HUBERT SELBY JR.
Recviem pentru un vis
Traducere din engleză şi note de ANDRA MATZAL

Coperta de
ANGELA ROTARU Redactor
IUSTINA CROITORU
HUBERT SELBYJR.
REQUIEM FOR A DREAM

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021 /31718 19, fax 021 /31718 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30, fax 021/313 50 35, C.P.C.E. - CP 14, Bucureşti e-mail: cpp@humanitas.ro www.librariilehumanitas.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SELBY, HUBERT JR.
Recviem pentru un vis / Hubert Selby Jr. ; trad. : Andra Matzal. Bucureşti: Humanitas Fiction, 2007
ISBN 978-973-689-l84-7
I. Matzal, Andra (trad.) 821.11l-31=135.1

Această carte îi este dedicată, dragoste, lui Bobby, care a găsit singurul gram de credinţă pură în Dumnezeul iubirii.

Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc...
Psalmul 127:1
încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările.
Proverbele 3:5, 6

Harry o închise pe mama lui în şifonier. Harold. Te rog.
Nu din nou, nu televizorul. OK, OK, deschise uşa Harry, atunci nu te mai juca cu nervii mei. Se îndreptă spre televizor, aflat în cealaltă parte a camerei. Şi nu mă mai bate la cap. Trase ştecherul din priză şi deconecta antena. Sara se întoarse în şifonier şi închise uşa. Harry privi fix şifonierul pentru câteva secunde. OK, rămâi acolo. începu să împingă măsuţa cu televizorul, când aceasta se poticni brusc, iar televizorul era gata-gata să cadă. Ce dracu-a fost asta ? Văzu pe jos un lanţ de bicicletă care lega un inel de oţel din spatele televizorului de calorifer. Se uită fix la şifonier. Ce-ncerci să faci, ai ? Ce-i cu lanţu-ăsta ? Vrei să mă faci să-i stric televizoru' propriei mele mame ? Sau să rup calorifera' ? - Ea tăcea

mâlc în fundul şifonierului. - Sau poate să arunc în aer toată casa ? încerci să mă transformi în infractor ? Pe propriul tău fiu ? Carne din carnea ta, sânge din sângele tău ?

CE VREI SA-MI FACI ? Harry stătea în fața şifonierului.

PROPRIUL TĂU FIU!!! O cheiță subțire se strecură pe sub uşa şifonierului. Harry o trase cu unghia şi o ridică. De ce de fiecare dată tre' să te joci cu nervii mei, pentru numele lu' Dumnezeu, de ce vrei să-mi pui în cârcă toată vina ?

Chiar nu-ți pasă de ce simt io ? De ce tre' să-mi faci viața un iad ? De ce... Harold, nu aş face niciodată aşa ceva. Lanțul nu era pentru tine. Pentru hoți. Ş-atunci de ce nu mi-ai spus ?

Era să cadă televizoru'. Ar fi putut să-mi crape inima. Sara scutura din cap în întuneric. Ar trebui să-ți fie bine, Harold.

Şi-atunci de ce nu vrei să ieşi ? Harry zgâlțâi uşa şi trase de mâner, dar era încuiat pe dinăuntru. Harry se luă cu mâinile de cap disperat şi scârbit. Vezi ce vreau să zic ? Vezi cum mă superi tu de fiecare dată ? Se întoarse spre televizor şi dezlegă lanțul, după care se duse din nou la şifonier: De ce tre' să faci din țânțar armăsar ? Ai ? Doar ca să-mi pui mie-n cârcă toată vina, nu ? Nu ? ? ? - Sara continua să se legene. Ştii că ai să-ți recuperezi televizorul în câteva ore, dar tot vrei să mă simt vinovat. Se uita întruna la şifonier - Sara se legăna tăcută -, după care ridică brațele: Ia mai dă-o dracului, şi împinse cu grijă televizorul afară din apartament.

Sara îl auzi cum târa televizorul pe podea, auzi cum uşa se deschise şi se închise la loc, şi rămase acolo, cu ochii-nchişi, legănându-se. Nu se întâmpla nimic. Ea nu a văzut nimic, aşa că nu se întâmpla nimic. I-a spus ea soțului ei, Seymour, care în toți aceşti ani era mort, că nu se întâmpla nimic. Şi chiar dacă s-ar întâmpla, nu ar fi nici o problemă, aşa că nu-ți face griji, Seymour. E ca o pauză publicitară. In curând va începe din nou emisiunea şi-o să vezi, o să fie bine, Seymour.

O să se rezolve tot. O să vezi. Totul se termină cu bine.

Partenerul lui Harry, un tip negru pe nume Tyrone C.

Love - Ai auzit bine, frate, aşa mă strigă şi nu iubesc pă nimeni dăcât pă Tyrone C.1 -, îl aştepta în hol, muşcând dintr-un Snickers. Au scos televizorul din bloc fără nici o problemă, iar Harry le-a salutat pe toate yenta1 care ieşiseră să se bronzeze în fața clădirii. Dar abia acum venea partea nasoală. Să-mpingă drăcia aia până la amanetul aflat la trei străzi mai încolo fără să li—1 fure careva sau să-l răstoarne vreun puşti tembel sau să nimerească într-o groapă sau să intre în vreun morman de gunoi şi să cadă sau să nu se rupă dracu' masa, iar pentru asta era nevoie de răbdare şi perseverență.

Tyrone ținea televizorul în timp ce Harry împingea şi dirija

1 Joc de cuvinte: în engleză, love înseamnă a iubi.

2 Femeie bârfitoare (idiş).

drumul, Tyrone făcea şi pe ghidul şi—1 prevenea pe Harry când apărea în cale vreo bucată mare de carton sau pungi de gunoi care s-ar fi putut dovedi riscante pentru îndeplinirea sigură şi rapidă a misiunii stabilite. Când au ajuns la bordură, au încetinit ritmul, au apucat fiecare de câte un capăt al mesei, au traversat strada şi pe urmă hopa, sus pe trotuarul celălalt. Tyrone se aplecă şi examina televizorul.

Rahat, ăsta micu-ncepe s-arate cam naşpa, frate. Ce-i, bă, ce te-ai făcut aşa pretențios dintr-odată ? Stai aşa, păpuşel, mie mi se rupe şi dacă-i creşte păr, atâta timp cât ne scoatem mălaiul.

Domnul Rabinowitz îi văzu cum împingeau televizorul spre magazinul lui de amanet şi clătină din cap. Uite, au luat şi masa de data asta. Şi ce, ce vrei să fac ? Eu nu poci să-l aburc în spate. Să te ajute prietenul tău. Ți-ar putea da el o mână de ajutor. Da' ce, frate, io nu-s ajutor de aburcător.

Harry chicoti şi scutură din cap: Ce evreu mai e şi ăsta. In orice caz, aşa e mai uşor să-l duc-acasă. Aşa te vreau, frate, mereu te gândeşti la binele maică-tii. Oi, halal fiu. Un goniff.

Are nevoie de tine ca de râie. Hai, Abe, că ne grăbim. Dă-ne mălaiu' şi gata. Fuga, fuga. Se grăbeşte ca-ntotdeauna, abia se târâie în spatele tejghelei, inspectând cu atenție creioanele înainte să aleagă unul cu care să scrie. Aveți aşa lucruri mari de făcut, că dacă nu a făcut totul ieri, cade cerul pe voi. Bolborosi ceva, scutură din cap şi numără încet banii... de două ori... de trei ori - Hai, Abe, hai să terminăm odată cu asta.

L-ai văzut, frate, cum face ? Se linge pe degete şi numără la mălaiu-ăla până ți se acreşte, de zici că s-ar schimba cifrele.

Nici măcar în el n-are-ncredere. La dracu'.

Domnul Rabinowitz îi dădu banii lui Harry, iar Harry semnă în registru. îmi faci un favor şi mi-l pui aici ?

Rahaaat. Ştii ceva, frate, de fiecare dată când te văd, muncesc de-mi sar capacele. împinseră televizorul în colț şi plecară.

1 Hoț (idiş).

Domnul Rabinowitz privea, scuturând din cap şi bolborosind, după care oftă: Ceva nu e-n reguli... nu-i coşer, dom'le, nu-i coşer deloc.

Rahaaat. De ce vrei să mergi, frate-acolo ? De ce vreau să merg acolo ? Fi'nc-acolo-ți dau şi timbre de colecție când îți iei droguri. Ştii ceva, Harry ? Eşti cam bătut în cap, aşa.

N-ar trebui să-ți meargă gur-aşa când e vorba d-o chestie aşa serioasă ca drogurile. Mai ales când e vorba de marfa mea.

D-a ta mi se rupe. Doar d-a mea. Şi, mă rog, ce-i aşa mişto la ce vând ăia acolo ? Hai, frate, ce-nseamn-asta ? Ş-aicea avem la fel de multe relații ca şi-acolo. Am putea chiar să-ncercăm la cineva nou. Nou ? Da, păpuşă. Am putea să stăm aşa pă stradă şi să vedem care are mai multe degete băgate-n nas şi care dă din cap ş-aşa o să ştim care are marfă bună, adică doar aşa, la prima vedere, pretene. Şi-n orice caz, taxiu' costă tot atâta. Taxiu' ? Da' cine-a murit şi ți-a lăsat ditamai moştenirea ? Banii-ăştia se duc pe marfă, frate. Io nu iau nici un taxi. Mai întâi trebe să te ocupi de necesități, abia după aia de lux.

Rahaaat. Adică vrei ca să iau metrou', cu toți d-alde bolnavii-ăia, cu toți fraerii la un loc ? La dracu'. Ai luat-o p-arătură. Aia te fură pân' ajungem acolo. Hai, frate, nu-mi băga texte d-astea de negrotei puturos. Tyrone râse pe sub mustață: Frate, dacă tot tre' să facem un drum, stai să-l sun pe omu' meu Brody, să văd ce-are şi el. Dă-mi cinci cenți. Da' de când dracu' ai nevoie de cinci cenți ca să dai un telefon ?

Hai, păpuşă, io nu mă joc cu nici o companie de telefonie.

Harry se sprijini de cabina telefonică, în timp ce Tyrone se gheboşă peste telefon şi începu să vorbească pe un ton conspirativ. După vreun minut închise telefonul şi ieşi din cabină cu un rânjet cât toată fața. închide gura, frate, că-mi scapără ochii. Muistule, cur palid. Tu n-ai supraviețui pe plantațiile de bumbac. Tyrone o luă la picior, iar Harry după

el. Şi deci care-i treaba? Omu' meu are-o chestie, dinamită curată, păpuşă, ş-o să ne dea şi nouă de-o lingură. Urcară scările

de la metrou separat. Harry aruncă o privire în jur, în timp ce Tyrone îşi văzu de drum spre cafeneaua din apropiere.

Era un cartier de negri cap-coadă. Chiar şi poliţiştii în civil erau negri. De fiecare dată când stătea în cafenea şi bea cafea slabă şi mânca o gogoaşă cu ciocolată, Harry simţea că iese în evidenţă. Asta era singura parte naşpa a afacerilor cu Brody. De obicei avea marfă beton, dar Harry nu putea merge mai departe de cafenea, altfel s-ar fi dus totul pe apa sâmbetei sau, mai rău, ar fi putut să încaseze un glonţ în cap.

De fapt, singurul lucru deştept pe care-l poţi face este să rămâi în centru, dar Harry n-ar suporta niciodată să stea aşa departe de lovele şi de marfă. Era deja destul de nasol să stea acolo, simţea cum i se strânge stomacul şi cum neliniştea îi furnică tot corpul şi i se pune un nod în gât, dar era de un milion de ori mai bine decât dacă nu s-ar fi aflat acolo.

Mai ceru o ceaşcă de cafea şi o gogoaşă şi se întoarse cu scaunul înalt de bar tocmai când un poliţist, mai negru decât gogoaşa lui şi mai mare decât un camion Mack, se aşeză lângă el. Isuse Kristoase, ce noroc am şi io. încerc şi io să mă relaxez ca omu', să mă bucur de o ceaşcă de cafea şi babuinu' dracu' vine şi s-aşază lângă mine. Rahat! îşi sorbea cafeaua şi se uita la arma din toc şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă i-ar smulge-o aşa, brusc, şi-ar începe să tragă, pac, pac, şi să le zboare creierele tuturor muiştilor ălora, după care să arunce banii pe tejghea şi să-i spună duduii să păstreze restul, după care să plece sau pur şi simplu să sufle în ţeava armei şi apoi să i-o dea poliţistului şi să-l întrebe dacă e a lui: Am găsit-o pe jos şi m-am gândit că poate aţi pierdut-o, dar o fază supertare ar fi să-i şutească pur şi simplu drăcia aia şi să i-o trimită prin poştă comisarului, cu un bileţel cum că doi tipi s-au rănit cu ea şi că ar trebui să aibă mai multă grijă de jucăriile lui... da, asta chiar ar fi superfază, şi se uită spre huiduma care stătea lângă el şi pălăvrăgea cu duduia de la tejghea şi se strica de râs, iar Harry râdea în sinea lui şi se întreba ce ar zice poliţaiul dacă ar şti că viaţa lui se afla în mâinile lui Harry, dar apoi Harry observă mărimea mâinii

care ţinea ceaşca de cafea şi-şi dădu seama că era mai mare decât o minge de baschet, aşa că îşi îndesă restul gogoşii în gură şi bău o gură de cafea, să alunece mai bine, după care ieşi tiptil din cafenea, simţindul-l în continuare în spate pe poliţistul ăla cât un munte, în timp ce Tyrone cobora scările de la metrou, fredonând ceva.

Vizuina lui Tyrone era o simplă cameră cu o chiuvetă.

Se aşezară la o măsuţă, cu toate instrumentele necesare într-un pahar, sângele coloră apa în roz, încheieturile mâinilor începură să atârne greu, abia dacă mai reuşeau să ţină ţigara între degete. Din când în când, se mai scobeau în nas. Vocea le devenise din ce în ce mai joasă şi mai slabă. Rahaaat, asta-i o dava de baştani, păpuşă. Di na mită. Da, frate, e ceva deosebit. Harry se fripse la deget cu ţigara şi o scăpă din mână.

Rahat, după care se aplecă încet spre ea, o privi câteva clipe, cu mâinile bălăngănindu-i-se deasupra ei, şi în cele din urmă o ridică, se uită la ea, apoi îşi scoase, încet-încet, o altă ţigară din pachet, pe care şi-o aprinse de la cealaltă, lăsă chiştocul în scrumieră, după care-şi linse arsura de la deget. Pentru o clipă, şi încă una, îşi privi fix vârful pantofilor... arătau bine şi erau aşa, moi, cum... îi atrase atenţia un gândac uriaş care mergea cu un aer războinic şi, până să se gândească să-l calce, dispăru sub plintă. Foarte bine, nenorocita', ar fi putut să-mi găurească pantofu'. îşi smuci braţul şi trase un

fum din țigară. Harry mai trase un fum din țigară şi inhala fumul încet şi adânc, degustând fiecare particulă de fum şi savurând felul în care parcă îi gâdila amigdalele şi gâtul, Kristoase, ce gust bun avea. Heroina avea ceva care făcea ca țigara să aibă un gust al dracului de bun. Ştii ce-ar trebui să facem, frate ? Hă ? Ar trebui să diluăm o juma' şi să scăpăm de jumatea ailaltă, 'nțelegi ? Da, păpuşă, chesti-asta-i aşa de bună, că şi cu jumate tot te-ai face praf. Da, am păstra doar s-avem şi noi aşa, de poftă, şi restu' să-l vindem. Am putea să ne scoatem înc-o dată banii. Simplu. Aşa e, păpuşă. După care mai cumpărăm vreo două bucăți şi ne punem şi noi pe picioare, frate. Să ştii c-ar fi o treabă deşteaptă. To' ce tre'

să facem e s-o lăsăm mai moale cu căcaturile, ştii, din când în când aşa, de poftă, da' să nu mai băgăm la greu - Corect, păpuşă -, fix cât să ne dregem şi noi şi, cât ai zice peşte, ne-am scoate şi nişte lovele. Păi să dea dracu' dacă nu-i aşa.

O să s-adune verzişorii, până când o să-notăm în tot mălaiu-ăla, moşule. Ai dreptate, frate, şi noi nici n-o să-i spargem aiurea cum fac alți fraieri. N-o să ne facem creierii muci şi n-o să le dăm cu picioru'. O să stăm în banca noastră şi o s-avem grijă de afacere şi cât ai zice peşte o să ne luăm juma' de kil ş-o să stăm cu burta-n sus, să numărăm bani. Fără să mai batem străzile. Bă, coaie, tu chiar ai dreptate. O s-o luăm direct de la italeni ş-o să ne-o diluăm singuri ş-o să găsim nişte mucoşi să ne-o vândă pe stradă, iar noi o să stăm cu cracii-n sus să numărăm bani la volanu' unui El Dorado roz-culoarea-curului, pana mea. Da, şi io o să-mi iau uniformă de şofer ş-o să-ți plimb curu' negru peste tot prin oraş. Ş-ai face bine să-mi deschizi şi uşa, pretene, că altfel ți-ai ars curu'. Â-hă, mă strigă Tyrone C. Love şi io nu iubesc pă nimeni dăcât pă Tyrone C. Bine, io n-o să iubesc pe nici un Tyrone C. O să-mi iau o casă ca lumea lângă Central Park ş-o să-mi petrec tot timpu', bucurându-mă de toate bunăciunile care-o să treacă p-acolo. Rahaaat... ce-o să faci tu cu toate astea, frate. O să-ți toceşti scula. Io o să stau frumos deoparte şi-o s-o mai pun poate, din când în când, o să ciugulesc câte ceva. La dracu'. Zău dacă nu e păcat.

Băieții-ăştia o să stea bine mersi într-o casă meseriaşă cu femei ca lumea, iar el o să-şi bage nasu-n treab-aia scârboasă.

Şi ce vrei să fac acuma, mie-mi place să dau muie. Puțin ficat cu ceafă, nişte peşte afumat, un... Doamne, da' tu chiar eşti al dracu'. Asta-i problema cu de-alde voi, frate, nu ştiți ce să faceți c-o femeie. Cum rahat, frate, ştim ce să facem. Voi, africanii, pana mea, n-aveți nici un fel de maniere în voi...

tu de ce crezi că evreii au parte de toate muierile ? N-are nici o legătură cu banii. Ci pentru că noi dăm muie. Rahaaat, frate, tu eşti un fraier fără pulă. După ce-o să merg la croitor ca să-mi ia măsură pentru vreo câteva costume, o să mă-ntorc

acasă ş-o să-mi fac o crescătorie de gagici, d-o să pici în cur.

Adică o să fie d-alea bune rău. O să fie d-o culoare diferită pentru fiecare zi a săptămânii. Tu cam cât crezi c-o să ne ia pân-o s-avem o juma' de kil de marfă pură ? Rahaaat, frate.

Asta-i un fleac. O să ieşim să vindem o bucată p-aici prin apropiere şi gata, ne-am scos. Pân' la Crăciun o să stăm să numărăm bani şi să vorbim numa' tâmpenii. Crăciun fericit, frate. Harry se fripese la deget cu țigara: Rahat, şi o scăpă din mână, futu-i gura mă-sii.

Doi puşti din cartier merseră cu Sara la amanet. Domnul Rabinowitz îşi târa picioarele pe lângă tejghea: Bună seara, doamnă Goldfarb. Bună seara, domnule Rabinowitz, deşi nu sunt prea sigură cât e de bună. Şi dumneavoastră ?

Uh, îşi închise ochii pe jumătate, se încovoie şi-şi plecă fruntea, deci ce v-aş putea spune ? Toată ziua stau singur la magazin şi soția meu merge la cumpărături împreună cu fiica noastră Rachel pentru micuțul Izzy şi încă nu acasă.

La prânz mănânc limbă rece, fără secară... Cu nişte muştar şi hrean, dar fără secară, oi... scutură el din umeri, se aplecă din nou şi privi atent, dar la cină poate că mănânc supă rece dacă ea nu acasă încă, vreți să vă luați televizorul ? Ce vârstă are Izzy acum ? Oh, e aşa de drăguț, c-aş putea să-i mănânc pulpițele-alea dolofane. Da, dacă nu vă supărați. Am venit cu nişte băieți tare drăguți, care să mi-l ducă până acasă Ce băieți drăguți, s-ajute o biată mamă slavă Domnului că l-au luat cu tot cu măsuță, ca să îl ducă mai uşor. Acum nu am decât trei dolari, dar săptămâna viitoare - Luați-l, luați-l, spuse târându-şi picioarele şi plccându-şi capul, şi să sperăm că de data asta nu va mai veni să vi-l ia înainte să-mi plătiți pentru acum, nu ca atunci când v-a furat televizorul de trei ori într-o lună şi cât a trecut până mi l-ați plătit ?

Izzy o să-mplinească un anişor săptămâna viitoare, joi. Ooo, oftă Sara lung şi adânc, ca ieri Rachel se juca cu păpuşile şi acum... Sara îi dădu domnului Rabinowitz cei trei dolari

pe care-i îndoise şi-i pusese atent sub gulerul bluzei, iar el se târî în spatele tejghelei şi îi vârî în sertarul casei de marcat, după care notă ceva într-un carnețel pe coperta căruia scria TELEVIZORUL SAREI GOLDFARB. Erau pagini întregi cu notițe şi date, care acopereau ultimii ani, cu bani dați lui Harry pentru televizor şi plăți făcute apoi de mama sa ca să-l răscumpere. Cei doi puşti începură să împingă în stradă măsuța pe care se afla televizorul. Doamnă Goldfarb, pot să vă-ntreb ceva, dar să nu mi-o luați în nume de rău ? Sara ridică din umeri. De câți ani ne cunoaştem ? El dădu din cap, sus, jos, sus, jos, Cine stă să-i numere ? De ce nu mergeți la poliție, poate vorbesc ei cu Harry sau poate-l trimit undeva pentru câteva luni, ca să se gândească mai bine şi, când iese, o să fie băiat de treabă şi o să are grijă de dumneavoastră şi nu mai ia televizor tot timp ? Oooo, un alt oftat lung şi adânc, domnule Rabinowitz, n-aş putea, şi îşi duse înflăcărată mâinile la piept, Harold este singurul meu copil şi unica mea rudă. El este tot ce am. Toți ceilalți au murit. Am rămas numai eu şi Harry... fiul meu, sufletelul meu. Şi cine ştie cât timp mi-a mai rămas - Ah, o tânără -, făcu un semn cu mâna, alungându-i vorbele, care să-l ajute pe fiul meu. El este capătul şirului. Ultimul Goldfarb. Cum aş putea să-l transform în infractor ? L-ar închide la un loc cu nişte oameni îngrozitori, unde ar putea învăța o mulțime de lucruri îngrozitoare. Nu, e tânăr şi el. E băiat bun Harold al meu. Doar că e cam împieliţat. Intr-o zi o să cunoască o tânără evreică drăguță şi o să se-aşeze la casa lui, iar eu o să fiu bunică. La revedere, domnule Rabinowitz, îi făcu din mână şi porni spre uşă, s-o salutați din partea mea pe doamna Rabinowitz.

Fiți atenți la uşă, băieți. Abe Rabinowitz dădu din cap şi se uită după ea, cu cei doi băieți care-i împingeau televizorul, apoi se uită la ei cum ies în stradă, trec pe lângă ferestrele lui mate, după care dispar din vizorul său. Scutură din cap:

Oi, ce viață. Sper să ajungă deja acasă. Nu vreau supă rece.

Un om la vârsta mea are nevoie de mâncare caldă pentru

stomac şi de apă caldă pentru picioare. Oi, picioarele mele.

Ahhhhh... ce viață. Tsouris, tsouris1...

După plecarea celor doi băieți, Sara Goldfarb îşi legă din nou televizorul cu lanțul de calorifer. Dădu drumul la televizor, potrivi antena, apoi se aşeză în fotoliul ei şi se uită la o serie de reclame Procter and Gamble şi la câteva scene dintr-o telenovelă. îşi dezveli dantura când îi văzu pe oamenii din reclamă că se spălau pe dinți şi-şi treceau limba peste dantură, ca să se asigure că nu era vreo poveste de adormit copiii şi se bucură că băiețelul acela mititel şi drăgălaş n-avca nici o carie, dar era aşa de slab, trebuie să mai pună ceva carne pe oasele-alea. N-ar trebui să aibă nici o carie, slavă Domnului, dar ar trebui să aibă mai multă carne pe oase. Ca şi Harold al meu. Aşa de slab. Eu îi spun mereu: mănâncă, mănâncă, ți se văd oasele. Pentru Dumnezeu, alea-s degetele. Ce vrei, să-mi atârne pungi de grăsime la degete ? Eu nu vreau decât să fii sănătos, n-ar trebui să fii aşa de slăbănog. Ar trebui să bei malț. Malț, schmalț, eh ? Mă-ntreb dacă Harold are vreo carie. Dinții lui nu prea arată bine. Fumează atât de mult. îşi dezveli din nou dinții. Ce dinți albi şi frumoşi.

Poate că într-o bună zi o să crească şi o să fumeze mult şi o să aibă dinții galbeni ca Harold al meu. Ei n-ar trebui să aibă niciodată carii, şi continuă să privească țintă la televizor, în timp ce cutii de detergent explodau, transformându-se în haine oribitor de albe, şi sticle cu lichid pentru curățat explodau, transformându-se în personaje exotice efeminate care ştergeau toate urmele de umanitate de pe pereți şi podele, iar soțul obosit vine acasă după o zi de muncă grea şi e atât de copleşit de hainele orbitor de albe şi de podelele strălucitoare, încât uită de toate grijile din lume şi-şi ia nevasta pe sus - o, dar ce slabă e. Trebuie să ai grijă cu ea, să nu se spargă. Dar ce frumuşică e. O fată drăguță. Care ține casa curată. Şi Harold al meu ar trebui să-şi găsească

1 Interjecție folosită în situații stresante, obositoare (idiş).

o fată ca asta. O evreică drăguță ca ea. Soțul îşi luă soția pe sus şi o învârti şi amândoi sfârşiră întinşi pe podeaua strălucitoare şi orbitor de albă din bucătărie, iar Sara se aplecă în fotoliul ei, gândindu-se că poate avea să se-ntâmple ceva interesant, dar ei nu au făcut nimic altceva decât să-şi privească reflexia în linoleum; şi apoi cinele în fața televizorului, care erau aranjate atât de artistic pe masă, şi soția îi zâmbi Sarei, cu viclenie, avem noi un zâmbet secret, atunci când soțul exclamă entuziast că este o bucătăreasă desăvârşită, iar Sara zâmbi şi-i făcu cu ochiul şi nu spuse că este o cină pentru televizor, iar cei doi se priviră în ochi şi-şi mâncară cină, iar Sara se bucura atât de tare pentru ei, după care îşi numără banii şi-şi dădu seama că va trebui să renunțe la prânz pentru câteva zile, dar merita să-şi aibă la loc televizorul. Nu era prima oară când renunța la o masă pentru televizor; apoi scena se schimbă şi o maşină se opri în fața spitalului şi o mamă îngrijorată mergea grăbită pe coridoarele tăcute şi aseptice spre un doctor plin de înțelegere care vorbea despre starea sănătății fiului ei şi despre ce vor trebui să facă pentru a-i salva viața băiatului şi Sara se aplecă din fotoliul ei, privind şi ascultând concentrată, empatizând cu mama şi simțindu-se din ce în ce mai agitată, pe măsură ce doctorul explica, cu o minuțiozitate dureroasă, posibilitățile eşecului. Oh, Dumnezeule, e îngrozitor... absolut îngrozitor. Doctorul îi expuse mamei toate alternativele şi o privi cum se luptă cu hotărârea de a-i permite sau nu doctorului să-i opereze fiul, iar Sara se aplecase cât putea de mult, frământându-şi mâinile: Lasă-l... da, da. E un medic bun. Ar trebui să vezi ce-a făcut ieri pentru o fetiță. Ce mai chirurg. Excelent. Femeia dădu în cele din urmă din cap,

consimțind, în timp ce-şi ştergea lacrimile care-i curgeau şiroaie pe față: Bine, bine. Trebuie să plângi ca lumea, păpuşico. O să-ți salveze fiul. Ai să vezi. Iți spun eu. Ce mai chirurg.

Sara privea țintă la chipul femeii, care se făcea din ce în ce mai mare, iar teama şi tensiunea erau atât de mari, încât Sara tresări uşor. Când scena să mută în sala de operații, Sara se

uită repede la ceas şi răsuflă uşurată pentru că nu mai rămâneau decât câteva minute până când mama va fi surâzătoare şi fericită pentru că-şi va privi fiul, iar doctorul îi va spune că totul va fi bine şi, imediat după asta, la un minut, vom vedea din nou exteriorul spitalului, dar de această dată băiețelul va merge alături de mama lui - nu, nu, va sta într-un scaun cu rotile - spre maşină şi toată lumea va fi fericită când el va intra în maşină şi vor porni, în vreme ce doctorul îi va privi de la fereastra biroului său. Sara se rezemă din nou de spătar şi zâmbi relaxată, ştiind că totul va fi bine.

Harry al ei e cam împielițat uneori, dar e băiat bun. Totul va fi bine. Intr-o bună zi va cunoaşte o fată drăguță şi se va aşeza la casa lui, iar ea va deveni bunică.

Soarele apusese, se făcuse noapte, dar Harry şi Tyrone aveau de furcă cu toate luminile care le străpungeau şi le biciuiau şi le spintecau pupilele. Aşa că preferau să stea la umbră. Ziua e naşpa, cu tot soarele care străluceşte, lumina soarelui care se reflectă în ferestre şi maşini şi clădiri şi pe trotuar şi lumina orbitoare care-ți apasă pupilele ca două degete mari şi abia aştepți noaptea când poți răsufla uşurat că ai scăpat de atacurile zilei şi începi să revii la viață când apare luna, dar niciodată nu ai parte de uşurarea la care speri, pe care o aştepți. începi să simți cum apatia zilei se risipeşte atunci când toți indivizii plictisitori şi demodați cu program între 9 şi 5 se aşază la masă cu nevasta şi copiii, nevasta care arată la fel, o femeie terminată, cu păr pe față şi pantalonii cu turul atârnând, care trânteşte pe masă aceeaşi zeamă şi maimuțele-alea de casă care strigă şi se bat care să ia bucata de carne mai mare şi cine a avut mai mult unt şi ce avem la desert şi după cină el ia o cutie de bere şi se aşază în fața televizorului şi bombăne şi se băşeşte şi se scobeşte-n dinți gândindu-se că ar trebui să iasă în oraş şi să aibă parte de-o bucățică bună, dar e prea obosit şi, până la urmă femeia vine şi se trânteşte pe canapea şi spune acelaşi lucru în fiecare seară. Nu se schimbă niciodată. La ce te uiți, iubi ? ? ? Şi în timp ce scena asta se repetă pe toată planeta, pe străzi e puțină viață, dar tot mai rămân aprinse luminile-alea nenorocite. Da, luminile sunt naşpa, dar oricum, mai bine decât soarele.

Orice e mai bun. Mai ales în toiul verii. Acum tocmai ai

spus o chestie deşteaptă, frate. Aş vrea să-mi mişc curulețul într-un colțişor întunecat, unde să vibreze pe nişte ritmuri ca lumea şi poate să i-o trag țeapăn unei domnişoare date dracului, şi pe bune țeapăn, frate. Isuse Kristoase, frate, tu chiar că stai cu mintea numa' la pizde. Tu nu te gândeşti niciodată deasupra buricului, ce dracu' ? Rahaaat. Despre ce puia mea vorbeşti acolo ? Doar pentru că ție ți-au tăiat-o, asta nu-nseamnă că tre' să faci pă deşteptu' cu mine. A mea e mai mult decât o țeava prin care te pişi. La dracu', bate palma. Harry bătu palma cu Tyrone şi viceversa. Ia zi, frate, stăm aicea toată noaptea să numărăm maşinile care trec, sau încercăm şi noi s-o punem de ceva acțiune ? Alo, frate, ce vrei să zici ? Tu ştii că io nu po' să număr. O, Kristoase, frate, de te nu te calmezi, ai ? Tu ce crezi, că ăia diluează heroina cu gaz ilariant ? In orice caz, hai să mergem într-un loc mai cu viață. Ce zici ? Hei, păpuşă, sunt cam deprimat.

De ce nu mergem noi la morgă ? A, da, îngeri la datorie în noapte-asta. La morgă e mereu un pic de acțiune. Hai să mergem, păpuşă.

Harry Goldfarb şi Tyrone C. Love se suiră în autobuzul care traversează oraşul. Harry se aşeză în față, chiar în spatele şoferului, dar Tyrone îl apucă de braț şi—1 trase de pe scaun, după care-l scutură, cu ochii ieşiți din orbite: Tu ai luat-o razna de tot, frate ? îl scutura pe Harry pe măsură ce el însuşi tremura, aruncând priviri peste tot, în acelaşi timp. Tu vrei să ne-omori p-amândoi ? Vrei să ne linşeze p-amândoi undeva la cotitură? Tu chiar ai luat-o razna?

Hai, frate, calmează-te. Ce-i cu tine ? Ce-i cu mine - autobuzul puse o frână bruscă la un semafor şi amândoi se buşiră de balustrada de la cabina şoferului, iar Tyrone se trase imediat înapoi, apucându-l şi pe Harry, încercând să se ascundă după el şi să tragă cu ochiul la oamenii care urcau în autobuz -, ce-i cu mine? Eşti nebun? Aici suntem în sudu' Bronxului, frate, vreau să zic în sud, SUD, pricepi ?

Rahat. Hai să ne-aşezăm, frate. Se strecurară până pe la mijloc, trecând printre banchete, cu capul plecat şi ciorovăindu-se:

Scuze, scuze. Fără supărare, frate... în timp ce mergeau clătinându-se, ceilalți călători continuau să-şi citească ziarele, să vorbească, să se uite pe geam, să citească reclamele, să se chiorască la semnele de circulație, să-şi sufle nasul, să-şi curețe ochelarii şi să privească în gol. Când ajunseră în spatele autobuzului se aşezară şi oftară adânc, zgomotos. Hei, conaşu' Harry, cum se face că şi dumneavoastră stă aicea cu noi, negrii ? Ei bine, îți voi spune, frate Tyrone, că în adâncu' sufletului io simt că estem cu toți frați şi că dincolo de pielea asta albă bate o inimă la fel de neagră ca a ta, hahaha, hai noroc, şi bătură palma. Rahaaat, păpuşă, tu nu eşti alb, eşti doar palid... Şi tre' să ții minte asta, păpuşă, frumusețea-i ceva superficial, da' urâțenia-i adâncă, şi mai bătură o dată palma. Harry îşi făcu palmele telescop şi se uită prin el la reclamele de pe una din laturile autobuzului. Ce puia mea faci, frate ? E singura' mod în care te poți uita la o reclamă, frate. Chiar tre' să te concentrezi la afişe fără să-ți distragă altceva atenția. Harry îşi îngroşă vocea: Nu te simți doar pe jumătate protejat, dă-ți cu Arried sub braț. Rahaaat, frate, mama ştie cel mai bine. Crezi că fac mişto de tine, hă ? Hai, încearcă. E singura' mod, frate. Dacă-ți zic. Toate reclamele alea mişto acolo, sus şi nu le observi niciodată. Harry trecu în revistă reclamele de parcă privea hăt, în zare. Hei, ia uite la aia. Pun pariu c-ai ratat-o. Este sau nu este ? Numa' ginecologu' ei ştie sigur. Da' de ce s-o fi holbând sub fusta ei ?

Da, dacă n-ai ce trebuie, n-ai făcut nimica. Se întinseră mai bine pe scaune şi continuara să vorbească şi să viseze cu ochii deschişi, în drumul lor spre morgă.

Coborâră din autobuz şi se opriră câteva clipe la colț, în timp ce autobuzul se îndepărta încet-încet, iar vaporii de motorină pluteau în jurul lor, fără ca ei să bage de seamă, îşi aprinseră câte o țigară şi se delectară cu gustul delicios al primului fum, aruncând o privire în jur înainte să traverseze strada. Merseră pe strada prost luminată, ocoliră prin spate, apoi săriră gardul jos şi coborâră repede pe poteca ce ducea spre tunel, apoi repede prin tunel şi apoi imediat

la dreapta, într-un cotlon îngust şi sunară la soneria care cânta primele note din Simfonia a V-a a lui Beethoven, DA DA DA DAAAAA. Era un serial vechi, Spy Smasher, şi la începutul fiecărui episod se auzea deschiderea Simfoniei lui Beethoven, iar pe ecran apărea un V uriaş şi apoi, sub el, semnul morse pentru V, punct punct punct linie. Lui Angcl îi

plăcea la nebunie serialul ăla. Credea că e foarte mişto să te ajute Beethoven să câştigi războiul. Asta era semnalul lui secret pentru orice chestie. Angel se uită mai întâi pe vizor, după care deschise uşor uşa: Grăbiți-vă, să nu intre cumva aer proaspăt. Se furişară înăuntru, iar Angel încuie uşa. Aerul cald şi umed al verii rămase în urmă şi dintr-odată deveni rece, rece de tot. Trecură de maşinărie, urcară pe scările de oțel până sus la un birou. Era plin de fum, care ieşi în valuri când deschiseră uşa şi în lumina albastră părea de-a dreptul exotic. Tony, Fred şi Lucy stăteau pe jos, ascultând muzică la radioul pe birou. Ce mai zici, frate ? Păpuşă, ia zi, care-i treaba ? Ce mai faci, dragule ? Ce-i, frate, ce se-ntâmplă ?

Totu' merge destul de bine, Harry. Care-i treaba, păpuşă ?

Ca lumea, păpuşă. Harry şi Tyrone se aşezară pe podea, rezemați de perete şi încet, încet, începură să se mişte în ritmul muzicii. Ceva acțiune-astă seară, Angel ? Frate, tu ştii c-aici mereu e ceva acțiune. Âsta-i un colțişor plin de viață când e Angel prin zonă, nu ? Ai luat ceva ? Nu încă. Da' o să fie ceva în curând. Vine Gogit încoace. Tare, frate. El are numa' chestii bune. Soneria din Spy Smasher îl făcu pe Angel să se ridice în picioare şi să iasă din birou. Se întoarse-ntr-un minut cu Marion şi Betty. Hei, cum merge, frate ? Bine, care-i treaba ? Ce mai zici ? Ce mai faci, păpuşă ? Merge, merge. Se aşezară lângă ceilalți pe jos, Marrion lângă Harry.

Tyrone se uită spre Fred: Arăți bine, frate. Doar mă cunoşti, vigoare şi sănătate. Ce-ai făcut, ai schimbat substanța de-mbălsămare ? Rahaaat, frate, ăştia-n coşciug au nişte scule care-arată mai bine c-a a ta. Oooo, ast-a fost foarte-adâncă, frate. Ei, rahat. Dacă intră ăst-acolo, îi sperie pe toți înțepeniții-ăia. Asta chiar c-a fost naşpa. Nu-i lăsa să te calce-n

picioare, zi-le şi tu ceva. Ştii ceva, păpuşă, sunteți toți neşte degenerați. Chicotelile se transformară în râsete din ce în ce mai zgomotoase. Hei, frate, cin' ți-a dat drumu' pe stradă fără lesă? Oooo, asta-i - PUNCT PUNCT PUNCT LINIEEEEE! Angel făcu stânga-mprejur şi ieşi din încăpere, iar liniştea se lăsă la fel de natural cum se instalase dat fiind că toți simțeau că era Gogit şi aşteptau să-l vadă cum intră pe uşă fluierând. Şi aşa a făcut. Care-i treaba, frateee ? Sal'tare, păpuşă. Bate palma, prietene - pleosc. Ai ceva, păpuşă?

Cum rahat dacă am ceva? Tu ce puia mea crezi că fac aici, am venit s-admir peisaju' ? E cam mort, nu-i aşa ? Am ceva a-ntâia, frate. Di na mită, vreau să zic, direct de la italieni, începură cu toții să-şi scoată banii, iar Gogit puse heroina pe masă şi-ncasă. Hai la treabă. Ieşiră toți din birou şi începură să bântuie prin camera frigorifică întunecată, căutându-şi seringile prin crăpături, crevase, pe sub plăcile de gresie, în spatele aparatelor, printre cărămizile din zid. Nu contează câte seringi şi-ar fi ascuns în tot oraşul, cu toții aveau întotdeauna una la morga din Bronx. Se întoarseră în birou, îşi umplură paharele de carton cu apă şi fiecare-şi puse pe podea câte o bucățică. Radioul încă mergea, dar toți erau aşa de concentrați, că nimeni nu mai auzea muzica şi nici nu mai era atent la nimic altceva decât la propria lingură, pe măsură ce-şi puneau în ea doza de heroină, după care adăugară apă şi o încălziră până când davaua se dizolvă, apoi traseră lichidul în seringă, printr-un tampon de vată, după care, garoul. Cu toții ştiau că nu erau singuri în cameră, dar nimeni nu era atent la ce se întâmpla în jur. Când vena preferată a fiecăruia a fost gata, îşi înfipseră acul în ea şi se uitară cum prima picătură de sânge se prelinge în lichid şi iese la suprafață, stăteau cu ochii ațintiți la ea, în timp ce simțurile nu le spuneau decât că vor avea parte de ceva ca lumea şi stomacurile li se agitau nerăbdătoare, apoi apăsară pe

piston şi-şi băgară davaua-n venă şi aşteptară primul val, apoi lăsară rezervorul să se umple din nou cu sânge, pe care-l traseră în seringă, după care apăsară din nou pe piston şi se lăsară

purtați de val, pe măsură ce sângele li se urca în obraji şi simțeau cum transpirația li se prelinge pe piele, apoi îşi umplură seringile cu apă şi-şi lăsară instrumentele în pahare, fiecare rezemându-se apoi de perete şi aprinzându-şi o țigară cu mişcări lente, cu ochii întredeschişi şi totul pe dinăuntrul lor era liniştit şi neted; aerul calm, viețile lor, eliberate de orice grijă; vocile lor mai blânde, mai încete. Harry începu să se scobească în nas. Frate, chesti-asta chiar că-i altceva.

Gogit, frate, eşti tare. Da' normal că cstem. Pân-acum ați văzut chestiile-obişnuite, acuma vedeți adevărăciunea. Râsetele şi chicotelile erau lente şi şoptite şi, ooo, cât de mişto.

Ia, frate, alege un câştigător. Harry-şi ținea-n continuare degetul mic de la mâna dreaptă înfipt adânc în nas, avea fruntea încruntată de la concentrarea cu care fora, întreaga lui ființă fiind implicată în plăcerea senzorială a căutării, în satisfacția aproape orgasmică de a găsi o substanță solidă pe care să o apuce şi să o desprindă cu unghia de partea uscată, pentru ca apoi să o extragă din întunericul cavernei, în lumina albastră, mângâietoare, pentru a simți deliciul de a o face biluțe între vârfurile degetelor. Sunetul vocii lui era liniştitor pentru propriile urechi, pentru că reflecta pacea interioară şi mulțumirea. Stai calm, frate. Fiecare cu treaba lui, nu-i aşa, frate ? Marion îl sărută pe Harry pe obraz: Cred că eşti frumos, Hare. îmi place să văd un bărbat care se simte bine.

Râsul era puțin mai intens, dar în continuare lent şi, oooo, şoptit. Rahaaat, de ce nu lăsați voi omu' în pace, să-şi vadă de treaba lui. Tre' să fie nasol de tot, frate, să fii obsedat de muci. Da, de fiecare dată când vrea să mai dea jos câteva kile, se scobeşte-n nas. O să-i spun şi lu sor'-mea. E de două ori cât mine. De fiecare dată când mă vede, parcă are-un băț în cur. Păi, ce să zic, păpuşă, dă-i nişte heroină şi tot curu-ăla al ei ca o minge de grăsime o să se topească, ş-asta instant.

Frate, tu eşti sigur că nu te fuți cu deştu' ? Harry, vrei să-mprumuți un deget ? Ce dracu', de ce nu-l lăsați să-şi facă damblaua ? Rahaaat, e la fel de mişto ca o pizdă, nu-i aşa, Harry ?

Mai adânc, frate, mai adânc!!! Harry rânji când toți începură

să râdă, făcu o pauză cât să tragă un fum, după care îşi frecă vârful nasului cu dosul palmei. Ar trebui să vă bag pe toți la puşcărie că v-ați amestecat în libertatea religioasă a altora.

Betty făcu spre el semnul crucii, în numele tatălui, al fiului şi al sfântului muc. Harry începu şi el să râdă, iar Angel dădu radioul puțin mai tare şi, treptat, începură cu toții să dea din cap şi din mâini în ritmul muzicii. Ia zi, Angel, ceva clienți interesanți pe-aici ? Nu, sunt țepeni cu toții, hahaha.

Angel râdea şi-şi bâțâia capul în sus şi-n jos şi, când rosti cuvintele, râse cu precipitații: Nuraa' nişte mortăciuni.

Rahaaat, pun pariu c-arată mai bine ca tine. Nu spune-asta.

Io cred că Angel e drăguț. Da, haha, ca Contele Dracula. Vă urez bun venit. Bea-ți sângele-nainte să se coaguleze. Lucy se hlizi câteva clipe, scuturând din cap: Mă-ntreb ce-ar face ăl-aicea, hehehe, chiar c-ar pofti. Nu vorbi prostii, frate. Nu tre' decât să-l muşte pe

Gogit şi-a luat supradoză. Tare faza, un vampir prăjit. Harry o apucă pe Marion şi o trase aproape de el: Să fii cuminte, iubito, altfel îmi înfig dinţii-n gâtleju' tău, şi-ncepu s-o muşte uşor de gât. Ea chicotea, fremăta agitată, dar în scurt timp obosiră amândoi şi se rezemară de perete, zâmbind. Fără mişto, Angel, ai vreodată parte de ceva deosebit p-aicea, cum ar fi nişte bunăciuni mai tinere ?

Rahaaat, ăsta-i un vârcolac, frate. Cu toţii râdeau pe sub mustaţă şi se scărpinau. Nici o problemă, frate, înţeleg.

Unora le place cald, altora rece. Hei, Gogit, ce-ai pus în davaua lu' Fred ? Marion chicoti şi se înecă cu fumul de la ţigară: Hei, Fred, du-te şi stai în cealaltă parte-a camerei.

M-aş simţi mult mai în siguranţă. Râdeau cu toţii şi se hlizeau şi se frecau la nas, între shoturile pe care li le împărţea Fred şi fumurile trase din ţigări. Fumul deveni atât de dens, încât lumina albastră făcea camera să arate de parcă o bucată de cer azuriu se prăbuşise cumva acolo. Rahaaat, nu-mi pasă ce-avea davau-asta-n ea, vreau să ştiu numa' ce face cu ea.

Tre' mai întâi s-o găsească. Frate, a fost una aicea ieri, o dulceaţă. Beton, vreau să zic. Cădeai pe spate. O roşcată.

O roşcată naturală, ditamai iapa. Avea o pereche de ţâţe

uite-aşa ş-un cur, jos pălăria. Frec! vorbea cu atât entuziasm cu cât îi permitea drogul: Fără mişto, frate ? Câţi ani avea ?

Ei, păi ce să zic ? Vreo nouăşpe, douăzeci. Rahaaat, cât de tare-i asta ? Bulangiu-ăsta-şi face probleme câţi ani are. Are scrupule, frate, nu vrea să fie prins cu minore. Aşa e, Fred ?

Cu toţii rânjeau cu gura până la urechi şi râdeau pe înfundate, dând din cap şi legănându-se. Unde e ? Poate că lu' Fred i-ar plăcea nişte cărniţă, ceva ? Betty scutura din cap şi chicotea. Ştii ceva, voi sunteţi bolnavi, frate. Hei, să n-o arunci. Aşa e corect din punct de vedere ecologic. Tre' să reciclezi totu', frate. Feţele rânjeau în continuare, iar capetele se legănau, iar râsul deveni mai puternic. Rahaaat, băă, bulangii cu faţă palidă ce sunteţi, sunteţi duşi, prietene, pe bune, duşi rău. Vorbiţi ca nişte canibali. Hai, frate, ce-i cu vrajb-asta? Am pus şi io o-ntrebare', n-am dat cu păru'.

Râsetele deveniră mai puternice şi mai energice. De ce-a murit ? Da' cine-a zis c-a murit ? A venit în vizită, hahaha.

Capetele s-au oprit din zvâcnit pe muzică şi au început să se legene. Mişto faza, nu ? Te-am păcălit, ai ? Ştii ceva, prietene ? Tu eşti bun pentru munc-asta pentru că creeru' tău e mort, păpuşă, mort pe bune. O mână se întinse şi dădu radioul mai tare, acoperind râsetele şi chicotelile. Hei, ăsta-i omu' meu care se jeleşte-aicea. Cu toţii începură să dea din cap la versuri. Da, zi-le tu, păpuşă, chiar c-avem nevoie de cineva de care să ne sprijinim. Oh, sprijină-te de mine, iubito, sprijină-te de minei Tu auzi ce zice fraeru-ăsta, că ea are mereu braţele deschise? Ce dubios mai e şi ăsta, da' ce, şi-a-nchis picioarele ? Hei, Angel, de ce nu te calmezi, frate ?

Toţi stăteau cu ochii pe jumate închişi din cauza fumului şi a drogului, iar feţele lor continuau să rânjească şi să se schimonosească pe măsură ce se lăsau purtaţi de versuri. Hei, păpuşă, nu mai ai vreun loc şi pentru mine-n parcarea ta ?

Fred rânji şi bolborosi ceva, iar Lucy continua să fie atentă la firul de fum care se ridica din ţigara ei, căutând diferenţa dintre culoarea fumului care ieşea din capătul aprins şi din celălat. Tratează-mă cu înţelegere şi cu puţină cocaină şi o

să afli, fraere. Râsete înfundate. Oooo, ce băiat rău eşti, pretene. Dintr-odată rămaseră toți tăcuți, ascultând versurile cu visează, fiecare dintre ei gândindu-se că nu aveau nevoie de nimeni altcineva ca să viseze, că marf-asta a-ntâia şi-a făcut treaba cum trebuie...

Apoi au trecut la versurile următoare şi au început să chicotească, să râdă pe-nfundate şi să rânjească: Da, frate, aşa mai vii de-acasă, am nevoie de cineva de care să mă frec.

Da, aşa să-mi faci, iubito, uh-huuuu. Lucy aruncă o privire spre Fred: Nu te uita la mine, iubito, stai să-mi vezi maimuțica. Ceilalți zâmbiră uşor. Oooo, ce rău e, pretene. Fred se hlizi cât de tare putu, dar tot nu reuşi să-şi audă vocea, încercă s-o privească pe Lucy, dar nu izbuti să-şi ridice capul, păstrându-şi energia ca să-şi scoată o țigară din pachet. Cântecul continuă, iar ei îl ascultau şi sorbeau fiecare cuvânt, pe care îl tot fredonau în minte. Harry îşi băgă o țigară în gură şi se întinse spre Tyrone ca să şi-o aprindă de la țigara lui, dar Tyrone întoarse capul şi-i aruncă o cutie de chibrituri. Harry se uită la ea o clipă, după care o ridică încet şi începu operațiunea: să scoată un băț dinăuntru, să-l scapere, să-l ridice, atât de mult cât putea, apoi să se aplece, pe cât posibil, pentru a-şi aprinde țigara. Oh, da, ia-o pe toată, iubito, numa' nu mă fute la cap. Vai, ce corn pa nie plăcută.

Frate, mai pune-o o dată. De ce, cui vrei să-i mai sfâşii inima acuma ? Rahaat, nu-mi pasă, atâta vreme cât nu-mi curge mie sânge. Frate, singuru' sânge pe care vreau să-l văd e ăla din seringa mea, fix înainte să-mi bag în venă. Pretene, da' n-ai decât un singur lucru-n capu-ăla. Ahă, ere' şi io. Şi urmele i se văd pe tot antebrațu'. Chicotelile înfundate erau gatagata să se transforme în râs, în timp ce dădeau cu toții din cap pe ritmul alert al muzicii, trăgând din când în când din țigară, uitându-se la cenuşiul mohorât al podelei de beton dar fără să-l observe, fiind preocupați de cum se simțeau şi, frate, cât de bine se simțeau. Când începu următoarea melodie, ultimele note ale celei dinainte persistau în mintea lor. Băi, v-ați dat seama ce-i asta? Drace, n-am mai

I

ascultat-o p-asta de când am început să-mi bag în venă.

Rahaaat, imposibil să fie-un disc aşa de vechi, pretene.

Marion se sprijini comod de umărul lui Harry, cu fața şi ochii numai un zâmbet. Mai ții minte când mergeam să-l ascultăm pe tipu-ăsta-n centru? Da... cu vocea aşa de nostalgică, încât aproape puteai să vezi cum plutesc amintirile prin fumul albastru, amintiri nu numai despre muzică şi bucurie şi tinerețe, dar poate şi despre vise. Ascultau muzică, fiecare în felul lui, simțindu-se relaxați, devenind parte din muzică, parte din fiecare şi aproape parte din lume.

Şi aşa o nouă noapte agitată la morga din Bronx aluneca uşor spre o nouă zi.

Telefonul sună pentru a doua oară, iar Sara Goldfarb se aplecă spre el, în timp ce potrivea antena televizorului, sfâşiată între nevoia de a şti cine sună şi de a scăpa o dată de puricii care apăreau din când în când pe ecran şi oftă, încordându-se şi închizând ochii pe jumătate, aplecându-se din ce în ce mai mult spre telefon, în vreme ce cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână continua să mişte antena puțin câte puțin. Vin, vin. Nu închide, şi se întinse spre telefon, aproape să cadă în timpul celui de-al şaselea țâr, după care se prăbuşi în fotoliu. Alo ? Doamna Goldfarb ? Sara Goldfarb ?

Eu sunt. La telefon. Vocea era aşa de senină şi de veselă, de entuziastă şi de reală, încât se întoarse spre televizor ca să vadă dacă nu cumva venea de acolo. Doamnă Goldfarb, sunt Lyle Russel de la McDick Corporation. Privi telefonul.

Ştia că de acolo venea vocea, dar suna exact ca un prezentator de televiziune. în timp ce vorbea la telefon cu Lyle Russel de la McDick Corporation, stătea cu un ochi aţintit la televizor. Doamnă Goldfarb, v-ar plăcea să fiţi concurentă la una dintre cele mai pătrunzătoare şi mai înduioşătoare emisiuni de televiziune ? Oooo, eu ? La televizor ? ? ? ?

Continua să fie atentă ba la telefon, ba la televizor şi tot aşa, încercând să se uite la amândouă în acelaşi timp. Hahaha, mă gândeam eu, doamnă Goldfarb. îmi dau seama după

ăl

căldura din vocea dumneavoastră că sunteţi exact genul de persoană pe care-l căutăm pentru emisiunile noastre. Sara Goldfarb roşi şi începu să clipească des: Nu m-am gândit niciodată că aş putea s-ajung la televizor. Eu sunt o simplă...

O, haha, ştiu cum vă simţiţi, doamnă Goldfarb. Credeţi-mă, sunt la fel de emoţionat ca şi dumneavoastră că fac parte din această fantastică industrie. Mă consider unul dintre cei mai fericiţi oameni din lume pentru că în fiecare zi am oportunitatea de a ajuta oameni ca dumneavoastră, doamnă Goldfarb, să ia parte la o emisiune cu care nu ne mândrim doar noi, ci şi întreaga industrie - nu, de care întreaga naţiune e mândră. Mama lui Harry încleşta între degete materialul rochiei, simţind cum îi palpită inima, şi clipea din ce în ce mai des din cauza emoţiei. O, dar eu n-am visat niciodată... Vocea lui Lyle Russel deveni sinceră. Foarte sinceră: Doamnă Goldfarb, ştiţi la ce emisiuni mă refer?

Aveţi vreo idee ? Nu... eu... eu mă uit la o reclamă la Ajax şi nu sunt sigură... La televizor ? ? ? Doamnă Goldfarb, staţi jos ? Dacă nu, vă rog, aşezaţi-vă imediat, pentru că atunci când vă voi spune la ce programe mă refer, veţi ameţi de bucurie.

Stau jos. Doamnă Goldfarb, eu vorbesc, nici mai mult, nici mai puţin, decât despre... vocea lui se opri dintr-odată şi Sara Golfarb se strânse şi mai puternic de pieptţii rochie şi se uită cu ochii mari la telefon şi la televizor, nefiind sigură de la care aparat venea această voce. Când se auzi din nou, vocea lui devenise profundă, joasă şi plină de sentiment: Doamnă Goldfarb, noi reprezentăm concursurile de cultură de generală. Oooooo... El aşteptă dramatic ca Sara Goldfarb să-şi revină, respiraţia ei putând fi auzită pe fundalul vocilor de la televizor. Vocea lui Lyle Russel avea un ton dramatic autoritar: Da, doamnă Goldfarb, plus... plus noile, am spus, nou-nouţele emisiuni care vor urma în sezonul următor; emisiunile la care ar vrea să participe milioane de americani; acele emisiuni pe care le aşteaptă cu nerăbdare milioane Eu... eu... la - Dar vai, eu nu - Ba da, doamnă Goldfarb, dumneavoastră. Ştiu cum vă simţiţi, vă întrebaţi de ce tocmai

dumneavoastră când sunt atâtea milioane de oameni care ar da orice ca să participe la aceste emisiuni - Oh, dacă aţi şti... Ei bine, doamnă Goldfarb, nu vă pot spune cum se face că sunteţi atât de norocoasă, cred că Dumnezeu are pentru dumneavoastră un loc foarte special în sufletul său.

Sara Goldfarb se rezemă de spătarul fotoliului, cu o mână strângând cu disperare telefonul, cu cealaltă, rochia. Ochii îi ieşiseră din orbite. Gura îi atârna deschisă. Pentru prima oară, din câte ţinea minte, uita de televizor. Veţi primi informaţiile necesare prin poştă, doamnă Goldfarb. La revedere şi... Dumnezeu să vă binecuvânteze. Clic.

Viziuni cu îngeri din rai se perindară prin fața mamei lui Harry, în vreme ce psalmistul îi cânta aşa de liniştitor, dar telefonul şi sticla de detergent care explodă, transformându-se într-o tornadă albă, le spulberară. Respiră adânc. Apoi expiră. Telefonul. Da. Telefonul trebuie pus la loc în furcă. Trebuie închis. Aa-haaa. Pac, pac. Nu nimeri.

Privi pentru câteva clipe telefonul, după care luă receptorul şi-l puse atent în furcă. La televizor. Oh, Doamne, la televizor. Cu ce mă-mbrac ? ? ? Cu ce trebuie să mă-mbrac ? Ar trebui să-mi pun o rochie frumoasă. Dar dacă nu mă mai încape corsetul ? E aşa de cald. Sara se privi, după care ridică ochii. Poate că o să transpir puțin, dar am neapărat nevoie de corset. Poate-ar trebui să țin cură ? N-am să mai mănânc.

Până s-apar la televizor, o să slăbesc vreo cinşpe kile. Şi apoi, cu corset, o s-arăt ca Spring Boyington'... puțin... într-un fel... Părul! O s-o rog pe Ada să mă vopsească. Sau poate că mi-l fac ei. Deosebit. O... ar fi trebuit să-ntreb... pe cine să-ntreb ? Cum îl chema ? îmi aduc eu aminte, îmi aduc aminte. O să-mi vină. A spus că-mi trimit totul prin poştă, în rochia roşie arăt bine — Nu! Roşul nu dă foarte bine la televizor. Pur şi simplu nu dă bine, arată ciudat şi neclar.

Şi pantofi şi o geantă-plic şi cercei şi colier şi o batistă de

1 Joc de cuvinte: actrița americană la care se face referire se numeşte Spring Byington, iar boing face aluzie la sânii voluminoşi.

dantelă. Oooo, Sara dădea din cap, ducându-şi mâna la tâmple şi rotindu-şi ochii, ridică apoi brațele, cu palmele în afară, le strânse uşor în pumn şi le lovi una de alta, apoi, dintr-odată, se opri, aşezându-se pentru o clipă pe fotoliu, țeapănă. Să mă uit în dulap. Asta o să fac. Şifonierul. Dădu din cap şi se ridică, apoi se duse în dormitor şi începu să scotocească prin dulapuri, scoțând haine de pe umeraşe şi punându-şi-lc pe lângă ea, aruncându-le apoi pe pat; se târî în patru labe, cercetând cele mai ascunse şi întunecoase unghere ale şifonierului şi, în timp ce fredona o melodie monotonă, fără ritm şi fără versuri, găsi pantofi de care aproape uitase, pe care îi şterse de praf şi îi probă pe rând, pereche după pereche, cu unii dintre ei împleticindu-se, pentru că picioarele ei umflate şi osoase ieşeau pe de lături şi forțau baretele, apoi se postă în fața oglinzii, uitându-se la pantofi şi la picioarele ei ridate şi pătate... O, îi plăceau la nebunie pantofii ei aurii, toți îi plăceau. Până la urmă, n-a mai rezistat. Şi-a pus rochia roşie. Ştiu că roşul nu dă aşa de bine la televizor, dar mie rochia roşie îmi place... la nebunie. Se postă din nou la oglindă, se uită la ea peste un umăr... apoi peste celălalt umăr, îşi aranja rochia pe ici, pe colo, încercă să-i închidă fermoarul, dar după câtiva centimetri şi multe minute de efort, supt burta, îndesat şi aranjat, renunță, aşa că rămase cu ea descheiată în fața oglinzii, plăcându-i ceea ce vedea, pentru că se uita prin ochii multor momente din trecut când a purtat superba rochie roşie şi pantofii aurii pe care îi avea la bar mitzvah-ul lui Harry...

pe vremea aia trăia Seymour... nici bolnav nu era... iar iepuraşul ei era aşa de drăguț în... Ah, s-a dus. Nu mai e. Seymour a murit, iar ea... Ah, am să-i arăt Adei cum îmi stă. Apucă strâns rochia desfăcută şi aşteptă o pauză de emisie, după care se duse la prietena ei Ada de vizavi. Unde-i sindrofia ?

Sindrofia, nebunia. Asta e ca toate petrecerile la un loc. Când o să-ți spun, te-arunci de la geam, nu alta. De la parter, sper.

Se aşezară în sufragerie, într-un loc strategic, pentru ca fiecare să poată arunca un ochi şi să poate ciuli o ureche la televizor,

în timp ce discutau despre ocazia spectaculoasă pentru care Sara Goldfarb îşi pusese superba rochie roşie şi pantofii aurii pe care îi purtase în ziua în care Harry al ei, iepuraşul ei, şi-a sărbătorit bar mitzvah-ul, un eveniment atât de important şi de nesperat care-o adusese pe Sara într-o asemenea stare de şoc, încât, deşi încă se mai ţinea pe picioare, a refuzat o bucată de halva. Sara i-a povestit Adei despre telefonul primit şi despre cum va apărea la televizor. Ea, Sara Goldfarb, va apărea la televizor. Ada o privi fix pentru o clipă (cu o ureche prinsese sfârşitul scenei din telenovelă). Serios ? Nu glumeşti ? De ce-aş glumi ? De ce m-aş îmbrăca aşa, să mă duc la supermarket ? Ada continua să privească în gol (muzica îi spunea că scena era pe sfârşite. Ştia din instinct că urma o reclamă, încă dinainte de ridicarea volumului şi de explozia de pe ecran). Vrei un ceai ? Se ridică şi porni spre bucătărie. Sara o urmă. Apa fierse repede şi fiecare avea o ceaşcă de ceai când s-au întors în sufragerie, chiar la sfârşitul reclamelor, şi se aşezară în aceleaşi poziţii strategice, cu ochiul şi urechea aţintite la televizor, în vreme ce discutau şi îşi dădeau cu părerea despre enorma importanţă a evenimentului ce urma să aibă loc în viaţa Sarei Goldfarb, un eveniment de proporţii şi importanţă atât de covârşitoare, că îi insufla o nouă poftă de viaţă şi îi împlinea un vis care-i lumina zilele şi-i aducea alinare în nopţile pustii.

Harry şi Tyrone C. se plimbau prin parc, cheltuindu-şi cea mai mare parte a energiei încercând să-i evite pe puştii care alergau de colo, colo sau se dădeau cu rolele sau skateboardul, neştiind niciodată din ce capăt sau de pe ce parte va veni atacul. Rahaaat, nu-nţeleg de ce trebuie să le dea vacanţă de vară. Ar trebui să-i ţină tot timpu' la şcoală pe bulangii-ăştia. Glumeşti ? Ar dărâma şcoala. In felu-ăsta-i scutesc pe contribuabili de bani. Hai că asta-i bună, bulangiu-ăsta n-a lucrat o dată-n viaţa lui şi-şi face griji pentru contribuabili. Hai, frate, tre' să-ţi faci griji pentru treburi d-astea. Ce-i cu tine, n-ai pic de responsabilitate ? Oooo, i-auzi rahat, s-a dus efectu' şi el şi-a pierdut calmul. Hai, păpuşă, să mergem să luăm ceva de mâncare, ai probleme grave. Merseră pe jos până la o tonetă cu hot dog şi-şi luară doi cu ceapă, muştar şi boia, şi o sticlă de apă minerală. După ce au terminat, merseră cât mai departe de terenul de joacă şi se întinseră pe iarbă. Ştii, frate, io nu vorbeam aiurea când ziceam să cumpărăm o bucată. Hai, frate, că io-s de acord.

Păi atunci hai să n-o mai ardem aiurea şi să ne punem pe treabă. Rahaat, care treabă ? N-avem mălai. Pe bune ? Credeam că ne curg banii pe ţeava. Că doar de-acolo ne pot veni. Păi hai să n-o mai frecăm şi să ne gândim cum facem rost de parai. De cât avem nevoie ? Nu ştiu exact. Vreo două sute. Mai bine ne-am duce cu vreo patru, aşa eşti sigur că iei destulă, indiferent ce se-ntâmplă. Tu eşti sigur că Brody poa' să ne facă rost d-o bucată ? Frate, despre ce puia mea

I

vorbim aici ? 'Nţeles că-s sigur. Chiar şi după ce-o să-şi ia el porţia, tot o să ne rămână ca s-o diluăm în două şi să ne scoatem mălaiu' dublu şi să ne mai rămână şi nouă o porţie ca lumea. Io mă bag. Sigur are ceva marfă a-ntâia. Da' io nu vreau să bag d-asta la greu. Nu vreau să-mi prăjesc creierii şi să dau cu picioru' la tot. Ai dreptate. Ai răbdare ş-o s-avem o gaşcă-ntreagă de mucoşi care-o să ne dea şi cămaşa de pe ei. Da, aşa tre' să gândim. I-am văzut io pe unii care s-au prăjit la creier şi au dat-o-n bară nasol, de-au ajuns la bulău.

Rahaat, noi suntem mai deştepţi de-atâta, păpuşă. Da, bătură ei palma. Deci de unde facem rost de mălai ? Nu ştiu, păpuşă, da' io nu vreau să merg să jefuiesc pe nimeni.

N-am intrat în nici o belea pân-acuma ş-aşa vreau să rămână treaba. Hai, frate, stai calm. Ce-s io, gangster ? Tcveu' lu' a bătrână-i una, da' jafu-i altă mâncare de peşte. Am putea să vindem hot dog. Da, sigur, cine-mpinge toneta? Nu te uita la mine, păpuşă, io-s vânzătoru'. Hahaha, ce faz-ar fi asta... doamne, parcă te văd cum desfaci chifla şi io bag hot dogu'-n ea, după care dăm cu banu' să vedem cine pune muştaru'. Bine că măcar nu ne-ar fi foame. Frate, io nu despre asta-mi fac probleme. Haide, Ty, gândeşte-te. Tre' să fie o cale să facem repejor nişte bani. Fumară, priviră atent în jur şi se scărpinară, după care Tyrone îşi aruncă mucul de ţigară şi se frecă în vârful capului, de parcă s-ar fi mângâiat ca să activeze materia cenuşie... Şi să scape de toate mâncărimile. Ştii, sunt tipii-ăia care merg la ziare pe la patru-cinci dimineaţa şi le încarcă în camioane. Cât or câştiga ? Nu ştiu, frate, da' ştiu că poartă nişte ţoale mişto şi au nişte pantaloni scurţi ca lumea rău. Da ? Harry se uită la Tyrone pentru un moment.

Hmmmm. Ce zici ? Tyrone continua să se frece în creştet, mai mult mângâindu-se. Păi, frate, nu prea e-aşa mişto slujb-asta, adică nici mie nu-mi place prea mult. Da... la cinci dimineaţa. Isuse. Credeam că până şi barmanii dorm la or-aia... da'... Harry continua să-l privească fix, iar Tyrone C. Love să se frece în creştet. Tu ce zici ? Nu ştiu, păpuşă...

Da' mă gândesc c-am putea să mergem să vedem care-i

treaba. Harry ridică din umeri : Rahat, de ce nu ? Tyrone încetă să-şi mai frece creştetul şi bătu palma cu Harry, apoi se ridicară şi o luară prin iarba din parc spre alee, apoi pe alee, traversând parcul către stradă, în timp ce două vrăbii se năpustiră la câteva firimituri de biscuiţi. Harry se gândea să se ducă acasă, dat fiind c-aveau să muncească, asta ca să fie sigur că se va trezi la timp. Dac-am să-i spun lu' a bătrână că m-am angajat, o să facă tot posibilu' să mă trezească. Cre' că va trebui să ne trezim pe la patru, nu ? Ca să fim siguri c-ajungem la timp... patru dimineaţa, mi se pare imposibil.

Atunci gândeşte-te numa' la bucat-aia de dava pură, păpuşă, asta o să te pună pe picioare. După care vii la bârlogu' meu, să mă trezeşti şi pe mine. Să mor de nu. Dacă tre' să mă trezesc io, atunci tre' să te trezeşti şi tu. Râseră şi bătură palma, iar Harry era pe picior de plecare, să se pregătească să-nceapă o viaţă nouă, care-i va face dealeri serioşi, când îşi zări un prieten care mergea grăbit pe stradă. Hei, ce mai faci, păpuşă ? Arăţi de parcă te-ar urmări cineva. De ce toată grab-asta ? îl ştii pe Micuţu' Joey, ăla cu urechea sfâşiată ?

Da, sigur. De peste drum. El şi cu Tiny şi înc-un tip au luat ceva de la Windy şi până să-şi golească seringa, a crăpat, frate. Supradoză, aşa, pur şi simplu. Aia mi-au zis că n-a apucat decât să bage un strop şi a picat. Aşa că Tiny a băgat şi el un pic, ca să se calmeze, ştii, şi s-a făcut muci, frate.

Fără mişto ? Tu eşti treaz ? Da, clar. Tu de ce crezi că mă grăbesc s-ajung la Windy ? Vreau s-ajung acolo înainte să afle ce marfă are, frate. Bulangiu-ăla bagă d-atâta vreme, că nici pişatu' de catâr n-ar mai avea efect la el. Harry şi Tyrone o luară şi ei Ia fugă spre Windy. Puteau oricând să meargă la muncă, dar nu mereu ai ocazia să faci rost de aşa o marfă a-ntâia, o di na mită ca asta.

Seara următoare le mai rămăsese ceva, aşa era de bună.

Frate, cineva a cam zbârcit-o. Chesti-asta trebuia diluată de cel puţin zece ori. Rahaaat, n-ar fi bine să se mai găsească multă d-asta pe piaţă, că o să cam crape oamenii pe capete.

Hai, frate, ce-nseamnă doi morţi în plus în oraşu-ăsta?

Rahaaat, păi înnebuneşti dacă încerci să-ți dai seama ce se-ntâmplă.

Se simțeau moleşiți şi-şi dădură seama că n-avea nici un sens să se gândească să meargă la muncă a doua zi, care era la doar câteva ore depărtare. N-avea nici un rost să strice o stare ca asta cu munca. Se hotărâră să treacă pe la Tony să vadă care mai era treaba.

Străzile erau pline de forfota şi sunetele unei nopți de vară. Verandele şi scările de incendiu erau pline de oameni, cu sute de jocuri de domino şi cărți, jucătorii înconjurați de privitori, şi toți îşi treceau cutii de bere şi sticle de vin de la unul la altul. Puştii vâjâiau în fugă pe lângă ei, iar jucătorii țipau la ei automat, fără să-şi ridice ochii de la joc sau să-şi rateze rândul la băut. Era o noapte drăguță. O seară plăcută. Părea că pe undeva erau stele, aşa că era uşor să eviți pungile de gunoi şi rahații de câine de pe străzi. O noapte chiar frumoasă.

Tony locuia într-o veche hală industrială, transformată în loft. De fapt, prin transformată se înțelege că la un capăt se afla un pat, iar la celălalt, un aragaz şi un frigider. Şi între, mult spațiu. De obicei locul acela era înțesat de oameni care nu făceau decât să-şi rupă capul, să şi—1 rupă şi mai tare sau să se-ntrebe de ce nu şi l-au rupt încă. Când Harry şi Tyrone ajunseră acolo, câțiva indivizi stăteau pe jos. Tony stătea pe singurul fotoliu din încăpere, un fotoliu mare, acoperit de chestii, tapisat de mântuială, sfâşiat şi jerpelit, cu două brațe uriaşe, de credeai că o să se închidă în jurul lui Tony, înghițindu-l şi digerându-l, după care va ajunge undeva, într-un colț întunecat şi prăfuit dintr-un magazin de mobilă la mâna a doua, de unde se va holba la pisica de pe podea, care la rândul ei se va holba la el, iar pe piept va purta un afiş că nu e de vânzare. Se uita la televizorul aflat pe o consolă mare, compania perfectă pentru fotoliu, care mergea de minune cu restul loftului. Tony avea o narghilea chinezească atârnată cu o sfoară în jurul gâtului. Vasul era plin cu haş şi, din când în când, mai trăgea câte-un fum, fără să-şi ia

ăi

ochii de la televizor. Câțiva oameni stăteau în jurul altei narghilele pe care o umpluseră cu vin, iar în vas puseseră iarbă şi deasupra, o bucată de haş. Marion abia trăsese un fum când intrară Harry şi Tyrone. Se alăturară celorlalți. Ce faci, frate ? Păpuşă, cum merge ? Care-i treaba ? Nimic nou, frate.

Ii pasară furtunul lui Harry, care trase din el vreun minut, după care i-l dădu lui Tyrone. Când Harry expiră în sfârşit, se lăsă pe spate şi o privi pe Marion. Ce mai faci ? Ei, nimic nou. Harry făcu semn spre narghilea: E bun haşu'-ăsta. Aha.

Chiar m-a pus în cap. M-a limpezit. Harry închise ochii încet, iar fața i se relaxa şi zâmbi. M-am prins. Arăți foarte bine. Marion zâmbi dintr-odată cu gura până la urechi şi începu să chicotească: Âst-ar trebui să fie un compliment, sau mă iei la mişto ? Harry întinse brațele şi ridică din umeri, cu aceeaşi expresie somnoroasă. Uneori când mă fac varză nu mai sunt aşa frumos. Marion râse din nou, de data asta puțin mai tare: Poate că nu, dar eşti mult mai sociabil. Ştii ceva, când eşti relaxat, ca de exemplu acuma, ai un zâmbet foarte frumos. Harry râse şi se lăsă pe spate, mai aproape de ea: Nu prea am de ales, păpuşă, sunt aşa de relaxat, că am impresia c-o să mă topesc. Marion râse şi-i apucă mâna, după care luă furtunul şi mai trase un fum, apoi i-l pasă lui Harry. El râse: Asta-i tot ce-am nevoie... Ştii, ca să scap de încordare, nu ? Marion scutură din cap şi se strădui să nu râdă, fiindcă ținea fumul în plămâni. Tyrone împinse furtunul mai aproape de fața lui

Harry: Hai, frate, poți să vorbești prostii mai încolo. Trage-odată și vezi-ți după aia de treabă. Harry trase un fum, concentrându-se cât de mult putea, apoi îi pasă furtunul lui Fred. Tyrone îl privi pe Fred cum trage din furtun, dintr-o singură suflare lungă, de aproape cinci minute, care amenința să aprindă hașișul, atât de tare se încinsese sub presiunea aerului. Drace, bulangiu-ăsta o să tragă-n el tot hașișu din narghilea. Uită-te să vezi dacă n-are cumva vreo gaură-n ceafă, tot aeru-ăla tre' s-ajungă undeva. Fred scoase într-un final furtunul din gură și i-l pasă lui Tyrone, cu un zâmbet larg și tâmp, și mormăi,

F

continuând să-și țină respirația: Să nu te calicești, păpușă.

Tyrone începu să râdă, apucându-se de nas cu ambele mâini, iar ceilalți începură să chicotească, iar el lăsă privirea în pământ, scutură din cap și apoi ridică ochii spre Fred care-avea aceeași grimasă de mâncător de rahat, iar Tyrone începu să râdă mai tare și mai tare, începură și ceilalți să râdă și să scuture din cap, inevitabil atrași de Fred care stătea acolo, cu rânjetul ăla tâmp, care se lățea și devenea și mai tâmp, iar acum se crease deja contextul și, oricât s-ar fi fi străduit, nu se puteau opri din râs, iar Fred continua să-și țină respirația, deși simțea că se sufocă, iar fața i se înroșea din ce în ce mai tare și ochii îi ieșeau din orbite, iar Tyrone tot arăta spre el, scuturând din cap, râzând și împroșcând cu salivă: Raha... Rahaa... Și în cele din urmă Fred scoase aerul afară și mai trase repede un fum și-și tot bălăbănea capul:

Doamne, iar ceilalți râdeau nccontrolat, Tony mai trase un fum din narghilea și privi încruntat la televizor, pentru că începuse o reclamă, după care au mai urmat câteva, apoi o pauză, apoi alte câteva reclame, Tony mai trase un fum și se fâțâi pe fotoliu, începu să bombăne ceva pe sub mustață despre rahatu' dracu', el voia să vadă emisiunea, nu un câine de tot căcatu' care mănâncă carne de cal, apoi începu să țipe la televizor: Hai, bă, javră-mpuțită ce ești, bagă-ți nasu sub fusta ei! Ce e, nu-ți place peștele ? Ai ? Nu-ți place peștele, poponar jegos de câine. Ceilalți se opriră din râs, terminaseră hașișul de ceva vreme, iar acum se lăsaseră cu toții pe spate, ascultând muzică și vorbind, apoi începură să arunce câte un ochi la Tony și să-l asculte, după care începură din nou chicotelile. Păpușă, n-ar trebui să vorbești așa de poponari când e Harry de față, îl jignești. Fred afișă din nou mutr-aia tâmpă, de țăran: Tu de unde știi că-i poponar ? Poate-i doar o lesbiană mai bărbătoasă, și-ncepu dintr-odată să se tăvălească pe jos de râs: Drace, mă cac pe mine de râs, hahahhahahaha, buldog-lesbinog, hahahahahaha, la dracu', hahaha; și Tony bombănea înainte chestii de neînțeles, iar ceilalți se hlizeau uitându-se la Fred cum râde și scutură din cap

și, când se mai potoli din râs, începu să bolborosească despre buldog-lesbinog și toți începură din nou să râdă pe-nfundate, Tony se ridică, cu narghileaua atârnată de gât, se duse la dulap și scoase ceva dintr-un sertar, după care se trânti la loc în fotoliul lui, dispărând din câmpul lor vizual în spatele brațelor care-l înfășurau, puse altă bucată de hașiș în vas și o aprinse, trase două fumuri lungi, că tocmai începuse emisiunea, apoi se așeză comod și începu să se uite la televizor tăcut și nemișcat. Până la urmă, Fred obosi de-atâta râs, deși continua să scuture din cap și să rânjească, iar ceilalți evitau să se mai uite la el pentru că de fiecare dată îi apuca râsul și pe toți îi durea burta de atâta hăhăit, așa că se uitau în altă parte, mai puțin la Fred, iar Harry și Marion se trăseseră mai la o parte și se întinseseră pe niște perne vechi, pe jumătate rezemați de perete, pe jumătate ascultând

muzica şi îndreptându-şi cea mai mare parte a atenției unul spre celălalt. Tu stai singură acum, sau ai o colegă de cameră ?

Nu, sunt singură. Ştii asta. Harry ridică din umeri: Hei, de unde să ştiu ? Ultima oară când țin minte să fi venit la tine aveai o colegă de cameră, nu ? Doamne, da' asta era acum câteva luni. Uau, aşa mult a trecut ? Tempus chiar că fugitus, nu ? Uneori. Uneori pare să rămână nemişcat. De parcă te-ai afla într-o pungă din care nu poți ieşi şi cineva-ți spune-ntotdeauna că va fi mai bine cu timpul, iar timpul pare că nu se mai mişcă şi râde de tine şi durerea ta... Şi până la urmă se sparge şi te trezeşti că au trecut şase luni. Adică nici nu ți-ai scos bine hainele de vară şi e deja Crăciunul, iar între ele, zece ani de durere. Harry zâmbi: Isuse, io n-am zis decât bună şi tu acuma-mi spui tot profilu' tău psihologic. Dar mă bucur că ți-e bine. Marion râse şi Harry aprinse un joint din care trase repede două fumuri, apoi i-l pasă ei. Tony începu să tremure uşor, mişcându-se involuntar pentru că presimțea dezastrul. Era cât se poate de absorbit de emisiune şi, întrebându-se cum avea ăla grasu' să-l potolească pe tipu' ăla rău şi să-i fure femeia, să i-o tragă gagiului cât de tare posibil, dar ceva dinăuntrul lui îi spunea

că televizorul ăla nenorocit complota împotriva lui, că stătea aşa acolo, aşteptând să se repeadă la el. îşi aprinse din nou narghileaua şi trase două fumuri lungi, după care stinse bucata de haşiş şi continuă să privească fix la televizor: Ar fi bine să nu te pui cu mine, bulangiule. Te previn. Se opri din convulsie şi se lăsă din nou pe spate, după care dispăru iarăşi din raza lor vizuală. Marion chicoti: Chiar are o relație sado-maso cu chestia-aia, nu ? Da. De parcă e-o femeie care nu cedează deloc. Şi ceilalți se uitau cu coada ochiului la Tony şi zâmbeau, se delectau cu el, aşa cum mai făcuseră de multe ori, mai mult decât cu orice altceva de la televizor.

Ştii ceva, frate, crede că aia-i mă-sa. Rahat, cu maică-sa n-ar fi vorbit niciodată aşa. Râseră şi se apucară să asculte muzică, să vorbească şi să fumeze. Harry se sprijinea cumva de Marion, iar ea îl mângâia uşor pe cap jucându-se cu părul lui, în timp ce ascultau muzică. Din când în când el întindea mâna leneş şi îi freca un sfârc cu vârful degetului sau îi cuprindea sânul în palmă, fără intenție, ci dintr-un fel de reverie. îşi privea degetul mângâind sfârcul proeminent şi şi-l imagina sub bluză şi se gândea să-i desfacă bluza şi să-l sărute, dar la momentul ăla părea o chestie atât de anevoioasă, aşa că o amână pentru o vreme şi se mulțumi să asculte muzică şi să se mişte ritmul mângâierilor lui Marion, abandonându-se din ce în ce în fața curenților senzuali pe care îi provoca. Ştii ceva, iubito, asta e mai tare ca o doză.

Mă excită maxim. Şi mie-mi place. întotdeauna mi-a plăcut părul ondulat. îmi place cum se simte la degete. Pentru că nu pătrund la fel ca prin părul drept. Opune rezistență. De parcă ar avea viață proprie şi ți se pare foarte palpitant să o învingi, şi Marion îşi trecea degetele prin părul lui Harry, uitându-se la buclele care se răsuceau şi se cârlionțau pe măsură ce degetele ei înaintau, din când în când mai rotea câte o şuviță pe deget, privindu-l cum se îndoaie şi se înfoaie, apoi îşi lăsa palma mângâiată de păr, îndoindu-şi degetele şi ridicându-şi încet mâna, simțind cum firele de păr îi alunecau uşor printre degete, degetele ei, conştientă că dădea

mângâierii un ritm care-i acapara respirația, apoi deveni parte din respirație şi se cufundă în undele care-o electrizau când Harry îi mângâia sfârcul cu vârfurile degetelor, imaginându-şi ce-ar simți dacă sfârcul trandafiriu s-ar afla între buzele lui, când, dintr-

odată, Tony începu să țipe din nou la nenorocitul de televizor: Ar fi bine să te abții, bă, pulă. Jeg nenorocit ce eşti, mi s-a cam luat de căcaturile tale, şi se foia în fotoliu, trăgând cu ochiul la ecranul televizorului, iar Tyrone îşi lua porția de chicoteli: Nu mă deranjează că bălăcăreşte televizoru', da' sper să nu-i răspundă bulangiu', pen' că dacă se-ntâmplă , io tre' să mă las de asta şi să mă car, frate, şi mai trase un fum zdravăn şi întoarse capul ca să nu mai vadă rânjetul tâmp al lui Fred, care, ca de fiecare dată, încerca să-l facă să râdă ca să scuipe fumul; şi cineva scoase nişte amilnitrat pe care-l desfăcu, cu o mână îşi acoperi o nară şi trase adânc, până când altcineva îi luă popperul din mână şi şi—1 băgă-n nas, acoperindu-şi cealaltă nară, şi amândoi se prăbuşiră apoi pe podea, chicotind, râzând şi zbierând, Tony se aplecă: Ştiam eu, ştiam io c-o s-o facă bulangiii ăştia, Isuse Kristoase, ştiam c-o să mi-l şutească, bulangiii, bulangii infecți. Harry şi Marión se opriră dintr-odată, în acelaşi timp, din mângâiat, în momentul când mirosul popperului le gâdilă nările, şi atunci se ridicară şi se lăsară conduşi de aromă, îi priviră pe cei care stăteau rezemați de pereți sau întinşi pe jos râzând în hohote: Hai, frate, vrem şi noi unu', moment în care un popper galben apăru de undeva, plutind, iar Harry îl prinse, după care se întinse alături de Marión, atât de aproape, corpurile aproape întrepătrunzându-se, şi Harry deschise popperul, amândoi inhalară adânc, ținându-se strâns unul de altul, iar trupurile începură să le vibreze, capetele le vâjâiau şi pentru o clipă s-au simțit de parcă erau gata-gata să moară, dar apoi începură să râdă şi să se împingă şi mai tare unul în celălalt, sfărâmând cu râsetele lor popperul pe care îl țineau între nasuri; iar Tony se aplecă şi mai mult: Ce bulangii de căcat, las' că am io gelu' vostru de duş cu aromă de căpşuni, bă, capete de

pulă bleaga: Şi ridică mâna dreaptă, nimeri vechiul lui pistol de tir calibru 22 pe care-l aținti spre televizor: Gata, nu vă mai bateți voi joc de mine, muişti infecți, nu mă mai vrăjiți cu emisiunile voastre de toată jena, pe care să mi le băgați pe gât şi, când vreau şi io să văd ce se-ntâmplă, băgați numa' căcaturi d-astea: Şi toată lumea ținea câte un popper în nas şi se rostogolea pe jos, se scărpina şi transpira şi râdea, iar Tony se uita şi mai înverşunat la televizor: V-ați bătut destul joc de mine cu mâncarea voastră infectă pentru câini, cu geluri de duş şi dcodorantc şi curpapir fără miros, striga din ce în ce mai tare, avea fața la fel de roşie ca a celor care luaseră poppers şi care îl priveau şi—1 ascultau, râzând isteric, cu ochii injectați de transpirația înțepătoare. M-AUZI ? HĂ! ?

MI S-A LUAT DE VOI, MUIŞTI INFECȚI, şi apăsă pe trăgaci, iar primul glonț nimeri televizorul fix în centru, se produse o mică explozie care acoperi pentru un moment râsul isteric şi țipetele lui Tony, apoi dintr-un colț izbucniră scântei şi flăcări, bucăți mari de sticlă groasă invadară camera, iar fumul învălui televizorul, Tony se ridică şi începu să țipe isteric: TE-AM FĂCUT, ÎN PIZDA MĂ-TII, HAHAHHAHA, şi mai trase un foc în televizorul muribund, O S-O-NCASEZI PÂN' LA CAPĂT, HAHAHHAHAHAHAHA, şi încă un glonț în corpul care se făcea fărâme, CE ZICI, ÎȚI PLACE ? HĂ ? ÎȚI PLACE, BULANGIU DE DOI BANI, şi continua să se holbeze la televizor, după care mai trase un glonț în rămăşițele fumegânde a ceea ce fusese odată un nobil televizor, CREDEAI CĂ SCAPI, HĂ? ASTA CREDEAI? HĂ?, iar ceilalți îl priveau în continuare şi se zgâlțâiau de râs, în vreme ce el porni spre cadavru şi-i mai trase un glonț şi, când ajunse deaspura lui, savura ulitmul glonț, radiind, rânjind, privind cu nesaț la rămăşițele spulberate care ardeau mocnit, uitându-se cum săreau şi se prelingeau scânteile răzlețe care se întindeau pe cablul electric, acesta luă foc şi începu să trosnească şi apoi ajunseră la priză, după care fumul începu să se ridice din firul ars şi din priză, iar Tony începu să saliveze uşor,

uitându-se la televizorul care palpita sub privirea sa, cum tremura şi îi cerea îndurare, măcar o a doua şansă: N-am să mai fac niciodată, Tony, jur pe mama, Tony, te rog, te rog, mai dă-mi o şansă, Tony, de data asta n-am să mai greşesc, jur, jur pe mama că am să-mi iau revanşa, Tony.

Iar Tony îi rânjea televizorului care-l implora, întreaga ființă a lui Tony fiind deplin mulțumită de smiorcăielile bulangiului: ŞANSĂ ? ? ? ŞANSĂ ? ?'? ÎȚI DAU IO ȚIE ŞANSĂ, TE SCHIMBI, HAHAHAHAHA, NICI MĂCAR SĂ MORI CA UN BĂRBAT NU POȚI, BULANGIU DE DOI BANI. Te rog, Tony, te rog... nu trage, te r... TACI DIN GURĂ, FRAIERE, iar ochii lui Tony ieşeau din orbite de atâta mulțumire, văzându-l cum se contorsionează, apoi privi televizorul țintă în ochi şi-i spuse pe un ton blând, malițios:

Ia de-aici, şi trase ultimul foc în corpul tremurând al televizorului care încă mai cerea îndurare, zvâcnind apoi uşor, după această coup de grâce, şi o ultimă scânteie sări peste o porțiune arsă şi se pierdu în eternitate, în timp ce ultimul fir de fum se ridică în atmosferă şi se împleti cu fumul de iarbă şi haşiş şi țigări, cu aerul cu aromă de popper, căutând să se elibereze din multele şi diferitele crăpături şi crevase, pentru a se risipi în aer. Tony ridică din umeri şi-şi puse arma la brâu: Io ți-am spus să nu te pui cu mine, şi ridică din nou din umeri, nimeni nu se pune cu Tony Coaie, da? Şi se alăură celorlalți, luă popperul, inhala, apoi se prăbuşi pe podea râzând odată cu ceilalți când cineva se oferi să spună o rugăciune pentru decedat, printre chicoteli, iar Harry şi Marión mai aveau un alt popper între ei, în timp ce corpurile continuara să li se încolăcească, iar ei râdeau şi se lipeau unul de altul, muzica plutea prin fum şi râsete şi prin urechi şi prin capete şi prin creieri şi prin minți, dar cumva reuşea să iasă de cealaltă parte neperturbată şi neschimbată, şi toți se simțeau bine, frate, chiar foarte bine, vreau să zic, de parcă ar fi învins vreun criminal sau ar fi ajuns pe Everest sau ar fi făcut scufundări subacvatice sau ar fi plutit prin aer ca o pasăre, da, de parcă ar fi planat pe curenții de aer ca o pasăre,

I

ca o pasăre, frate... da... de parcă s-ar fi eliberat din senin, de parcă ar fi fost dintr-odată liberi... liberi... liberi...

Sara Golfarb stătea în fotoliul ei şi-şi făcea unghiile în timp ce se uita la televizor. Sara exersase îndelung şi temeinic, aşa că putea face orice în timp ce se uita la televizor, şi o făcea foarte bine, fără să-i scape vreun cuvânt sau vreun gest. Poate că nu era tocmai perfect, poate că din când în când se mai mânjea şi pe deget cu puțină ojă, care se aduna într-un mic cocoloş, dar cine să bage de seamă ? De la câțiva metri distanță arăta ca o manichiură profesionistă. Şi chiar dacă n-ar fi arătat bine, ce mare scofală ? Pentru cine să-şi facă unghiile? De ce să-şi facă griji? Cine să-i observe imperfecțiunea manichiurii ? Sau a felului în care coase sau calcă rufele sau face curățenie ? Indiferent ce ar face, are mereu un ochi şi jumătate ațintit la televizor şi în felul acesta ziua şi viața trec într-un mod suportabil. îşi întinse o mână şi-şi privi unghiile în timp ce, printre degetele desfăcute, arunca un ochi la ecranul televizorului. Se holba la degete afundându-se în iluzia optică ce-i crea impresia că priveşte printre degetele lipite. Zâmbi şi îşi inspecta mâna. Ce roşu frumos. Splendid. Merge-aşa de bine cu rochia. Câteva kilograme date jos, şi rochia îi va veni ca turnată. Partea de sus îi alunecă de pe umeri în timp ce se mişca, iar ea şi-o prinse din nou la spate şi se rezemă la loc de spătar, ca să nu-i mai alunece din nou. îi plăcea la nebunie rochia roşie. O să fie în stare să dea jos câteva kilograme. Şi oricând ar mai putea

să dea drumul la cusături. Trebuie să fie nişte cărți la bibliotecă. Mâine mă duc să-mi iau cărțile şi să m-apuc de cură de slăbire. Mai băgă în gură o bomboană învelită în ciocolată şi o lăsă să se topească încet şi savura gustul ciocolatei amestecate cu crema dinăuntru, după care strânse uşor ciocolata între limbă şi cerul gurii şi zâmbi şi închise ochii pe jumătate, în timp ce micile furnicături ale desfătării îi luau corpul cu asalt. încerca disperată să aştepte ca bomboana să se dizolve de la sine, dar, oricât s-ar fi împotrivit impulsului de a muşca

#1

şi mesteca, era inutil, deschise ochii dintr-odată şi căpătă o expresie rigidă, serioasă, în timp ce mesteca hulpav bomboana, după care o rostogoli de vreo două ori pe limbă şi o înghiți cu nesaț, ştergându-şi colțurile gurii cu dosul palmei. La bibliotecă sunt o mulțime de cărți. O să întreb pe care s-o iau. Una care se citeşte repede. Poate că în scurt timp voi apărea la televizor aşa că trebuie să încap în rochia roşie cât mai curând. Privea fix la televizor, atentă la acțiune şi la replici, dar mintea îi stătea în continuare la cutia de bomboane de pe masa de lângă fotoliu. Ştia exact câte mai rămăseseră... Şi cu ce erau. Patru: trei cu ciocolată amăruie, una cu ciocolată cu lapte. Cea cu lapte avea la mijloc o cireaşă şi era umplută cu lichior de cireşe. Celelalte trei erau una cu caramel, una cu nuci braziliene şi una cu nuga. Cea cu cireaşă era ultima. O pusese deja la marginea cutiei, ca să nu cumva să o ia din greşeală în timp ce se uita la televizor.

Celelalte erau pe primul rând. Poate că nici n-o să se uite pe care o ia. Dar ordinea era stabilită. Ca de fiecare dată.

Nuga, nuca braziliană, apoi caramelul. După care trebuia să aştepte cât de mult putea până să mănânce bomboana cu cireaşă şi lichior. Mereu îşi juca acelaşi joc. De câți ani dura ?

Zece ? Poate chiar mai mult. De când a murit soțul ei. într-o noapte a lăsat-o singură în cutie... singură toată noaptea.

Chiar şi-n timpul filmului cu un milion de dolari şi al emisiunii de noaptea târziu. S-a dus la culcare şi ea rămăsese tot acolo, singură în cutie, printre ambalajele maronii în care toate celelalte bomboane fuseseră atât de delicat ambalate, înainte să meargă la culcare, se uitase sfidător la bomboană, în timp ce privea cutia, se lovi peste frunte şi, pe când se dezbrăca şi se cuibărea în aşternuturi, se simți atât de amețită, încât adormi aproape instantaneu. Avusese parte de un somn odihnitor, din câte-şi amintea, fără vise urâte, după care, în toiul nopții, a sărit ca arsă, avea fruntea brobonită de sudoare rece şi preț de câteva secunde interminabile a rămas nemişcată, privind în gol în întuneric, ascultând, întrebându-se de ce era trează şi ce o trezise şi dacă nu cumva intrase cineva

în casă şi dacă nu cumva acel cineva se pregătea s-o lovească şi a ciulit urechile, dar n-auzea nimic şi, pentru câteva minute, a stat perfect nemişcată, abia dacă respira, după care a dat pătura la o parte şi a dat buzna în sufragerie, păşind fără ezitare prin întuneric către masa pe care se afla bomboana, pe care a dibuit-o imediat, de parcă mâna i-ar fi fost condusă de puterea divină şi aproape că a leşinat atunci când primul val de aromă i-a asaltat creierul şi s-a aşezat pe fotoliul ei din fața televizorului şi s-a ascultat cum molfăie cireaşă învelită în ciocolată cu lapte şi scăldată în lichior, după care s-a întors glonț în pat. A doua zi dimineață s-a trezit devreme şi s-a aşezat în lumina lină, filtrată, încercând să-şi amintească ceva, dar fără să ştie ce anume. Avea vaga senzație că se întâmplase ceva şi a presupus că fusese un vis.

Şi-a frecat călcâiele, după care şi-a masat tâmplele, dar tot nu-şi putea aminti visul. Şi-a lovit de câteva ori capul cu încheietura mâinii, încercând să-şi stimuleze memoria, dar degeaba. S-a ridicat şi a început să se plimbe de colo-colo, zăpăcită, ducându-se în sufragerie în loc să meargă la baie, a deschis televizorul şi dintr-odată şi-a dat seama, privind cutia de bomboane goală de lângă ea. A privit-o vreme îndelungată, după care şi-a amintit visul şi aproape că s-a prăbuşit pe scaun şi a început să tremure uşor pe măsură ce-şi dădea seama că ea chiar mâncase noaptea trecută cireaşă învelită în ciocolată şi umplută cu lichior şi că nu-şi amintea prea bine s-o fi mâncat. A încercat să-şi amintească momentul în care a muşcat din bomboană şi a simțit cum lichiorul de cireşe a început să i se prelingă uşor pe limbă, dar mintea şi gura îi erau goale. Aproape că-i venea să plângă amintindu-şi cât de mult se străduise ca acea cutie de ciocolată să-i ajungă două zile, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată, de două ori mai mult ca oricând, şi cum avea de gând s-o păstreze pe ultima pentru dimineață, ca să poată spună că a ținut-o trei zile, iar acum nu mai avea nici una şi nici măcar nu-şi amintea s-o fi mâncat. Aceea a fost o zi întunecată în viața Sarei Goldfarb. Niciodată după aceea

nu a mai lăsat să se întâmple una ca asta. Niciodată nu a mai fost atât de nechibzuită, încât să-ncerce să reziste în fața unei cutii de bomboane sau să mai păstreze vreuna pentru mai târziu, cu atât mai puțin pentru a doua zi. Ziua de mâine îşi poartă singură de grijă. Dumnezeu ne dă zilele pe rând, aşa că la fel face şi ea cu bomboanele, câte o cutie pe zi, dar măcar aşa ştie că le-a mâncat. I-a zâmbit crainicului arătos şi a întins mâna ca să-şi ia delicat ultima bomboană, cireaşă învelită în ciocolată cu lapte şi umplută cu lichior de cireşe, şi-a aşezat-o pe limbă, a suspinat şi a început s-o necăjească cu limba şi cu dinții, simțind în tot trupul fiorul nerăbdării şi nodul uşor din stomac, după care nu s-a mai împotrivit şi a început să-şi afunde dinții în crusta moale de ciocolată şi a continuat să apese, în timp ce aroma ciocolatei şi a lichiorului de cireşe i-au inundat gura, după care învelişul s-a despicat ca Marea Roşie şi cireaşă luată prizonieră a început să plutească în libertate, iar Sara Goldfarb a rostogolit-o prin gura ei inundată de arome şi de fluide pe care le lăsa să se prelingă uşor pe gâtlejul excitat, apoi, muşcând din cireaşă, şi-a dat ochii peste cap, dar nu prea mult, ca să nu rateze nimic din ceea ce se petrecea pe ecran. Şi-a lins degetele după care şi-a întins mâinile, una câte una, şi-a inspectat oja roşu-cireaşă, după care s-a uitat la televizor printre degete şi s-a strâns în sine, timp în care înainta pe scenă, îmbrăcată cu rochia ei roşu-cireaşă care-i venea aşa de bine de când slăbise, şi cu pantofii aurii care arătau atât de luxoşi pe piciorul ei, iar părul ei avea o culoare roşie splendidă, incredibilă. O, aproape c-am uitat. Părul. Roşu trebuie să fie. Dar a trecut atâta timp de când nu mai e aşa. Mâine am s-o rog pe Ada să mă vopsească. Şi cui îi pasă dacă roşul nu dă atât de bine.

Eu o să port roşu. In afară de pantofi. Când mă vor întreba cum mă cheamă, am să le spun Scufița Roşie. Asta am să le spun. Am să privesc fix camera de filmat, cu beculețul acela roşu care clipeşte şi am să le spun că sunt Scufița Roşie.

Harry o conducea acasă pe Marion. Noaptea era caldă şi umedă, dar lor nu prea păsa. Ştiau că era cald şi umed, dar asta era o chestie exterioară lor, nu un lucru pe care îl trăiau. Corpurile le încă le zvâcneau, uşor încordate, de la poppers şi de la atâta râs şi, de la iarbă şi haş, se simțeau liberi şi stăpâni pe ei. Era o seară sau o dimineață sau ce-o fi fost foarte plăcută pentru o plimbare pe străzile acelei regiuni din Big Apple numite Bronx.

Undeva deasupra acoperişurilor era un cer cu stele şi lună şi toate lucrurile care sunt de obicei pe cer, dar ei se mulţumeau să creadă că becurile care mărgineau strada în depărtare erau planete şi stele.

Dacă luminile te împiedică să vezi paradisul, atunci c nevoie de un mic truc pentru a schimba realitatea şi a o face să se potrivească nevoii tale. Acum, luminile de pe stradă erau planete şi stele şi lună.

Chiar şi la această oră a dimineţii pe străzi era forfotă, maşini, taxiuri, camioane, oameni şi, din când în când, câte un beţiv. La colţul din faţa lor erau doi care se îndreptau spre ei pe şapte cărări. Femeia îl tot smucea de braţ: Trebuie să fac pipi. Da' pentru Dumnezeu, opreşte-te ca să po' să fac pipi. Ce Dumnezeu, nu po' s-aştepţi cinci minute să fac şi io pipi ? Nu. Tre' să fac pipi. Ţine-te. Tu ce crezi că fac ?

Mă dor dinţii. Doamne, Dumnezeule, da' tu chiar eşti de groază! Da ? Păi nu pe mine mă trece. L-a apucat de braţ şi s-au oprit amândoi, iar ea şi-a ridicat fusta şi s-a agăţat de cureaua lui, s-a ciucit în spatele lui şi şi-a dat drumul, Hei, ce dracu' faci aici, demento ? - Ahhhhhhhh, ce bine e! - Da' tu eşti cam dusă sau ce ? - Nu te mai mişca, ahhhhhhhhh! - Da' ţie nu ţi-e ruşine deloc ? El şi-a depărtat picioarele încercând să evite jetul din ce în ce mai puternic care nu mai contenea, cauzat de berile băute de-a lungul serii, dar ea continua să suspine uşurată, de parcă asta i-ar fi salvat viaţa şi trecea cu vederea stropii fini care-i împroşcau picioarele, ţinea ochii închişi, ca într-un extaz absolut, se legăna înainte şi înapoi agăţată de cureaua lui, la capătul jetului cu boltă, iar el încerca să-şi menţină echilibrul precar

IJ

şi o tot împingea în cealaltă parte, în timp ce ţopăia încolo şi-ncoace ca să evite şuvoiul de după ruperea zăgazurilor, Hai să mergem odată, ce Dumnezeu, dar ea rămânea agăţată de el şi ofta şi făcea pipi. O să ne dărâmi pe-amândoi. Şi dintr-odată el i-a observat pe Harry şi pe Marion şi s-a trezit brusc, a zâmbit, şi-a deschis braţele ca s-o ascundă pe prietena lui ghemuită care-şi golea băşica. Harry şi Marion, deşi adormiţi, au evitat cu abilitate şuvoiul şi au trecut peste el cu aplomb, iar Harry i-a zâmbit tipului: Frate, femeia ta c-o pişăcioasă, după care au izbucnit în râs, iar el şi Marion şi-au continuat drumul. Tipul s-a uitat după ei câteva secunde bune, după care un semnal de alarmă i s-a declanşat în minte şi a simţit cum se clatină din toate încheieturile şi a încercat să reziste şi să-şi păstreze echilibrul, însă a pierdut bătălia curajoasă, dar scurtă, şi s-a trezit alunecând înspre cascada de dedesubt. Hei, ce dracu' faci, demento ? - şi a aterizat în băltoacă cu un plescăit, a strigat AJUTOR! AJUTOR!, iar prietena lui s-a rostogolit pe spate cu picioarele desfăcute, continuând să suspine, ahhhhhhh, şi să crească volumul şi viteza jetului, în timp ce el, tovarăşul şi protectorul ei din acea seară stropea şi împroşca: NU ŞTIU SĂ ÎNOT, NU ŞTIU SĂ ÎNOT, reuşind, cu hotărâre feroce şi curaj orb, să ajungă la mal, după care s-a târât pe uscat şi a îngenuncheat, în timp ce doamna serii lui s-a rostogolit într-o rână şi s-a ghemuit într-o poziţie fetală şi a adomit în tufişurile protectoare ale izvoarelor râului. Harry chicotea şi clătina din cap: Beţivanii ăştia cam exagerează, nu crezi ? Chiar că n-au pic de clasă, nici urmă de clasă.

El şi Marion şi-au continuat drumul pe străzi, conştienţi de uscăciunea din gâturile lor şi de faptul că începuse să-i roadă stomacul. S-au oprit într-un restaurant non-stop şi şi-au luat o bucată de plăcintă cu câteva cupe de îngheţată, sirop de căpşuni şi ciocolată şi frişca, cu cremă de ou alături.

Marion a plătit, după care şi-au continuat drumul spre casa ei. S-au aşezat la masa din bucătărie şi Marion a aprins un joint. Harry a început dintr-odată să chicotească: Faza aia

chiar c-a fost tare. Tipu' ăla avea nevoie de-o canoe. Marion i-a pasat jointul lui Harry, după care a expirat încet fumul:

Ar trebui să fie niştepissoires pe străzi. Şi atunci ea n-ar mai trebui să se umilească în halul ăla doar ca să urineze. Bărbații pot merge pe alei sau în spatele unei maşini parcate şi asta e perfect acceptabil, dar dacă face asta o femeie, se face de râs. Asta mi-a plăcut mie la nebunie în Europa, că sunt civilizați. Harry îşi înclină capul şi o privi şi o ascultă, după care schimonosi un zâmbet, după care îi pasă jointul: Nu ştiu dacă vorbeşti cu psihologul tău sau cu un judecător.

Mai rămăsese încă puțin din joint şi ea i-l oferi lui Harry, dar el a scuturat din cap şi ea l-a stins atent, punându-l pe marginea scrumierei. Păi ce, nu-i de căcat totul ? Adică, e complet ridicol. Femeile nu au voie să se pişe sau să se cace sau să se băşească sau să pută sau să le placă să şi-o tragă pardon, voiam să zic să facă sex. Hei, iubi, eu sunt nevinovat, OK ? Mă mai ții minte ? Eu n-am spus nimic. E OK, aveam pur şi simplu nevoie să exersez asta cu cineva. Păi atunci du-te la psiholog. Ăla ia bani pentru asta. Ea zâmbi:

Nu mă mai duc. L-ai concediat ? Nu tocmai. Mă văd cu el, dar nu ca pacientă. Harry râse: V-o şi trageți ? Din când în când. Dacă am chef. Ai mei mă tot întreabă dacă mă mai duc la el, iar eu le spun că da doar ca să-mi dea în continuare cei cincizeci de dolari pe săptămână. Marion râse lung şi zgomotos. Şi nici măcar nu trebuie să-i mint. Nu ți-o trăgeai şi cu psihologul de dinainte ? Ba da, dar la un moment dat a devenit cam pisălog. Nu mai voia să-mi dea rețete şi avea de gând să-şi părăsească soția şi să mă aducă pe drumul cel bun... Ştii tu, genul ăla de şovin adevărat. Tipul ăsta e altfel.

Mă mai întâlnesc cu el din când în când, ne simțim bine şi nu există nici un fel de presiune. Pur şi simplu ne simțim bine. Şi-mi prescrie-n continuare tranchilizante şi calmante.

Acum vreo două săptămâni am fost cu el în Insulele Virgine într-un weekend. A fost foarte tare. Hei, ce dusă eşti. Sună bine.

Da. Şi deci ai tăi îți dau în continuare bani, spuse el înclinându-şi capul, arătând spre cealaltă parte a apartamentului,

MM

pentru chirie şi toate astea ? Da. A început din nou să râdă zgomotos: Plus cincizeci de dolari pentru psiholog. Şi uneori mai lucrez ca redactor freelancer pentru câteva edituri. Şi în rest doar ți-o tragi şi fumezi, nu? Ea zâmbi:

Cam aşa ceva. Chiar te-ai aranjat. Da' cum de eşti aşa de dură cu ai tăi, adică tu spui mereu chestii naşpa despre ei.

Mă tot bârâie la cap cu pretențiile lor de clasă mijlocie, ştii la ce mă refer ? Adică ei stau acolo în casa lor mare, cu toate maşinile şi banii lor, cu tot prestigiul, şi strâng bani pentru...

UJA1 şi B'JNAI BRITH şi DUMNEZEU mai ştie pentru cine.

El cum a ajuns acolo ? Ar trebui să se păzească, l-am mai prins o dată, o să-l mai prindem şi-a doua oară. Marion începu şi ea să râdă cu Harry: Da, păi să ştii că ar face-o.

Adică ei aşa sunt. Ar tăia oricând beregata oricui, dac-ar scoate bani din asta şi după aia ar da câțiva dolari şi la NAACP2 ca să creadă că fac lumii un mare serviciu. Să vezi cât de liberali sunt când vin acasă cu un tip negru. Eh, sunt la fel de răi ca şi ceilalți. Harry se rezemă de spătar, se întinse şi clipi: Toată lumea-i plină de rahat. Poate, dar nu lumea toată mă pune-n situații jenante. Au de toate, mai puțin cultură. Sunt vulgari. Ei, vulgari-potlogari, spuse el ridicând din umeri şi zâmbind, cu colțurile buzelor lăsate şi ochii somnoroşi. Marion surâse: Cred că ai dreptate. In orice caz, n-are nici un rost să-i las să mă deprime. Asta-i toată faza cu iarba. Uneori mă cam paranoizează. Da, trebuie să-nveți cum să te simți liber, iar el afişă rânjetul somnoros şi pocni din degete, începu să dea din cap şi izbucniră amândoi în râs. Ce zici, mergem în pat ? OK, dar să nu adormi imediat.

Hei, da' ce-s io ? Mă crezi nebun ? Râseră amândoi pe înfundate, iar Harry se stropi cu puțină apă rece pe față înainte

1 United Jewish Appeal, organizație caritabilă şi de consiliere profesională destinată evreilor.

2 National Association for the Advancement of Colored People, organizație care susține drepturile civile ale populației de culoare din America.

să se bage-n pat. Nici nu se făcuse bine comod când Marion veni şi se aplecă deasupra lui, cu fața foarte aproape de a sa, plimbându-şi o mână pe pieptul şi pe abdomenul lui:

Nu ştiu dacă este din cauza ierbii sau din cauză că am vorbit despre părinții mei, dar şi eu m-am înfierbântat. Ce tot spui acolo ? E vorba de mine. Am acelaşi efect şi asupra curvelor.

Sunt irezistibil. Mai ales de când m-a agățat chirurgul ăla estetician, şi începu să râdă, iar Marion îl privi şi scutură din cap: Tu nu te saturi niciodată de gluma asta obosită?

Vorbeşte cu psihologul tău despre asta. Poate că e vorba de împlinirea unei dorințe, şi începu din nou să râdă, iar Marion râse şi ea pe înfundate, îl sărută şi-şi plimbă buzele pe fața lui, vârându-i limba în gură cât mai adânc. Poate că este vorba de împlinirea unor dorințe, şi râse din nou, iar Marion chicoti şi ea, după care-l sărută şi-şi plimbă limba pe fața lui, vârându-i limba adânc pe gât, Harry de asemenea, apoi o încolăci cu brațele şi-i simți carnea fragedă şi delicată şi-i mângâie spatele şi fesele, în timp ce ea îi masa interiorul coapselor şi-şi trecea uşor mâinile pe testiculele lui, îl săruta pe piept şi pe abdomen, după care îl prinse de mădular şi—1 mângâie câteva clipe înainte să-l cuprindă cu buzele şi să-l dezmierde cu vârful limbii, în timp ce Harry continua să-i frământe fundul şi sexul, gemând şi întinzându-se, cu ochii pe jumătate închişi, raze de lumină fulgerându-i în întunericul pleoapelor, şi, când deschise ochii, o văzu ca prin ceață pe Marion care se înfrupta cu poftă din sexul lui, avea mintea electrizată de idei şi imagini, dar drogurile şi plăcerea momentului dădeau naştere unei delicioase inerții, absolut delicioase. Dar inerția luă dintr-odată sfârşit, când Marion se ridică şi sexul lui intră în ea ca într-un cuib, unde rămase câteva ore, sau poate doar câteva secunde, şi stătea întins acolo, cu ochii închişi, ascultând sunetul excitant al pelvisului ei lovindu-se de sexul lui - Un drum călare pe un mădular de cal pînă la Brandburry Cross -, apoi deschise ochii bâjbâind după sânii ei, apoi o trase spre el ca să-i alinte cu limba, să-i deguste, să-i mestece, să-i lingă, în timp ce

ăi

mâinile-i alunecau de-a lungul spatelui ei, din când în când Marion îşi dădea ochii peste cap, mişcându-se, unduindu-se, suspinând şi gemând, şi continuară să facă dragoste până când strălucirea primilor zori răzbătu prin jaluzele, prin perdele, iar fierbinţeala dragostei lor se domoli în lumina caldă a soarelui, iar ei alunecară dintr-odată într-un somn profund.

Sara îşi unse drăgăstoasă bagelul1 cu cremă de brânză, cu un ochi şi jumătate aţintit la ecranul care licărea în lumina dimineţii ce-i inunda sufrageria. Muşcă sănătos din bagel, după care sorbi pofticios din ceaiul fierbinte. Din când în când nivela stratul de cremă de brânză de pe bagel, după care mai lua câte o muşcătură, urmată de o gură de ceai.

încerca să-şi mănânce bagelul încet, dar orice ar fi făcut, îl dădea gata înainte să înceapă următoarea reclamă. O s-aştept.

Nu mai mănânc nimic înainte să-nceapă reclama. Următoarea va fi la litieră pentru pisici. Au aşa nişte pisicuţe drăguţe. Torc atât de frumos. Mai sorbi puţin ceai din pahar şi privi din nou la televizor, gândindu-se că poate nu va mai mânca nimic până nu se termină toate reclamele. La urma urmei, nu-i nici o mare scofală. Şi mă duc după micul dejun la bibliotecă să-mi iau nişte cărţi cu diete. Să nu uit. Mai întâi la bibliotecă, după care la Ada să mă vopsească. Un roşu frumos, splendid. O, bună, pisicuţo. Vai, ce pisicuţă drăguţă eşti. Ca un bebeluş. întinse mâna şi luă un pateu cu caşcaval şi-ncepu să-l înmoaie în paharul de ceai şi abia apoi îşi dădu seama ce făcea. S-a trezit în momentul când mesteca şi-şi rostogolea pateul dintr-o parte în alta a gurii.

Se uită la bucata de foietaj pe care o ţinea în mână şi la urmele de dinţi de când muşcase, după care îşi dădu imediat seama de ce stomacul şi gâtul ei zâmbeau. Aproape că ignoră cu desăvârşire reclamele, pe măsură ce continua să muşte şi să mestece cât mai încet cu putinţă, luând apoi înghiţituri mici

1 Produs de panificaţie evreiesc.

de ceai. După ce termină deliciosul pateu, se linse din nou pe buze, apoi pe degete, după care se şterse pe mâini cu prosopul de bucătărie pe care îl ţinea în poală, îşi tampona uşor buzele, pentru ca după aceea să mai ia o înghiţitură de ceai. Se uită la ambalajul pateului, şterse urmele de caşcaval cu degetul, după care îl linse. Să nu iroseşti şi să nu râvneşti.

Hmmmm, ce bun era. Dimineaţa asta părea foarte specială, de parcă ar fi fost numai bună pentru o aventură amoroasă.

Poate că ar trebui să mai cumpăr unul. Am să pierd sfârşitul episodului. Nu-mi mai trebuie altul. Dar chiar aşa, cui îi trebuie ? O să-mi iau mintea de la el. Am să mă uit la emisiune şi n-am să mă mai gândesc la pateuri. Continua să şteargă ambalajul, lingându-se apoi pe degete. Intr-un final strânse toate ambalajele şi le făcu ghemotoc, le aruncă la gunoi şi uită şi complet de bagelul cu cremă de brânză şi de pateul cu caşcaval care astăzi părea mai pufos ca niciodată.

O ediţie specială. Se uita la serial şi suspina, ca întotdeauna, la finalul fericit şi amuzant, apoi îşi termină ceaiul şi se pregăti să se ducă la bibliotecă. Spălă farfuria, cuţitul şi paharul, apoi le puse în uscătorul de vase, se pieptănă şi se aranja, îşi puse un pulover fumos, cu nasturi, îi mai aruncă o privire televizorului, după care îl stinse şi ieşi. Ştia că era prea devreme să vină poşta, dar se uită pentru orice eventualitate în cutie. Cine ştie ?

Biblioteca era la două străzi mai încolo, pe stânga, dar ea o luă automat la dreapta şi nu-şi dădu seama că o luase în direcţia greşită decât atunci când se trezi în faţa tejghelei de la patiserie şi-şi primi pateurile cu caşcaval şi restul.

Poftiţi, doamnă Goldfarb. Aveţi grijă de dumneavoastră.

Mulţumesc, păpuşico. Sara ieşi din patiserie încercând să creadă că nu ştia ce se afla în pungă, dar jocul n-a ţinut mult pentru că, nu numai că ştia ce se află înăuntru, dar abia aştepta să iasă ca să le poată mânca. Dar ciugulea încet şi tacticos bucăţele mititele care-i gâdilau cerul gurii, ajutând-o să bată tot drumul până la bibliotecă. O întrebă pe bibliotecară unde se aflau cărţile cu diete. Bibliotecara se uită la punga de

Ml

pateuri pe care Sara n-o lăsase din mână şi o conduse la rafturile cu multe cărţi cu diete. O, atât de multe. O să slăbesc doar uitându-mă la ele. Bibliotecara chicoti: Nu-i aşa c-ar fi bine ?

Dar nu vă faceţi griji, sunt convinsă că putem găsi exact ce aveţi dumneavoastră nevoie. Sper. O să apar la televizor şi m-am gândit că poate ar fi bine să mai dau jos câteva kilograme, să par mai zveltă, îşi dădu Sara ochii peste cap, bibliotecara pufni în râs după care se abţinu, mulţumindu-se să zâmbească. Nu trebuie să vă bateţi capul cu toate cărţile de la secţiunea asta. Pentru că se ocupă de nutriţie şi dietă corespunzătoare şi de sănătate, de diete necorespunzătoare şi boală. De boală n-am nevoie, mulţumesc. Şi nici de kilograme. Sara Goldfarb îi surâse bibliotecarei, care îi răspunse la rândul ei printr-un zâmbet. După care Sara îi făcu cu ochiul:

Poate puţin mai mult decât câteva kilograme. Păi cărţile de care aveţi dumneavoastră nevoie se găsesc aici, unde este vorba despre cure de slăbire. Sara încercă să le cuprindă pe toate dintr-o privire: Ce grase par, dacă-mi permiteţi să spun aşa. Sara îi făcu din nou cu ochiul bibliotecarei, care trebui să-şi stăpânească râsul, mulţumindu-se să zâmbească şugubeaţă. Cred că o carte suplă ar fi mai potrivită. Nu prea am mult timp la dispoziţie. Şi am nevoie de timp ca să slăbesc, nu să citesc cărţi. Aş putea să fac muşchi ridicând cărţile-astea. Bibliotecarei i se subţiau ochii în timp ce încerca să-şi stăpânească râsul. Atunci, acesta este cel mai suplu volum de pe raft. Păi cred c-am s-arunc un ochi. Bibliotecara aruncă şi ea o privire prin el, dând din cap: Da, da. Cred că acesta ar fi perfect pentru nevoile dumneavoastră. Minimum de lectură, regimul este expus clar, în termeni accesibili, aceasta este partea care cred că vă va fi cel mai pe plac, spune că puteţi pierde până la cinci kilograme pe săptămână, ba chiar mai mult. Deja îmi place. Şi mai ştiu, de asemenea, că aceasta este o carte foarte populară. Avem trei exemplare şi chiar ne este greu să ţinem mereu câte unul la raft.

Presupun că este o carte bună dintr-un anume punct de vedere. Chicoti din nou. Bineînţeles, personal n-am cum

să ştiu. Spun şi eu ce văd. Deja te urăsc. Să nu-mi spui că poţi să mănânci în fiecare seară îngheţată şi prăjituri.

Bibliotecara continua să se hlizească, apoi o luă pe Sara pe după umeri: Nu, doar pizza. Ar trebui să plesnesc deja.

Şi începură amândouă să râdă, bibliotecara o ţinea în continuare pe după umeri pe Sara şi se îndreptară împreună spre ghişeu. Bibliotecara îi trecu volumul pe fişă, i-l dădu şi

o întrebă dacă nu vrea să-i arunce punga de hârtie. Sara se uită spre mâna ei şi ridică din umeri: De ce nu ? A muncit din greu. Are nevoie de odihnă. Bibliotecara o aruncă la coş:

S-aveţi o zi bună, doamnă Goldfarb. Sara zâmbi şi-i făcu cu ochiul: Ai grijă de tine, păpuşico. Se îndreptă spre casă, ţinând strâns volumul cel suplu. Simţea soarele plăcut şi mângâietor şi regăsea bucuria în strigătele copiilor care alergau pe stradă şi printre maşini, sărindu-şi unul altuia-n spate, ignorând claxoanele şi ţipetele şoferilor. Doar ţinând cartea în mână şi putea deja să vadă cum se topesc kilogramele. Poate în după-masa asta, după ce-i face Ada părul, o să stea puţin la soare şi o să se simtă suplă. Dar mai întâi părul.

Ada avea totul pregătit. De douăzeci şi cinci de ani se vopsea singură, aşa că ar putea să transforme pe oricine în roşcată, şi în somn. Poate fără să ştie întotdeauna de la început ce nuanţă de roşu, dar roşu, în orice caz. Mai întâi a pregătit câte un ceai pentru fiecare pentru că, crede-mă, o să ai nevoie de el ca să ţi se ducă gustul şi mirosul, după care se apucă de lucru. Aranja totul pe masa din bucătărie în aşa fel încât să poată urmări şi ce se întâmplă la televizor. Ada îi înfăşură un prosop în jurul gâtului, după care începu să-i separe şuviţele. Sara se schimonosi şi închise ochii: Ech, ce miros.

Ce-i asta, Canalul Gowanus ? Relaxează-te, scumpo, mai ai mult de îndurat. Ai să te obişnuieşti. Să mă obişnuiesc ?

Aproape că-mi pierd pofta de mâncare. începură amândouă să chicotească, iar Ada continuă lentul procedeu de separare a şuviţelor, ascultând şi privind în acelaşi timp la televizor.

După o oră şi ceva, Sara se obişnui cu mirosul şi îi reveni

fi

şi pofta de mâncare, începu să se întrebe dacă aveau să termine până la ora prânzului. Dragă, avem noroc dacă terminăm până la cină. Aşa de mult? Exact: cu tine trebuie s-o luăm de la zero. Şi eu care credeam că mai prind şi eu puţin soare azi. Lasă că poţi să mergi la solar. Tu relaxează-te şi gândeşte-te cum o să străluceşti mâine cu părul tău roşu. Azi părul, mâine soarele.

Soarele şi căldura îi treziră pe Harry şi pe Marion la amiază. Amândoi încercară să se convingă să mai doarmă şi să nu-i arate celuilalt că s-a trezit, dar după câteva minute, jocul deveni obositor. Mai ales pentru Harry, care se gândea la delicatesa pe care o păstrase pentru acum. Rămase pentru o clipă pe marginea patului, apoi se duse la baie şi se spălă cu apă rece pe faţă, se şterse cu un prosop, după care umplu un pahar cu apă. Iubito, ridică-te şi ia-ţi trusa, am ceva bun. Marion se ridică şi clipi des câteva secunde, după care se îndreptă spre baie. Faci mişto de mine, Harry ? Hei, io nu fac poante d-astea. Io şi cu Ty am reuşit ieri să punem mâna pe o chestie trăsnet şi încă mai am o porţie ca lumea. Marion îşi luă trusa şi veni după Harry în baie. Uite. îşi puse lingura pe chiuvetă şi Harry îi presără în ea puţină heroină, apoi adăugă nişte apă şi o puse la-ncălzit. Trase tot lichidul în seringă, după care împinse afară jumătate şi i-o dădu lui Marion: Doamnele mai întâi. Vai, vă mulţumesc, domnule. Marion nu se dezmeticise complet, arăta în continuare groggy, ca după o petrecere prelungită, dar destul de trează cât să-şi lege garoul, să găsească o venă bună în două secunde şi să-şi facă o injecţie ca lumea. Aproape imediat începu să dea din cap, iar Harry îi luă seringa din mână, o spălă, după care se legă şi el cu garoul. Timp de câteva minute stătură amândoi pe marginea căzii, frecându-şi feţele şi fumând. Harry îşi aruncă chiştocul în WC şi se ridică: Ce-ai zice să ne-mbrăcăm, după care se întoarse-n

dormitor şi-şi trase pe el cămaşa şi pantalonii. Marion rămase pe marginea căzii, frecându-şi nasul, până când căldura ţigării din ce în ce mai scurte o forţă să

deschidă ochii, atunci aruncă mucul în toaletă şi se spălă pe faţă, încet, aplecându-se deasupra vasului, uitându-se la apă şi la prosop, zâmbindu-le, gândindu-se la cum avea să ia prosopul şi să-l săpunească, după care o să se frece pe faţă şi o să-l clătească, o să-l îmbibe cu apă rece şi o să-l usuce...

în timp ce îl învârtea visătoare cu vârful degetului. Până la urmă ridică prosopul şi apoi se privi în oglindă... Şi zâmbi, îşi lăsă faţa să se usuce şi savura senzaţia ca un gâdilat, apoi îşi luă sânii în palme şi zâmbi, mândră şi bucuroasă, pe măsură ce se întorcea şi se privi din unghiuri diferite, admirându-le mărimea şi fermitatea. Se gândi să-şi perie părul, dar se mulţumi să-şi treacă mâinile prin el, ca să simtă cât era de bogat şi de strălucitor, după care mai poză de câteva ori înainte să-şi pună capotul şi să se ducă la Harry care stătea la masa din bucătărie: în sfârşit! M-am gândit că poate ai căzut WC. Ea zâmbi: Credeam că ai încercat, şi îi apucă sfârcurile şi strânse. Hei, mai uşor! Vrei să mă îmbolnăveşti de cancer ? O plesni peste fund, iar ea zâmbi din nou, se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Isuse, chiar că-i bună chesti-asta.

Harry îi aruncă o privire pofticioasă: Despre ce vorbeşti ?

Ea zâmbi: Animalule. Da. Văd că-ţi place la nebunie. Nu te-am auzit plângându-te. Hei, mă ştii, eu sunt vesel ca un cintezoi. Bine, acum nu ştiu cât eşti de vesel, şi chicotiră amândoi abia auzit, cu ochii pe jumătate închişi. Marion turnă două pahare de apă Perrier, iar Harry privi bulele preţ de un minut, după care o întrebă dacă avea sifon. Nu, dar am nişte lămâi verzi. Harry râse înfundat. Se aşezară la masă, fumară şi băură Perrier, până când agitaţia începu să cedeze puţin şi un sentiment plăcut, moleşitor se instala, iar ochii începură să li se deschidă puţin câte puţin. După un al doilea pahar, Marion îl întrebă pe Harry dacă vrea să mănânce ceva. Da, dar mai 'nainte tre' să faci baie, chicoti el. Animalule. Vrei nişte iaurt ? Harry începu să râdă. Iaurt ? ? ?

Uau... Şi cică eu sunt animal, şi continuă să râdă. Marion chicoti: Uneori cred că eşti bolnav. Uneori ? Da, uneori. în restul timpului nu am absolut nici o îndoială. Luă două cutii

#1

de iaurt din frigider şi le puse pe masă, cu două linguri. Mă bucur că măcar de multe ori n-ai nici o îndoială. Nehotărârea este o chestie îngrozitoare. Eşti tot la faza cu iaurtu' de ananas, ai ? Da. îmi place la nebunie. Dar nu ţi se pune niciodată pata pe ăla de căpşuni sau afine sau care-o mai fi? Nu. Doar ananas. Aş putea să trăiesc tot restul vieţii numai cu el. Iubito, dacă o să arăţi ca acuma mâncând iaurt de ananas zilnic, io n-am nimic împotrivă. Marion îşi îndreptă umerii şi poză puţin: îţi place cum arăt ? Glumeşti ? Eşti senzaţională, iubito, Harry se întinse peste masă, eşti aşa de bună, că-mi vine să te mănânc. Cred c-ar fi mai bine să-ncepi cu iaurtul. E foarte hrănitor. Zău ? Vrei să zici că face bine la potenţă, nu ? Păi hai să facem o probă, iar el începu să râdă. Marion scutură din cap şi zâmbi, ducând la gură o lingură de iaurt şi lingându-şi buzele. Cum poţi să râzi la glumele pe care le faci, sunt absolut îngrozitoare. Da, dar mie-mi plac. Dacă nu râd eu, atunci cine să râdă ? Marion continuă să zâmbească până îşi termină iaurtul. Mai băură un pahar de Perrier; îşi savurau starea de bine, chiar dacă transpirau din cauza căldurii şi a drogului. Harry închise ochii şi începu să respire adânc, cu un zâmbet senin pe faţă.

Ce faci ? Adulmec. Adulmeci ? Ce adulmeci ? Pe noi, iubito, pe noi. Aici miroase ca la piața de pește din Fulton. Marion zâmbi și scutură din cap. Nu fi așa de gauche. Măcar e mai bine decât să fi fost jigodie și, oricum, sunt adorabilă. Harry râse, iar Marion zâmbi; apoi el se ridică: De ce nu facem o baie? Marion zâmbi iar: Nu credeam că știi cum se face.

Apoi începu să râdă: îmi place asta. A fost bună. Râseră amândoi, iar el își scoase pantalonii și boxerii și-i aruncă pe pat și se întoarseră în baie. Marion puse niște ulei de baie în apă și intrară amândoi în cadă, în apa liniștitoare și parfumată și se spălară unul pe altul încet, săpunindu-se bine, apoi masându-se reciproc cu spumă, picurând apă unul pe celălalt, ușor, alungând căldura amiezii.

Sara continua să se privească fix în oglindă, clipind. Asta e roșu ? Ada ridică din umeri: Păi nu e tocmai roșu, dar e pe-aproape, e din aceeași familie. Aceeași familie? Nici verișori îndepărtați nu sunt. Bine, atunci, poate o rudă mai săracă. Nici măcar una care trăiește din ajutor social. Cât de sărac înseamnă sărac ? Cât de sărac înseamnă sărac ? Cât de sus înseamnă sus ? E roșu. Nu e un roșu-roșu, dar e roșu.

Roșu ? Tu-mi spui mie că ăsta-i roșu ? Da. Asta spun. E un roșu. Un roșu, zici ? Da. Zic. Și atunci portocaliul cum e ?

Dacă ăsta e roșu, aș vrea și eu să știu cum e portocaliul. Aș vrea să văd un portocaliu care n-are nici cea mai mică legătură cu ăsta. Ada se uită la părul Sarei, apoi la reflexia ci, din nou la păr, la reflexie, după care își țuguie buzele și ridică din umeri: Da, ar putea să fie și puțin portocaliu. Puțin portocaliu ? Ada continua să dea din cap, privind reflexia Sarei din oglindă: Da, arată de parcă ar putea fi, probabil, puțin portocaliu. Puțin portocaliu ? Puțin portocaliu e ca și cum ai zice puțin însărcinată. Ada ridică din nou din umeri. Păi și de ce să-ți faci griji ? O să fie bine. De ce să-mi faci griji? Poate-ncearcă cineva să mă stoarcă, pentru suc.

Liniștește-te, păpușă, liniștește-te. Mai ai nevoie doar de puțină vopsea. O s-arate bine până te duci la televizor. Arăt ca un termometru. Așa arăt. Ca un termometru cu fundu-n sus. Păi ai grijă să nu-ți explodeze capul. Liniștește-te. O să mâncăm niște pește afumat cu bialy1. Hai, hai, așază-te.

Ada o conduse pe Sara din fața oglinzii și o așeză la masă.

Am să-ți aduc o ceașcă de ceai și o să te simți mai bine. Ada puse apa pe foc și scoase peștele din frigider, apoi bialy-ul din cutia pentru pâine, apoi farfuriile și tacâmurile. Toată ziua mi-am răzuit pielea capului, m-am ars și am mirosit a pește mort, iar acum arăt ca o minge de baschet. Asta e problema ta, nu știi să te relaxezi. Dacă-ți spun eu c-o să fie bine. Mâine te vopsim din nou și o să arăți ca Luciile Ball2. Uite, ia o bucățică de pește cu bialy.

1 Preparat culinar evreiesc: chiflă cu ceapă.

2 Celebră actriță americană.

Tyrone apăru acasă la Marion după apusul soarelui. Stăteau cu toții și fumau un joint, după care Marion zise că ar trebui să mănânce ceva: Mor de foame. Da, și io, ia-mi un Snickers. Ce dracu', Ty, tu nu mănânci niciodată nimic în afară de Snickers ? Ba da, Chuckles. Chuckles îmi plac. Frate, tu chiar nu știi nimica despre mâncare. Tu ai avea nevoie de o supă bună de pui. Rahaaat, cu un Pepsi și-un Snickers m-am rezolvat. Sper să nu te superi, dar io n-am de gând să iau nici o chestie senzațională. Când mi-e foame mănânc mâncare — și să nu comentezi, Harry. Pe fața lui înflorea un rânjet larg: N-am

spus nimic. Nu, dar gândeşti cu voce foarte tare. Rahaaat, dac-ar fi avut vreodată vreun gând, ăst-ar fi primu'. Se hliziră cu toţii, iar Marion plecă la magazin, de unde se întoarse în scurt timp, cu o bucată mare de pâine franţuzească crocantă, brânză, salam, măsline negre, caponata1 şi două sticle de Chianti ieftin. Hei, păpuşă, ia uite, hrana sufletului. Ar fi bine să nu te-audă MAFIA ce spui:

S-ar şucări al dracului. Ce-i aia ? Millitant Association For Italian Americans2. Ţi-ar da foc la cur, frate. Rahaaat, singura diferenţă dintre mine şi ei e că io miros mai bine. De ce nu deschideţi voi, bon vivants, sticlele, cât aduc io farfuriile.

Tare. Uite, frate. Harry îi aruncă tirbuşonul lui Tyrone, se duse la combină şi dădu drumul la muzică. în câteva minute Marion pusese masa, cu farfurii, tacâmuri, cuţit şi fund de lemn. Harry turnă vinul, adulmecă paharul, sorbi din el, plimbă vinul prin gură, după care plescăi: Ce buchet minunat. Un parfum bogat. Puternic, dar subtil. Un vin magnific.

Trebuie să aibă o vechime de cel puţin o săptămână, nu ?

Rahaaat, pe mine nici că mă interesează ce vechime are.

Atâta vreme cât nu spală-n el ciorapi murdari. Acolo unde-a fost făcut vinu-ăsta, Tyrone, oamenii nu poartă ciorapi.

Oooo, e dată dracu' gagic-asta, frate, a dracu' rău, şi continuară să chicotească, în timp ce tăiau felii de salam, pâine

1 Fel de mâncare sicilian.

2 Asociaţia Militantă Pentru Italieni Americani.

şi brânză, pe care le dreseră cu vin, întingeau pâinea în caponata sau îşi ungeau cu ea câte o felie de salam, după care şi-o-ndesau în gură, băieţii se ştergeau la gură cu dosul palmei, iar Marion, cu un şerveţel, după care începu şi Harry să se folosească de şerveţel. Marion mânca încet şi tihnit, iar Harry încetini şi el ritmul. Când terminară, pe farfurii nu mai rămăseseră decât firimituri de pâine şi coji de salam.

Făcură cafea şi aprinseră un joint. După ce-l fumară, Marion aduse desertul - trei rulouri cu cremă. Tyrone se repezi entuziasmat la al lui, iar Harry se strădui să imite felul rezervat de a mânca al lui Marion, fără să-i curgă peste tot crema, rupându-l uşor cu furculiţa, în bucăţi mici, apoi ducându-le atât de delicat la gură, aşteptând să treacă suficient timp după ce mesteca încet şi înghiţea, până să soarbă din cafea şi să-şi tamponeze atent gura cu şerveţelul. Când terminară, Tyrone se lăsă pe spate, se mângâie pe burtă:

Doamneeee... ast-a fost altceva. îşi umplură din nou ceştile de cafea şi mai aprinseră un joint şi se delectară cu sentimentul de profundă şi deplină satisfacţie, sentimentul de a şti sigur că totul e în regulă între lume şi ei şi că lumea nu e numai stridia lor, ci şi porţia lor de paste cu moluşte.

Harry se uită la Tyrone C. Love cu ochii mijiţi: Cre' c-ar trebui să ne luăm gându' de la ieşitu' la lucru-n noapte-asta nu ? Frate, nici nu vreau să vorbesc despre muncă-n momentu-ăsta, nu că aş fi vreodată-ncântat să fac asta, da' acuma nu vreau decât să mă gândesc la Tyrone C. Love şi la cât de biiiiiiine se simte. Tyrone se uită-n tavan preţ de o clipă, apoi zâmbi: Bine, poate mă simt de parcă m-aş gândi la o femeie mişto, da' mai mult ca sigur nu vreau să am de-a face cu munca, sub nici o formă, de nici o culoare. Marion făcu ochii cât cepele şi ridică din sprâncene: Care-i toată faza cu munca ? Aţi pierdut un pariu ? Tyrone începu să chicotească: La dracu', ce gagică isteaţă, prietene. Harry râse pe

înfundate, apoi povesti despre ideea lor de a munci pentru o scurtă perioadă, foarte scurtă, ca să strângă suficient mălai cât să ia o bucată din marfa lu' Brody, s-o dilueze şi s-o

vândă. Cât îi spuse planul lor, Marion chiar îl ascultă. Era de acord că e o idee bună. Dar nu vă văd pe voi trezindu-vă cu noaptea-n cap. Ei bine, o să reuşim. De reuşit poate-o să reuşiţi, dar cât o să rezistaţi? Hai, păpuşă, nu ne tăia elanu', mă simt prea bine. O să ne gândim c-aşa punem un ban deoparte şi asta o să ne motiveze. Zâmbiră toţi trei şi dădură din cap. Păi dacă asta vă doriţi, pot să mă ocup eu de toată treaba. întotdeauna am nişte provizii de regenoane şi tranchilizante. Rahaaat, nu te arunca aşa. Avem nevoie de timp ca să ne gândim, nu-i aşa, frate? Harry râse: Nu te panica, Ty, nu muncim în noaptea-asta. Păi să fii tu sigur că nu. Aha. In nici un caz nu dau io cu picioru' la un high ca ăsta. Râseră, după care Harry redeveni serios un moment:

Dar ce zici de mâine ? O să stăm treji în timpu' zilei şi când suntem gata de plecare, băgăm câteva regenoane şi mai luăm şi cu noi, aşa, pentru orice eventualitate. Ce zici, Ty ?

Rahaaat, bine, frate. Da' ține minte, mâine. Drăguța de maică-mea m-a învățat: nu face niciodată azi ceea ce poţi lăsa pe mâine. Şi chiar dacă astă-seară am o întâlnire c-o gagică, tot o să fac pe dracu-n patru s-ajung. Ai destule regenoane cât să ne ţii în funcţiune ? Pentru că ştii că treji n-o să reuşim. Bine'nţeles. Ţi-am spus că am vreo doi doctori care-mi prescriu. Păi atunci stăm bine. Mâine-noapte o facem, nu-i aşa ? S-a făcut, păpuşă, după care bătură palma.

Ne-am pus în mişcare.

Sara stătea în fotoliul ei, uitându-se la televizor, citindu-şi cartea despre dietă şi raţionalizându-şi bomboanele cu ciocolată. A citit introducerea şi apoi a frunzărit capitolele care vorbeau despre nevoia de a avea greutatea potrivită, diagrama care arăta frecvenţa diverselor boli în funcţie de kilograme şi procente supraponderale. Era o problemă de genul ori slăbeşti, ori vei suferi o moarte lentă şi umilitoare. Apoi sosi capitolul care demonstra de ce metoda asta era superioară tuturor celorlalte metode şi povestea cum echilibrul chimic al organismului creat de această dietă ar forţa corpul

să-şi ardă grăsimile, iar kilogramele se vor topi astfel ca îngheţata la soare. Asta suna bine. Poate ies mâine să mă bronzez puţin. Continuă să citească şi până la urmă începu să mai sară din pagini: Deja m-a convins, dar dieta unde e ? ? ? In sfârşit! După aproape o sută de pagini, iată şi dieta.

PRIMA SĂPTĂMÂNA. Aruncă o privire peste prima pagină.

Clipi, apoi o copie şi mai aruncă o privire. Nu se schimbase. După care o citi. Rând cu rând, citi întreaga pagină.

Rămase la fel. începu să răscolească, fără să privească, prin cutia de bomboane după una cu caramel; o mestecă şi o supse în timp ce continua să privească neîncrezătoare pagina.

MIC DEJUN

1 ou fiert tare 1/2 grepfrut

1 ceaşcă de cafea neagră (fără zahăr)

PRÂNZ

1 ou fiert tare 1/2 grepfrut

1/2 cană de salată verde (fără sos) 1 ceaşcă de cafea neagră (fără zahăr)

CINĂ

1 ou fiert tare 1/2 grepfrut

1 ceaşcă de cafea neagră (fără zahăr)

NOTĂ: beți cel puțin 2 litri (opt pahare de câte două sute mililitri) de apă pe zi.

Sara continuă să privească fix şi să mestece. Se uita foarte atentă printre rânduri, fiindcă auzise ea că acolo se afla adevărata informație. în fiecare noapte la ştiri, tânărul acela drăguț cu mustață şi ochelari spunea acelaşi lucru: „Dacă citim printre rânduri, e limpede că ceea ce s-a spus de fapt..."

Se uită. Se uită fix. Ținu cartea în unghiuri diferite, dar nu vedea decât hârtia albă. După care, în sfârşit, înțelese. Se plesni peste frunte. Ce mai klutzx. Dacă asta este prima săptămână, atunci trebuie să fie ceva diferit pentru cea de-a doua. Bineînțeles. Vor adăuga din ce în ce mai multă mâncare. Asta este. Dădu repede pagina şi începu... era la fel.

Exact la fel. De ce ar... Ah, deci asta e diferența. Se uită foarte atentă la meniul de la prânz pentru ce-a de-a doua săptămână şi era diferit. Oul fusese înlocuit cu o bucățică de carne - o sută grame - fiartă. Se uită repede la meniul pentru a treia săptămână. Bucata de carne fusese înlocuită cu o sută douăzeci de grame de peşte fiert. îşi lăsă cartea în poală şi mai luă o bomboană. De oricare-ar fi fost. Se uită țintă la televizor. Cum e posibil? Cum să mănânci numai atât ? Şi un şoricel ar muri de foame doar cu asta. Se simți goală pe dinăuntru. O tristețe adâncă începu să-i pătrundă în întreaga ființă. Capul începu să-i atârne greu, astfel că trebui să-şi ridice ochii ca să poată vedea ecranul.

Se simți descumpănită, complet distrusă şi singură. Absolut singură. Complet singură. I se puse un nod în gât, iar ochii i se umplură rapid de lacrimi. încerca să şi le înghită, iar apoi se văzu îmbrăcată în frumoasa ei rochie roşie, cu părul roşu superb, cum traversa ecranul, atât de suplă, de aranjată, de sexy. Ce curbe. Câți ani să fi trecut de când nu mai avea asemenea curbe ? De unde să țină minte ? Când îl cunoscuse pe Seymour avea rotunjimi. Şi carnea tare. Era bine făcută.

Asta e, bine făcută. Avea rotunjimi. O, cum se mai uita Seymour. Şi cum o atingea. îmi spunea cum îl invidiau toți prietenii pentru că era atât de frumoasă. Rotunjoară. Aşa eram, rotunjoară. Se privi cum stătea lângă prezentator, când acesta o prezenta publicului şi auzea deja aplauzele şi fluierăturile. Zâmbi publicului. Poate o să mă vrea să apar constant la vreo emisiune când vor vedea cum arăt. Poate că animatoare la Zigfrield. îşi înclină capul în timp ce se privea

1 Neîndemânatic, nepriceput, prostuț (idiş).

pe ecran, iar pe față îi înflorea un zâmbet recunoscător. Şi ce-i aşa mare brânză să mănânci numai ouă o vreme ? O să beau multă apă şi o să gândesc dietetic, iar kilogramele se vor topi... ca prin farmec. Eh, mare brânză. Cui îi trebuie pateuri ? Termină bomboanele de ciocolată, ar fi fost păcat să le irosească, apoi se duse țup-țup în dormitor, aşteptând cu nerăbdare să se trezească a doua zi şi să-şi înceapă dieta care o să-i topească kilogramele ca prin farmec şi care-o să-i aducă o nouă viață. Fredona chiar un fragment din By Mir Bist Du Schon în timp ce se dezbrăca. Atingerea cearşafurilor era răcoroasă şi proaspătă, iar întunericul, prietenos. îşi cuibări capul pe pernă, suspină şi se foi până-şi găsi o poziție comodă şi privi cum punctele de lumină îi săltau pe sub pleoapele închise, până când cele din urmă dispărură şi le luară locul Seymour şi toți acei ani fericiți. Răspiră adânc şi rosti, zâmbind, o rugăciune pentru Seymour... Şi pentru Harry. A fost mereu un băiat aşa bun. Cum îi mai plăcea să-l schimb. Putea încă să-i mai vadă pulpitele dolofane pe care îi plăcea

să le muşte. Ce bucurie, ce bucurie, cu landoul la plimbare pe bulevard şi apoi în parc... O, dac-ar rămâne pentru totdeauna copii... Mami, mami, uite... O, Harry, Dumnezeu să te binecuvânteze, să nu suferi...

Ahhhhh, băiatul meu... Să fii sănătos şi feircit şi să faci o nuntă frumoasă... Ahhhhh, o nuntă frumoasă... Şi vara dinaintea nunții. Ți-aduci aminte, Seymour ? Ziua de Mardi Gras. Prima oară când am fost la Coney Island. Clovni şi dragoni şi baloane şi confetti... soarele... mai ții minte soarele din ziua aia, Seymour ? îl simt şi-acuma. Şi apoi am mers la carusel... parcă-l şi aud... ziua aia a fost cumva diferită. O, Seymour, atâtea zile au fost altfel pentru noi...

iar tu mă luai pe sus, Sara chicoti şi fremăta uşor, şi îmi spuneai atâtea lucruri... Am să apar la televizor, Seymour.

Ce zici de asta ? Sara a ta, la televizor. Ada îmi face părul.

Roşu. La fel ca rochia. Pe-aproape. O mai ții minte, am purtat-o la bar mitzvah la Harry ? Bine, părul n-a ieşit cum trebuie, dar o să mi-l facă Ada frumos. Iți vine să crezi, Sara

ăi

a ta la televizor? Şi poate c-o să apar la ei pentru multă vreme. Te-ai fi gândit vreodată că ar fi posibil ? Ți-aduci aminte cum au descoperit-o pe Lana Turner într-o farmacie ? Mai ții minte ? A-nceput deja o nouă viață... Şi Sara Goldfarb, doamna Seymour Goldfarb îşi afundă obrazul în pernă şi pe față îi apăru un zâmbet atât de frumos, încât chiar şi în întuneric strălucea de bucuria pe care o emanau sufletul şi întreaga ci ființă. Viața nu mai trebuia doar îndurată, ci trăită. Sarei Goldfarb îi fusese dat un viitor.

Harry şi Marion terminară ce mai rămăsese din bucățica de heroină şi se aşezară pe canapea, lăsându-se duşi de starea de bine şi de muzică. Muzica avea o blândețe anume, la care se concentrară automat, blândă era şi lumina care venea de deasupra şi străpungea formele multicolore ale umbrelor, împingând atât de uşor întunericul spre cotloane îndepărtate şi învăluind camera într-o nuanță atât de prietenoasă pentru ochii lor; iar în atitudinea lor, în felul cum se îmbrățişau şi întorceau capetele ca să nu-şi sufle fumul în față, pluteau bunătatea şi tandrețea; chiar şi vocile lor erau atât de joase şi catifelate, încât păreau parte din muzică. Harry îi dădea la o parte lui Marion bretonul de pe frunte, urmărind cum lumina blândă se reflecta în părul ei negru şi cum îi făcea parcă să strălucească linia nasului şi a pomeților înalți. Ştii ceva ? Mereu am crezut că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Marion zâmbi şi ridică privirea spre el: Zău ? Harry dădu din cap şi zâmbi: Din prima clipă.

Marion întinse mâna şi-i mângâie obrazul cu vârful degetelor şi-i zâmbi tandru: Ce drăguț din partea ta, Harry. Zâmbetul i se lărgi pe chip: Mă face să mă simt foarte bine. Harry chicoti: Face bine la ego, nu ? Ei, nu pot să zic că-i dăunează, dar nu asta voiam să spun. Mă face să mă simt bine cu totul, ca şi... mă rog, ştii, mie-mi spun mulți oameni lucruri de genul ăsta şi nu mai au nici o valoare, nici una. Şi asta pentru că ai impresia că vor să te vrăjească ? Nu, nu, nimic de felul ăsta. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă dacă asta vor. Poate că ei chiar

sunt sinceri, dar din partea lor, spuse Marion ridicând din umeri, lucrurile astea nu au nici o valoare pentru mine. Ar putea fi cei mai sinceri oameni din lume, dar mie-mi vine mereu să-i întreb ce-are-a face sula cu prefectura, înțelegi ce vreau să zic ? Harry dădu din

cap şi zâmbi: Da... Pentru o clipă îl privi pe Harry în ochi, simțind cât de tandră e privirea ei: Dar când spui tu asta, chiar o şi aud. înțelegi?

Chiar o aud. Capătă înțeles pentru mine. Adică e, cum ar veni, importantă şi nu numai că o aud, dar o şi cred cu toată... Şi mă face să mă simt bine cu toată ființa mea interioară. Harry zâmbi: Mă bucur. Pentru că şi tu mă faci să mă simt bine. Se întoarse încântată spre el: Şi ştii de ce ?

Pentru că am impresia că mă cunoşti cu adevărat, pe mine cea adevărată. Tu nu te uiți doar la suprafață, iar Manon îl privi şi mai intens în ochi pe Harry, ci te uiți şi înlăuntrul meu şi vezi că există o persoană adevărată acolo. Toată viața mi s-a spus că sunt frumoasă, că sunt, citez „frumusețea cu păr pana corbului", am încheiat citatul, şi mi s-a spus asta pentru că în felul ăsta orice ar fi urmat ar fi fost în regulă:

Nu-ți face griji, iubito, eşti frumoasă, o să fie totul bine.

Maică-mea e o nebună exact în felul ăsta. De parcă frumusețea ar fi alfa şi omega existenței. De parcă, dacă eşti frumoasă, nu mai simți durere, nici n-o să visezi şi n-o să ştii ce-nseamnă disperarea singurătății. De ce-ar trebui să fii nefericită, când eşti aşa de frumoasă ? Doamne, cât mă scot din sărite, de parcă nu-s decât un corp frumos şi nimic mai mult. Niciodată, de când mă ştiu, n-au încercat să mă iubească pe mine, cea adevărată, să mă iubească pentru ceea ce sunt, să mă iubească pentru mintea mea. Harry continua să o mângâie pe cap şi să-i dezmierde obrazul şi gâtul, să-i maseze uşor lobul urechii, zâmbind atunci când ea întorcea capul şi făcând-o şi pe ea să zâmbească cu mângâierile lui.

Cred că suntem suflete-pereche şi din cauza asta ne simțim atât de aproape unul de altul. Ochii i se aprinseră şi mai tare când se întoarse şi îl privi pe Harry. Asta vreau să spun.

Vezi, tu ai sentimente. Tu mă placi pentru ceea ce sunt. Şi

ăi

în momentul ăsta simt o apropiere între noi cum nu am mai simțit niciodată... cu nimeni altcineva. Da, ştiu ce vrei să spui. Aşa simt şi eu. Nu ştiu dacă pot pune asta în cuvinte, dar... Asta e, nici măcar nu e nevoie de cuvinte. Asta-i toată faza. Ce nevoie ai de cuvinte, atâta vreme cât în spatele lor nu există nici un sentiment. Sunt vorbe, şi atât. E ca atunci când m-aş uita la un tablou şi i-aş spune „eşti frumos".

Ce-nseamnă asta pentru tabloul ăla ? Dar eu nu sunt un tablou. Eu nu sunt bidimensională. Eu sunt o persoană. Nici măcar un Botticelli nu respiră şi nu are sentimente. E frumos, dar tot tablou este. Indiferent de cât de frumos ar fi exteriorul, interiorul are sentimentele lui şi nevoile lui, pe care cuvintele nu le pot împlini. Se cuibări la pieptul lui, iar Harry îşi puse un braț în jurul ei şi o luă de mână: Da, ai dreptate.

Nu doar exteriorul este frumos, dar ei nu ştiu. Şi nu mai e nici o speranță să afle vreodată. De-asta n-are rost să-ți faci griji pentru lume. Pentru că o să te epuizeze oricum. Nu te poți baza pe ei pentru că, mai devreme sau mai târziu, tot te vor lăsa baltă sau pur şi simplu vor dispărea şi te vor abandona. Marion se încruntă pentru un moment: Dar nu poți să respingi pe toată lumea. Adică, trebuie să existe o persoană pe care s-o iubeşti... cineva pe care să te poți baza...

cineva... Nu, nu, nu asta voiam să zic, şi Harry o aşeză pe pieptul lui, voiam să zic doar că lumea e plină de penibili.

Cu tine alături, chiar aş putea să reuşesc. Marion aproape că suspină: Vorbeşti serios, Harry? Chiar crezi că te-aş putea inspira ? Harry o privi în ochi, apoi îi studie faţa şi îi coborî delicat vârful degetului pe obraz, urmărindu-i conturul nasului, pe măsură ce chipul şi ochii lui se umpleau de un zâmbet tandru şi blând: Tu chiar ai putea să-mi dai un sens în viaţă. Un om are nevoie de ceva care să-i dea un sens în viaţă, altfel ce rost mai are să trăieşti ? Eu am nevoie de ceva mai mult decât strada. Eu nu vreau ca toată viaţa mea să fie o mare de căcat. Eu vreau să devin ceva... orice.

Marion îl strânse tare în braţe: Harry, chiar cred că te pot ajuta să devii ceva. Ceva din mine se zbate să iasă la

suprafaţă, dar e nevoie de persoana potrivită ca să-l elibereze.

Tu poţi face asta, Harry. Sunt sigură. Ea se cuibări lângă el, iar Harry o luă în braţe: Da, pun pariu c-am putea. O mângâie pe cap, uitându-se în tavan: De-asta vreau să fac rost de ceva bani şi să-mi iau o bucată. Nu vreau să-mi petrec viaţa bântuind pe străzi şi sfârşind ca toţi ceilalţi.

Dac-aş face rost de nişte bani, aş putea să intru într-o afacere şi să mă ţin de ea. O privi pe Marion şi-i zâmbi: N-am mai spus nimănui asta până acum, dar dintotdeauna mi-am dorit să-mi deschid o chestie, ceva între cafenea şi cinema. Un loc unde să găseşti mâncare bună şi patiserie şi multe feluri de cafea şi ciocolată caldă şi ceaiuri din toate părţile lumii, din Germania, Japonia, Italia, Rusia, de peste tot. Şi ar fi aşa, un fel de trupă de teatru, şi noaptea ar avea loc spectacole şi poate că din când în când ar veni mimi să facă scheciuri.

Nu ştiu, nu m-am gândit la tot, dar... Marion se ridică: Vai, dar asta sună fantastic. E o ideea foarte tare, Harry, hai s-o facem. Da, şi pe pereţi ai putea să pui tablouri ale tinerilor artişti. Ar putea să fie şi un fel de galerie. De sculptură.

Harry dădu din cap: Da. Sună bine. Hai, Harry, hai s-o facem. Da, hai. E o idee bestială. Aş putea să găsesc pictori fără nici o problemă. Da, şi de două ori pe săptămână am putea face un cenaclu, Harry, e aşa de mişto şi chiar ar putea să meargă, ştiu sigur că ar putea. Da, ştiu. îmi dau seama că s-ar putea să fie nevoie de ceva timp, dar aş putea deschide chiar două. Ştii, după ce începe să meargă aia de-aici, am putea merge să deschidem una în Frisco. O, San Francisco ţi-ar plăcea la nebunie, Harry. Şi acolo cunosc destui oameni ca s-o pună pe picioare, mimi, poeţi, pictori, îi ştiu pe toţi, şi cine ştie ce se poate întâmpla după. Harry zâmbi: Da.

Dar tre' să fim siguri că treaba merge bine-aici înainte să ne deschidem aripile. Da, ştiu. Dar tot putem să ne facem planuri. In cât timp crezi că putem face rost de bani ? Harry ridică din umeri: Nu ştiu. Nu mult. Odată ce punem mâna pe prima bucată, o să fie destul de uşor. Ea îl îmbrăţişa: Vai, Harry, sunt aşa de încântată. Nici nu-ţi dai seama. Harry

chicoti: N-aş fi zis niciodată. Râseră şi se îmbrăţişară şi se sărutară, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai pasional, iar 1 larry se trase puţin înapoi şi o privi cu atâta dragoste: Te iubesc, apoi o sărută pe vârful nasului, pe pleoape, pe obraji, apoi pe buzele moi, pe bărbie, pe gât, pe urechi, apoi îşi frecă nasul de părul ei şi o mângâie pe spate şi îi şopti numele la ureche: Marion, Marion, te iubesc, iar ea se lăsa dusă încet de val, simţea cum o invadează cuvintele, sărutările şi sentimentele lui, cum o eliberează de toate problemele, îndoielile, neliniştile şi fricile ei, se simţea caldă şi vie şi plină de viaţă. Se simţea iubită. Se

simțea necesară. Harry se simțea adevărat şi important. Simțea cum toate piesele rătăcite încep să se adune. Simțea că se afla în pragul a ceva important. Se simțeau întregi. Se simțeau uniți. Deşi erau tot pe canapea, se simțeau deja parte din imensitatea cerului, a soarelui şi a lunii. Se aflau cumva pe coama unui deal unde o briză uşoară îi flutura părul lui Marion; de parcă ar fi mers printr-o pădure luminată de soare şi peste un câmp presărat cu flori, simțindu-se liberi ca păsările în zbor ciripind şi cântând în aerul cald al nopții, în timp ce lumina lină şi limpede mai alunga încă întunericul în umbre, şi stăteau îmbrățişați, se sărutau şi îşi goneau unul altuia întunericul în cotloane îndepărtate, fiecare crezând în lumina celuilalt, în visul celuilalt.

Sara se trezi zâmbind. Era devreme, dar se simțea perfect refăcută. Nu era sigură dacă visase sau nu, dar, dacă visase, fusese un vis frumos. I se părea că aude păsările ciripind. Se ridică şi se duse țup-țup la baie, făcu un duş şi se pregăti pentru noua zi. îşi privi părul în oglindă, ridică din umeri şi zâmbi: Mare brânză. E moştenire de familie, şi chicoti.

Ala, bala, păr roşu ca portocala. Chicoti din nou şi se duse țup-țup în sufragerie, dădu drumul la televizor, apoi se duse la bucătărie şi îşi puse oul la fiert, pe urmă se duse în cutia poştală să vadă dacă i-au venit hârtiile de la televiziune. Ştia că poştaşul îşi începea programul abia peste câteva ore, dar

nu se ştie niciodată. Poate o fi fost vreo livrare specială sau ceva de genul ăsta sau o fi vreun alt poştaş care aduce poşta mai devreme. Cutia era goală. La fel ca şi celelalte. Se întoarse înăuntru şi începu să-şi pregătească grepfrutul, după care se întrebă dacă ar trebui să mănânce mai întâi grepfrutul, sau oul ? Sorbi din cafeaua neagră, gânditoare, apoi mancă o parte din grepfrut, apoi oul, după care termină grepfrutul.

Nu mai rămăsese nimic. I se părea că abia se trezise şi mic dejunul deja se terminase. Ridică din umeri şi îşi umplu paharul de două sute de mililitri cu apă şi o bău, imaginându-şi cum se topeşte grăsimea. Se aşeză la masă să-şi bea restul de cafea, dar nu-şi găsea locul, aşa că se apucă să spele vasele, apoi le şterse şi le aşeză la locul lor, apoi se uită la ceas şi se întrebă cât timp mai rămăsese până la prânz, dar îşi dădu seama că nu era nici măcar ora micului dejun şi stomacul îi fu asaltat de o senzație de panică; se întoarse în dormitor, făcu patul, deretică prin cameră şi-i spuse stomacului să înceteze : In rochia roşie o să te simți mai bine decât după un pateu. Fredona un cântecel şi zburdă prin sufragerie cât timp făcu curat, aşteptând să vină ora când trebuia să meargă la Ada pentru o altă repriză de coafat. Pe când făcea ordine, deveni din ce în ce mai interesată de emisiunea de la televizor, aşa că până la urmă se opri să se aşeze în fotoliul ei ca să se uite la reclama emisiunii. Sfârşitul a fost nu numai fericit, ci şi amuzant şi emoționant, iar inima i se umplu de bucurie când îşi luă prosopul şi ieşi din casă. Se uită încă o dată în cutia poştală. Măcar azi nu e aşa de rău. încă puțină vopsea. Ai primit scrisoarea ? N-a venit încă poşta. Cred că azi vine. Crezi că spune la ce emisiune ? Sara ridică din umeri:

Sper. Sau măcar ce câştigi ? Ce câştig ? Un weekend cu Robert Redford, de unde să ştiu eu ? Poate că atunci când o să aflu la ce emisiune, o să aflu şi ce premii. Ada îi puse Sarei prosopul în jurul gâtului şi se instalară în fața televizorului:

Ieri am văzut-o la o emisiune pe o doamnă din Queens care a câştigat o maşină nou-nouță, un set de şase valize, cu tot cu trusă cosmetică, de un albastru aşa de frumos. Ştii, Ada,

asta mi-ar trebui şi mie. O maşină nouă şi valize. Pentru când o să merg la Miami. De fiecare dată când merg la Fountainblew am mai multe bagaje. Asigură-te că maşina e lustruită şi că nu-i vreun hârb, dar bibilit. Pe soarele-ăla, ai nevoie de protecție pentru maşină. Ia spune-mi, maşina era suficient de mare cât să-ncapă şi şoferul, şi bagajele ? Ada începu să aplice vopseaua: Trebuia s-o vezi pe doamn-aia, aproape c-a leşinat.

Cred că locuieşte undeva pe lângă familia Katz. Katz ? Da, nu-i mai ții minte? Rae şi Irving Katz. Stăteau pe lângă magazinul de delicatese al lui Hymie. Când a fost asta ? Să fi fost acu' vreo zece ani. Cine mai ştie ? Ar trebui să-mi-i amintesc. Atunci a murit Seymour al meu. Da, ştiu, ştiu.

Dar ți-aduci tu aminte. Aveau un băiețel tare drăguț. Acuma e mare doctor. La Hollywood. A, da, îmi amintesc. Şi spuneai că locuiesc lângă doamna cu valizele ? Ada ridică din umeri: S-ar putea. Ei s-au mutat în Queens. Poate că se cunosc.

In orice caz, e un premiu tare drăguț. Exact ce-mi trebuie mie. Am văzut ieri un cuplu care a câştigat o piscină. O piscină ? Da. Cu filtru şi sistem de încălzire şi tot felul. Zău că mi-ar trebui şi mie. Aş putea să dau la o parte canapeaua şi s-o pun în sufragerie. N-ar merge, Sara. Ți-ar mări chiria.

De ce s-o mărească ? Pentru tot. O să le dau valizele. Să facă şi ei o excursie, să mă lase-n pace. Fii atentă, să nu te mişti.

Că nu vrei să te pricopseşti cu un nas roşu. Ada aplică atentă vopseaua, în timp ce continuara să vorbească şi să-şi dea cu părerea, iar când termină, Sara se uită la ceas: Doamne, e ora prânzului. Ca să mai variez, cred c-o să mănânc mai întâi oul, apoi grepfrutul, cafeaua, şi un pic de salată verde. Poftă bună.

Harry şi Marión dormirá pe canapea îmbrățişați. Muzica se auzea în continuare, iar lumina veiozei din colț se împletea cu razele soarelui care pătrundeau prin obloanele trase. In cameră se aşternuse o linişte care ignora cumva gălăgia străzilor din Bronx, înțesate de oameni şi de maşini care huruiau, claxonau şi bubuiau. Deşi pielea le era acoperită de broboane de sudoare din cauza aerului cald şi umed, continuau să

doarmă nestingheriți şi nepăsători. Apartamentul, ca şi toate lucrurile din el, părea separat şi izolat de împrejurimi, reflectând atitudinea celor care dormeau. Din când în când mai trecea câte un camion care făcea să vibreze ferestrele, podelele şi pereții, dar sunetul era imediat anihilat de aerul nemişcat; doar din când în când apărea câte ceva care mai tulbura aerul şi firele de praf care pluteau în lumina difuză a soarelui începeau să danseze, în timp ce aerul se liniştea, în valuri mângâietoare. Soarele de vară continua să se înalțe şi să arunce raze de căldură deasupra oraşului, iar umezeala puternică înmuia trupurile şi hainele, iar oamenii îşi făceau vânt şi-şi ştergeau fețele transpirate, încercând să supraviețuiască unei alte zile cumplite, în vreme ce Harry şi Marion dormeau îmbrățişați, ignorând realitatea care-i înconjura.

Sara îşi verifică din nou cutia poştală, după un prânz hrănitor, la care mâncase mai multă salată decât trebuia. Bine, de fapt n-aveai cum să spui că trişase, pentru că fusese numai

0 jumătate de cană de salată în plus... Bine, depinde cum masori acuma, cât era de îndesată salata. Dacă pui puțină salată în cana gradată, atunci ai mai mult aer decât salată.

Sara nu făcu decât să scoată aerul dintre foile de salată...

Şi se chinui ceva, astfel că în jumătate de cană încăpu aproape jumătate de căpăţână. Şi ce mare brânză ? Tot n-ai nevoie de scobitoare, indiferent câtă salată ai mânca. Bău două pahare de apă, rapid, apoi încercă să se convingă că era sătulă, dar pe cine să păcăleşti ? Nimeni nu crede o balivernă Cei clStcl.

Nu sunt sătulă, sunt lihnită. Se uită din nou în carte, unde

1 se dădeau asigurări că după prima sau a doua zi (Două!

Glumeşti!!!) te vei hrăni din propriile grăsimi şi nu-ţi va mai fi foame. Aştept. In carte se sugera de asemenea să te imaginezi la greutatea perfectă şi să te concentrezi la asta, ca să nu te mai gândeşti la senzaţia de foame care s-ar putea să apară (S-arputea? Cine pe cine păcăleşte?!), şi asta făcu, văzându-se din nou în superba rochie roşie, cu părul roşu şi pantofii aurii, arătând atât de rotunjoară, cum traversa

ecranul televizorului, dar chiar şi la greutatea perfectă şi cu tăliuţa ca trasă prin inel, tot îi era foame. Nu mi-e foame pentru că sunt suplă şi frumoasă ? Nu mănânc pentru că sunt absolut superbă ? Se uită la carte: Ei, ar trebui deja să^/ote1 ?

Nu-şi mai bău cafeaua şi se duse la cutia poştală. Tot nu venise nimic. Se întoarse şi se aşeză în mijlocul bucătăriei, holbându-se la frigider, şi simţea cum se apleacă încet, din ce în ce mai mult, şi acest lucru o acapara şi o hipnotiza, şi se întrebă cât de mult putea să se aplece până să cadă-n nas, se aplecă din ce în ce mai mult, până când nu mai avu ce face şi întinse braţele şi se sprijini de frigider ca să nu cadă.

N-am nevoie de aşa ceva. întoarse spatele frigiderului şi se duse la baie. îşi tapă părul şi îl privi atent. Tot nu era roşul pe care-l voia ea, dar măcar era roşu. Cam morcoveaţă, dar roşu. Moştenire de familie, nu mai încape vorbă. Mâine o să mai facă o şedinţă şi poate că atunci o să iasă perfect, dar deocamdată e bine. Poate că o să iasă puţin în faţa blocului să se bronzeze, cât timp îl aşteaptă pe poştaş. Or vrea cu toate să vadă cât de frumoasă este noua ei culoare. Se opri în pragul bucătăriei, căreia îi întoarse spatele, aruncă o privire frigiderului, şi ce mare brânză, îşi luă scaunul pliant şi ieşi ţup-ţup în stradă, verificându-şi mai întâi cutia poştală. Se alătură celorlalte care stăteau aliniate în faţa blocului, să se bronzeze. Câteva stăteau cu faţa la soare şi îşi ţineau sub bărbie coli reflectorizante. Sara simţea cum părul ei strălucea în lumină şi dădu puţin din cap, aşteptând primul comentariu. Ne-a spus Ada. E superb. Mulţumesc. O să-l mai închidem mâine puţin la culoare. Ca să se potrivească cu rochia roşie. Păi şi de ce mai închis ? Acum arată exact ca al lui Luciile Ball. Dar eu nu arăt ca ea. Dar în curând...

M-am apucat de cură. Una dintre doamne îşi lăsă puţin în jos coala reflectorizantă: Brânză de vaci şi salată, după care o ridică din nou. Femeile continuară să stea cu ochii închişi şi, în timp ce vorbeau, îşi întindeau feţele spre soare. Ce dietă

1 A leşina de bucurie sau emoţie (idiş).

ţii ? Cu ouă şi grepfrut. Oh, vai. Am ţinut-o şi eu o dată.

Mult noroc, scumpo. Nu-i chiar aşa de rea. De cât timp ai început-o ? Toată ziua de azi. Toată ziua ? E ora unu. Ce, toată ziua înseamnă de mult ? Şi ? Toată ziua e tot toată ziua.

Gândesc dietetic. Roşie a mea a slăbit douăzeci şi cinci de kilograme uite-aşa. Uite-aşa ? Aşa cum ? Uite-aşa, simplu.

Pac. Ai dus-o la saună ? La doctor. I-a dat pastile. Care-ţi taie pofta de mâncare. Şi la ce bun ? Cine-şi doreşte să nu mai vrea să mănânce ? Tu vrei să spui că aş putea să stau

aici fără să mă gândesc la ficăței şi la pastrama cu pâine de secară ? Cu o felie de ceapă şi muştar. La hering. Hering ? Da, la hering. Cu smântână. Cu matzoh'. Un nosh2. Când ajunge soarele în spatele clădirii, am să iau un nosh, spuse ea privind în soare, în vreo douăzeci de minute. N-ar trebui să vorbeşti aşa în preajma cuiva care e la dietă. Ei, mare brânză. Am să iau şi eu puțină salată. Gândesc dietetic. Femeile rămaseră pe scăunelele lor, rezemate de zidul clădirii, cu fețele-n soare, şi stătură de vorbă până când sosi poştaşul.

Sara îşi luă scaunul şi îl urmă înăuntru. Ada şi celelalte doamne se duseră după ea. Goldfarb. Goldfarb. Ştiu că aveți un plic foarte important pentru Goldfarb. Păi, nu ştiu. Nu prea am mare lucru aici, în afară de vreo două chestii, şi continuă să pună plicurile în cutiile poştale, pe-aici prin zonă nu prea vine mare lucru, mai puțin la-nceputul lunii, când vine ajutorul social. Dar eu aştept ceva... Uitați ceva pentru Goldfarb, Sara Goldfarb, şi îi dădu Sarei un plic gros. Deci să vedem. Deschide-l, deschide-l. Sara deschise plicul cu atenție, ca să nu strice ceva dinăuntru, şi scoase o scrisoare şi un chestionar de două pagini, cu un plic de răspuns ataşat.

Deci ce emisiune e ? Poştaşul închise cutiile, apoi îşi făcu drum prin ciorchinele de femei adunate-n jurul Sarei: Pe curând, s-aveți o zi bună, da ? şi ieşi din clădire. Femeile dădură din cap şi spuseră în mod automat la revedere, poate

1 Azima tradițională pentru Pastele evreiesc.

2 Gustare (idiş).

ii

chiar şi de două ori, după care se întoarseră, surescitate spre Sara. Nu spune la ce emisiune. Cum ? Şi tu de unde-ar trebui să-ți dai seama dacă ei nu-ți spun ? Hotărăsc după ce le trimiți acest formular. Păi şi ce-i cu tot misteru-ăsta ? Ada luă scrisoarea de la Sara şi indică un paragraf: Vezi ? Ada dădea din cap în timp ce citea: „...In calitate de agenție de promovare a mai multor emisiuni consacrate de televiziune la care sunt invitați concurenți, la fel ca şi a unor emisiuni noi, ne-am dori să profităm de această ocazie..." O mulțime de cuvinte, fără să spună nimic. E ca-n telenovele, nu pierdeți episodul următor. Chicotiră şi îşi reluară locurile pe scaunele lor, ca să mai prindă puțin din soarele care avea să coboare în curând în spatele clădirii. Sara ridică din umeri şi se întoarse în casă ca să completeze chestionarul. Dădu drumul la televizor şi se aşeză în fotoliul ei şi citi chestionarul de mai multe ori, după care se duse la bucătărie. îşi făcu un ceai, stând cu spatele către frigider, apoi se aşeză la masă ca să completeze formularul. De fapt Sara nu completase prea multe formulare la viața ei, dar de fiecare dată când se confruntase cu acest calvar, începutul i se păruse imposibil.

La fel era şi de data asta. Aşa că stătea acolo, cu spatele la frigider şi îşi sorbea ceaiul, ştiind că în curând va începe să înțeleagă. Privea formularul cu coada ochiului, apoi îl trase uşor, până când îl aduse în fața ei, aproape sub nas. Şi, ce mare brânză ? O să-mi dea mie de furcă două hârțoage ? Vrei să mă-ntrebi ? Haide, domnu' Deşteptăciune, întreabă-mă ceva! Ah, şi tu zici că asta-i întrebare ? Păi eu răspund la şase de-astea deodată. începu să completeze formularul, atentă la fiecare literă. Numele ei. Adresa. Numărul de telefon.

Numărul asigurării de sănătate. Ha, o nimica toată, şi trecea în zor de la o întrebare la alta, după care se opri brusc. Aha, deci acum începem cu lucruri personale. Dar oare

rivalii în afaceri îşi împărtăşesc secrete ? Privi cu coada ochiului formularul şi mai sorbi din ceai. OK, vreți să ştiți, aşa c-am să vă spun, şi scrise rapid câteva cifre după: Data naşterii.

Următoarea întrebare era: Vârsta. Deci acuma ei vor să fac

eu socoteala în locul lor. N-oi fi eu vreun Einstein, dar asta pot face. Se uită la următoarea întrebare şi zâmbi, apoi chicoti puțin şi ridică din umeri înainte să răspundă. Starea civilă: Doritoare, mare nevoie. Poate mi-l trimit pe Robert Redford... sau poate chiar pe Mickey Rooney. Sex: De ce nu ? Se hlizi şi continuă să vorbească formularului, scriind citeț şi atent răspunsurile. Când termină, mai verifică de câteva ori, asigurându-se că fiecare răspuns era corect şi că nu trecuse nimic cu vederea. Nu-şi permitea să fie neglijentă şi leneşă cu un lucru aşa de important. Câte vise ar putea deveni realitate prin acest formular ? Unde ar putea duce ? Vedea în fiecare zi la televizor cum unele lucruri deveneau realizabile dintr-odată. Oameni se căsătoreau. Copii se întorceau acasă. Toată lumea e fericită. închise ochii preț de o clipă, apoi îndoi formularul cu mare delicatețe, urmând cutele originale, şi îl puse în plicul personalizat, îl lipi bine, presându-i câteva secunde banda adezivă, apoi îl puse pe scaun şi se aşeză deasupra lui, pentru mai multă siguranță.

Dacă nici asta nu merge, atunci înseamnă că nu îi e dat să se lipească. întoarse spatele frigiderului: Cine are nevoie de tine ? şi se duse să expedieze formularul. Câteva doamne stăteau la umbră, Sara le făcu semn cu plicul: E gata de plecare. O însoțiră până la cutia poştală din colț. Mă-ntreb când o să răspundă. Poate te trimit o săptămână la Grossinger, acolo trimit toate starurile. Să mănânc ouă şi grepfrut la Grossinger ?

Doamnele surâseră şi chicotiră pe înfundate şi o luară în josul străzii. Sara Goldfarb le era prietenă de douăzeci de ani sau chiar mai bine, prietena lor, şi mergea la televizor.

Viața fiecăruia e plină de durere şi tristețe, dar din când în când răsare câte o rază de soare care-ți topeşte singurătatea din suflet şi mai aduce alinare, cum ar fi o supă caldă şi un pat moale. Raza aceea de soare strălucea acum deasupra prietenei lor, Sara Goldfarb, şi se încălzeau şi ele la ea, împărtăşindu-i speranța şi visul. Sara deschise capacul cutiei poştale şi sărută plicul, după care îl vârî înăuntru. îl închise, apoi

Mi

îl deschise din nou, ca să se asigure că îl pusese în cutie şi astfel îşi încredința visul Seviciului Poştal al Statelor Unite.

Toți angajații cu program standard de la nouă la cinci, toți purtătorii de pungi de hârtie maro, toate cuierele pentru serviete, toți apretații, capetele pătrate erau deja acasă sau în drum spre casă, în momentul când Harry şi Marion întâmpinau o nouă zi. De fiecare dată când deschideau ochii, fie şi pe jumătate, umbrele păreau să-i atace şi să-i oblige să-i închidă la loc, aşa că se aşezaseră de fiecare dată cum puteau mai bine pe canapeaua îngustă, mormăind în somn, şi încercaseră să adoarmă din nou, dar, deşi aveau pleoapele grele şi corpurile amorțite, le era imposibil să mai adoarmă, aşa că rămăseseră suspendați între trezie şi somn, până când întunericul deveni prea supărător şi îi obligă să-şi ridice corpurile înțepenite, aşa că se aşezară pe marginea canapelei şi rămaseră puțin aşa, să se dezmeticească. Harry îşi masă ceafa:

Uau, mă simt de parcă aş fi jucat fotbal, Kristoase. îşi ridică tricoul: Sunt ud leoarcă. Scoate-ți-l şi pune-ți-l pe spătarul scaunului. O să se usuce repede. Fac nişte cafea. Harry o privi cum străbate camera, cum i se leagănă şoldurile. îşi puse tricoul pe

spătarul scaunului, se uită pe fereastră pentru o clipă, ridicând jaluzeaua doar câțiva centimetri, şi urmări forfota străzii cu o privire atât de rătăcită, încât totul părea să se descompună în mai multe imagini, şi până la urmă trebui să clipească des, ca să poată focaliza din nou. Se frecă în creştet şi căscă ochii, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Treptat, deveni conştient de zgomotele din bucătărie şi atunci dădu drumul jaluzelei şi se duse la Marion care punea două ceşti de cafea pe masă. Ce sincronizare. Da. Se aşezară şi începură să-şi soarbă cafeaua fierbinte, în timp ce fumau. Isuse, io nu țin minte cum am adormit, tu ? Marion zâmbi: Eu nu-mi amintesc decât că mă mângâiai pe ceafă şi-mi şopteai. Harry chicoti. După cum îmi simt mâna, cred că te-am mângâiat toată noaptea. Fața lui Marion, ca şi vocea ei, păreau foarte timide: A fost frumos. îmi place la nebunie.

Noaptea trecută a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. Mă iei la mişto ? Ea zâmbi delicat, dulce, şi scutură din cap: Nu. După ce-am dormit cu tine, amândoi îmbrăcați, cum aş putea să te iau la mişto ? Harry chicoti şi ridică din umeri: Da. Asta a fost puțin ciudat, nu ? Dar a fost tare cumva.

Marion dădu din cap: Eu cred că e frumos. Harry căscă din nou şi scutură din cap: Frate, eu nu cred c-o să fiu în stare să-ncep în dimineața asta sau zi sau seară, ce dracu' o fi. Ia asta, spuse Marion, dându-i o capsulă, şi-o să te trezeşti destul de repede. Ăhă, ce-i asta, întrebă, băgând-o-n gură şi înghițind-o cu cafea. Un regenon. Poți să mai iei unul înainte să pleci la muncă. La muncă ? Ah, da, la noapte-ar trebui să mergem la chesti-aia cu ziarele, nu ? Isuse. Stai calm, până-ți termini a doua cană de cafea, o să-ți schimbi atitudinea. Mai ales când o să-ți aminteşti de ce munceşti. Harry se scarpină în cap: Da, aşa cred. Dar fix în acest moment mi se pare imposibil. Atunci nu te mai gândi la asta. Ea umplu din nou ceştile: Cum terminăm astea, facem un duş. Asta funcționează de fiecare dată. Da. Ea zâmbi: La fel ca mersul prin ploaie.

Harry nu numai că era perfect treaz în momentul când sună Tyrone, dar mai şi scrâşnea din dinți pentru că vorbise vreo două ore fără oprire, atenuând din când în când efectul regenoanelor cu vreo două fumuri dintr-un joint. Participa mai activ la muzică, corpul i se mişca energic, îşi trosnea degetele încet, iar capul părea că se află între corzile de al căror sunet era aşa de absorbit. Când se opri din vorbit suficient cât să ia o gură de cafea, un fum din țigară, din joint sau pur şi simplu să tragă aer în piept, continua să-şi mişte fălcile şi să scrâşnească din dinți. Isuse, aş putea s-ascult chesti-asta toată noaptea. Ce sound are nenorocitul, chiar e altceva... aşa, iubito, bagă... Harry închise ochii o fracțiune de secundă, dând din cap în ritmul muzicii, cu urechea pâlnie la radio: Auzi asta? Hă? Te-ai prins cum coboară şi se aplatizează ? Te-ai prins cum se schimbă ? Frate! Asta-i prea de tot... aşa, ia-o, păpuşă, hahaha, ia-o cât poți de tare,

Doamne, ce tare e. Chiar mă termină cum ia notele de sus, te-ai prins ? Adică nu face chestii bruşte, să-ți zgârâie urechile, ci ia tonalitățile înalte uite-aşa, frumuşel, c-odată simți că sari de pe scaun. E dus, frate, chiar dus... Piesa se sfârşi şi, după ce-şi termină cafeaua, Harry îşi concentra din nou atenția asupra lui Marion. Marion îi umplu din nou ceaşca. Ştii, după ce punem mâna pe bucat-aia şi facem rost de mălai, o să mergem în centru într-una din speluncile-alea, să mai ascultăm nişte muzică. Mi-ar plăcea la nebunie. Sunt o mulțime de lucruri pe care-o să le facem când o s-avem mălai. O să punem totul la punct, după care o luăm de la zero. O să ne deschidem imediat cafeneaua aia, după care

plecăm în Europa şi o să-mi arăţi toate tablourile-alea de care vorbeşti tot timpul. Am putea chiar să-ţi facem un studio, să te reapuci de pictură şi de sculptură. Cafenelele o să-şi poarte singure de grijă, o să se ocupe de ele oamenii care trebuie, iar noi vom putea face înconjurul lumii pentru o vreme, aşa, liniştiţi, să ne bucurăm de viaţă. O să-ţi placă la nebunie, Harry. Să te plimbi printre kilomteri întregi de Tiziani la Luvru. La Lu-vri, vrei să zici ? Hahaha. Ştii unde am vrut dinotdeauna să merg ? La Istanbul. Nu ştiu de ce, dar mereu am vrut să merg la Istanbul. Mai ales cu Orient Express-ul ştii ? Poate cu Turhan Bey şi Sydney Greenstreet şi Peter Lorre, Doamne, nu po' să-l uit. îl mai ţii minte-n M ? Marion dădu din cap. întotdeauna m-am întrebat cum e să fii aşa, pedofil, adică. Nu ştiu, da-ntotdeauna mi-a părut rău într-un fel de oamenii-ăia, adică şi pentru copii îmi pare rău, dar tipii-ăia, Doamne, asta chiar că tre' să fie ceva, să trebuiască să agăţi copilaşi, să-i ademeneşti să meargă cu tine-n pivniţă sau în altă parte, după care s-o faci cu ei, Isuse... mă-ntreb ce e-n mintea lor, adică la ce s-or gândi oare ? Tre' să fie foarte naşpa când se trezesc singuri şi-şi dau seama ce-au făcut... Isuse. Şi-n celulă toţi ceilalţi îi urăsc, ştii ? Marion dădu din nou din cap. Sunt cei mai dispreţuiţi oameni din puşcărie. Toată lumea-şi vede de treabă şi când vreun deţinut îi ia-n primire, nimeni nu zice nimic, chiar

dacă ştiu cine-a făcut-o. Pur şi simplu-ntorc spatele şi o iau în direcţia opusă şi-n unele-nchisori îi postesc, iar dacă nu se lasă, îi violează. Frate, tre' să fie cam nasol. Tare mă bucur că n-am acest shtikx, spuse, aplecându-se şi privind-o şi mai pătrunzător pe Marion, cu ochii ieşiţi din orbite, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Mă bucur că suntem împreună şi că n-avem nevoie de nimic şi de nimeni altcineva, doar noi doi. O prinse de mâini, i le mângâie, apoi îi sărută vârfurile degetelor, pe urmă palmele, apoi şi le lipi strâns de gură, îi mângâie palma cu vârful limbii şi o privi, iar ea zâmbi, cu ochii, cu gura, cu inima şi cu întreaga ei fiinţă:

Te iubesc, Harry. O să facem lucruri minunate, iubito, şi-o să arătăm lumii cum stă treaba pentru că simt asta în adâncul meu, adică eu chiar simt asta, nu încape îndoială, dar am să te fac cea mai fericită femeie din lume, îţi promit, poţi să fii sigură de asta, pentru că ceva din mine a încercat dintotdeauna să iasă la suprafaţă, iar alături de tine, iubito, o să iasă, şi nimic nu mă poate opri, e gata-gata să explodeze, iar dacă vei vrea luna de pe cer, atunci a ta va fi, am să ţi-o împachetez foarte frumos - Marion continua să-l ţină de mâini şi să-l privească-n ochi, avea o expresie blândă şi iubitoare -, îţi spun, mă simt ca Cyrano. Se ridică şi-şi flutură braţul drept, de parcă ar fi ţinut o sabie: Aduceţi-mi uriaşi, nu simpli muritori, aduceţi-mi uriaşi şi-i voi face pe toţi fărâme şi... Se auzi soneria, iar Marion se ridică şi se duse la uşă, hlizindu-se: Sper că nu este unul foarte mare. Deschise uşa, iar Tyrone îşi târî fundul înăuntru. Harry stătea în mijlocul sufrageriei, fluturându-şi sabia imaginară: Ăsta-i un uriaş ?

La arme! Şi începu să se dueleze cu Tyrone, care stătea acolo, încercând să-şi ridice privirea din pământ. Tatăl meu era cel mai bun spadasin de la Tel Aviv, şi-şi continuă numărul, înaintând, parând lovituri, atacând, îngenunchind şi, dintr-odată, aplecându-se, înainta încrezător cu spada lui şi-i aplică inamicului o lovitură mortală: Touche \ Harry făcu

1 Obicei (idiş).

fl

o reverență, plecându-şi brațul viteaz, şi-l împinse pe Tyrone spre bucătărie. Marion râse. Hai, frate, ce puia mea-i cu tine ?

Ce s-a-ntâmplat cu mine ? Nu m-am mai simțit aşa bine niciodată. E o zi minunată. Excepțională. O zi care va intra în analele istoriei ca ziua în care Harry Goldfarb a răsturnat lumea cu fundu-n sus, ziua în care m-am îndrăgostit iremediabil şi i-am dăruit alesei inimii mele alba mea pană, şi făcu din nou o plecăciune adâncă, iar Marion făcu o reverență şi acceptă pana, în vreme ce el îngenunche la picioarele ei şi-i sărută mâna întinsă: Ridică-te, Sir Harold, cavaler al Ordinului Jartierei, apărător al împărăției, preaiubite prinț...

Rahaaat, n-am făcut decât să-ntreb ce s-a-ntâmplat şi gata, m-am trezit într-o emisiune de la televizor. Marion şi Harry râdeau, iar Tyrone părea să fie ținut în frâu de sfori invizibile care amenințau să plesnească dintr-un moment în altul: Ați înnebunit amândoi. Ce faci, Ty ? Arăți cam palid, iar Harry izbucni în râs. Nu-i păcat? Zi-i tu dacă nu-i mare păcat?

Mai bine-ai închide ochii, uite că sângerezi mortal, iar Harry începu să râdă şi mai tare, în vreme ce Marion se hlizea şi scutura din cap. O, rahaaat. Frate, mă simt ca-n benzile desenate. Harry continua să râdă. Tre' să te obişnuieşti cu asta, frate. Nu fi naşpa, bagă la ghiozdan. Tyrone se aşeză la masa din bucătărie şi ridică privirea spre Marion: Tu ce-i dai să mănânce lu' ăsta, păpuşă ? Iubire, frate. Mă hrăneşte cu iubire.

Am găsit în sfârşit dieta pe care-am căutat-o toată viața. Să ştii, frate, că dragostea e motoru' lumii. Păpuşă, io nu despre lume-mi fac probleme, ci despre tine. Harry şi Marion începură să râdă, iar Tyrone abia dacă zâmbea. Harry o luă pe Marion şi o învârti, apoi îi înconjură talia cu brațul şi-o sărută pe gâtul delicat, iar ea se rezemă încet de el. Io n-am dormit toată noaptea şi toată ziua, că m-am futut de simt că mi-a căzut curu-n pantofi, şi tu stai acolo, cu mutr-aia urâtă şi-mi zici mie că iubirea este motoru' lumii. Rahaaat.

Mi-e un somn, c-aş dormi treişapte de ani. Tyrone chicoti, iar Harry şi Marion râseră, iar ea îi dădu lui Tyrone un regenon, pe care acesta-l dădu pe gât cu o ceaşcă de cafea. Nu

ştiu ce caut aici. Jur că nu ştiu. Dacă nu mă trezea femei-aia şi nu-mi spunea că tre' să plec pentru c-am pus-o să-mi promită că mă trezeşte... rahat, aş dormi şi pe sârmă ghimpată.

E puterea dragostei, Ty. Asta ai aici de față. Am emis vibrații de dragoste, ca să-ți cari tu curu-ăla vai de mama lui pân-aicea, să mergem şi noi să facem ceva mălai, ca să luăm bucat-aia.

Rahaaat. Ce-are-a face dragostea cu lăcomia noastră, că vrem noi să luăm bucat-aia ? Harry îi dădu drumul lui Marion, ținându-şi o mână pe spatele ei, şi începu să cânte â la Rus Columbo: Ce tu numeşti nebunie, eu numesc iubire. Sper să nu mor până nu-ncepe porcări-aia să-şi facă efectu' şi până n-o iua razna din cauza voastră. Nu mai ai de aşteptat prea mult, imediat vine, iar Harry izbucni în râs, Marion începu să chicotească şi să scuture din cap: Vai, Harry, asta-i îngrozitor. Iar ochii lui Tyrone se măriră brusc, în timp ce-l privea pe Harry cu o expresie neîncrezătoare şi ironică: Ar trebui să-l împuşte cineva pe omu-ăsta, frate, că are maaaaari probleme, şi începu şi el să râdă pe-nfundate alături de Harry, Marion râse şi ea, după care se aşezară toți trei la masă, iar când se opriră din râs, ea le umplu din nou ceştile de cafea, iar Harry se linişti cât să tragă aer ca lumea-n piept şi se lăsă dus de melodie, de care conştiința lui era absorbită şi în care era implicată, îşi închise ochii pe jumătate, începu să dea din cap şi să bată ritmul cu degetele. Rahaaat, o

avea el față de prost, da' aşa chiar că sună mai bine... drace, mă gâdilă, iar Marion începu să râdă. Tyrone continua să se hlizească, Harry îl privi cu răceală: Stai calm, frate, şi reîncepu să țină ritmul dând din cap şi bătând darabana cu degete, iar Tyrone C. Love îşi termină cea de-a doua cană de cafea, iar balamalele ochilor îi deschiseră pleoapele. Se apucă de cea de-a treia cafea şi-şi aprinse o țigară, apoi se rezemă de spetează: Iți dă energie, frate. Şi începu să dea şi el din cap şi să țină ritmul cu degetele, timp în care Harry, cu ochii întredeschişi, întinse o mână, iar Tyrone bătu palma cu el:

Rahaaat, o facem păpuşă, iar Harry bătu şi el palma: Daaaaa, iar Marion se rezemă de Harry, care îşi puse un braț în jurul

ei ei, simțind şi ascultând cu toții cum greutatea hotărârii îi apăsă, mai făceau din când în când semn spre ceas, aşteptând să sosească momentul, nu momentul care avea să treacă pe nesimțite, ci acela care îi va purta într-o nouă dimensiune.

Prima zi de dietă se sfârşi. Mă rog, aproape. Sara stătea în fotoliul ei, sorbind dintr-un pahar cu apă, concentrându-se la emisiunea de la televizor şi ignorând frigiderul care-o chema ademenitor. Termină apa, cel de-al zecelea pahar, gândind dietetic. îşi umplu paharul din carafa de pe masă, carafa care înlocuia cutia cu bomboane de ciocolată. Dacă opt pahare de apă făceau bine, atunci şaisprezece înseamnă de două ori mai bine şi poate că în prima săptămână slăbesc zece kilograme. Se uită la paharul de apă şi ridică din umeri: Nici dacă stau trează toată noaptea nu pot să beau şaişpe. Dacă mai beau un pic, chiar că o să stau trează toată noaptea.

Sorbi, gândind dietetic. Frigiderul îi reaminti de matzohul din dulap. Fără să-l privească, i-a spus să-şi vadă de treaba lui. Ce treabă ai cu dulapul ? Mi-ajunge că trebuie să-mi aduci tu aminte de heringul dinăuntrul tău, dar matzohul din dulap e deja prea mult. Mai sorbi puțină apă, se uită țintă la ecran şi-şi acoperi urechile de frica frigiderului, dar acesta reuşi să spargă bariera şi să-i mai spună o dată de hering, de frumosul şi deliciosul hering în sos de smântână, care se va strica dacă nu-l mănâncă şi ar fi păcat să se ducă pe apa sâmbetei nişte bucățele aşa bune de hering. Ia ascultă tu, domnu' îngrijorat. îți faci atâtea probleme pentru mâncarea care se strică, de ce, mă rog ? Asta-i meseria ta, meshuggener1.

Tu ar trebui să ai grijă să nu se strice mâncarea. Tu fă-ți faci treaba, iar heringul va fi bine mersi. Mai sorbi puțină apă slabă, slabă, slabă, slabă. Ce păcat că n-am un cântar. Aş putea să mă cântăresc, să văd cum merge. Ei, şi-acuma o să bolborosească. Toată apa asta. Dacă mai beau puțină, o să plutesc. Emisiunea se termină, iar Sara căscă şi clipi des. Ii

1 Nebun (idiş).

trecu prin minte să mai stea puțin, să se uite la emisiunea de noaptea târziu, dar îşi alungă rapid acest gând. O durea tot corpul şi abia aştepta să doarmă. Avusese o zi grea. Părul se apropia din ce în ce mai mult de acel roşu. Măcar acum mai este o asemănare considerabilă. Mai bău nişte apă - slabă, slabă. Formularul... ei, o nimica toată. A zbârnâit prin el ca un derviş rotitor, scuzați expresia. Şi ouăle, şi grepfrutul, un, doi, trei, şi salata, mulțumesc. O zi lungă şi obositoare.

Aproape că era prea obosită ca să meargă la culcare. îşi aduse dintr-odată aminte de frigider: Dacă-ncearcă să mă ademenească, am să-l lovesc, şi nu în tuchis1. Termină de

băut apa slabă, sla... rotunjoară, rotunjoară, rotunjoară. Se ridică şi ascultă plescăitul din burtă: Mă simt ca un peşte de acvariu.

Opri televizorul, puse carafa şi paharul în chiuvetă, cu fruntea sus şi spatele drept trecu prin fața frigiderului, fără să se uite nici în stânga, nici în dreapta, cu privirea înainte, spre scopul ei, ştiind că învinsese inamicul şi că acesta dârdâia acum de frică - îl asculta cum bombăne şi mormăie, îi tremurau deja picioarele -, iar ea se îndreptă ca o regină, o regină a televizorului, spre dormitor. Se lăsă încet, voluptuos, pe pat şi se întinse, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru un pat aşa de bun. Cămaşa ei de noapte uzată părea aşa de mătăsoasă şi de moale şi de răcoroasă şi o învăluia delicat şi un sentiment de pace şi bucurie îi radia din stomac, ca nişte valuri mici într-un iaz, prin corp, aşternându-se uşor peste ochii ei şi cufundând-o într-o picoteală fericită şi binefăcătoare.

Marion i-a gonit de-acasă devreme, aşa că Harry şi Tyrone au fost printre primii care au ajuns la muncă. De fapt, asta n-a avut nici o importanță, pentru că în ziua aceea au venit atât de puțini, încât au fost puşi cu toții să lucreze. Mai luară un regenon înainte să plece, aşa că erau foarte rapizi şi puşi pe treabă. Era o noapte fierbinte şi umedă şi, în timp ce încărcau vrafuri de ziare în camioane, şiroiau de sudoare, dar

1 Fund (idiş).

#1

continuau să încarce, să râdă şi să chicotească, muncind cât toți ceilalți şase la un loc. După ce încărcară primul camion, se duseră la altul să dea o mână de ajutor, iar băieții se dădură în lături, scuturând din cap, în timp ce Harry şi Tyrone aruncau vrafurile de ziare, de parcă ar fi fot un privilegiu şi un joc... foarte distractiv. Unul dintre băieți le-a spus s-o lase mai moale: O să stricați tot, frate. Cum adică ? Rahat, şi-aşa ne muncesc cam mult, iar dacă voi începeți să faceți totu-aşa repede, o să vrea să facem la fel în fiecare noapte.

Un altul le dădu fiecăruia câte o cutie de bere rece: Luați aici şi lăsați-o mai moale, vedeți-vă de treaba voastră. Noi venim aici destul de des, ştii ? Şi aşa vrem să facem şi-n continuare. Rahaaat, m-am prins ce ziceți. Gata, o lăsăm mai moale. Noi nu vrem ca şefu' să fie al dracu' cu nimeni, pretene.

Da, spuse Harry şi dădu pe gât jumate de cutie, după care se şterse la gură cu dosul palmei, mamă ce bună e. Prinde bine la sugativa pe care-o am în gură. Ceilalți îi bătură pe spate şi toată lumea era mulțumită, iar când camioanele erau gata, Harry şi Tyrone cumpărară ei următorul bax de beri pe care le împărțiră, aşteptând să sosească următoarea tură de camioane. Puțin mai târziu apărură câteva sticle de vin care trecură din mână-n mână, iar Harry şi Tyrone se simțeau destul de bine, pentru că alcoolul le mai atenua efectul regenoanelor. Munciră cu vreo două ore în plus şi erau fericiți de nu-şi mai încăpeau în piele gândindu-se la câți bani vor lua pentru acea noapte. Şutul în cur îl primiră atunci când aflară că nu vor fi plătiți atunci, ci vor trebui să aştepte până la sfârşitul săptămânii. Rahaaat. Zi tu acuma că nu-i păcat ? Nu-i păcat rău ? Hai, frate, las-o-n puia mea.

Ce dracu'. Aşa o să ne luăm tot mălaiu' o dată şi nu mai tre' să ne facem griji că-i aruncăm pe apa sâmbetei înainte să strângem destui pentru bucată. Da, poate, numa' că ş-aşa-i aiurea rău să munceşti, da' să munceşti fără bani, asta-i altceva. Nu te stresa, Ty, băiete, du-te-acasă şi ia tranchilizantele-alea pe care ți le-a dat Marion şi odihneşte-te. încă două nopți şi ne cumpărăm bucata. Harry întinse mâna şi

Tyrone bătu palma: Ai dreptate, păpuşă, iar Harry bătu şi el palma, după care plecară de la depozitul de ziare, grăbindu-se s-ajungă acasă înainte de ora de vârf a dimineţii şi de răsăritul soarelui.

Marion făcu ordine prin apartament, cam fără chef, fredonând de una singură. Apartamentul era mic, aşa că nu era mare lucru de făcut, doar să spele ceştile şi cafetiera şi să le pună la loc. Se aşeză pe canapea, cu braţele încrucişate, şi ascultă muzică. Avea o senzaţie foarte ciudată pe dinăuntru, o senzaţie necunoscută, dar deloc ameninţătoare. Se gândi la asta, încercă s-o analizeze, dar nu prea reuşi s-o identifice.

Dintr-un motiv sau altul, continua să se gândească la foarte multele Madonne pe care le văzuse în muzeele din Europa, mai ales în Italia, iar mintea i se umplu de nuanţele strălucitoare de albastru şi de lumina orbitoare a Renaşterii italiene, şi începu să se gândească la Mediterană şi la culorile mării şi ale cerului şi la cum, de acolo de unde stătea, din restaurantul din vârful dealului din Napoli, privea spre insula Capri şi-şi dădu dintr-odată seama de ce italienii erau maeştrii luminii şi de ce reuşiseră să folosească albastrul cum nu mai făcuse nimeni altcineva înainte şi nici după. îşi aminti cum stătea în curtea interioară a restaurantului, sub baldachinul de tifon, iar soarele îi insufla o nouă viaţă şi îi aprindea imaginaţia şi simţise atunci cum trebuia să fi fost cu câteva sute de ani în urmă să stai în acea lumină şi în mijlocul acelor culori, ascultând cum sunau şi vibrau corzile lui Vivaldi în toată acea atmosferă, iar canţonetele neruşinate ale lui Gabrieli răsunau din turnurile din apropiere, şi cum era să stai într-o catedrală, în vreme ce soarele pătrundea prin vitralii şi se reflecta în lemnul sculptat al stranelor şi ascultai o misă a lui Monteverdi. Atunci, pentru prima oară în viaţa ei, se simţi vie, cu adevărat vie, ca şi cum ar fi avut un motiv să trăiască, un scop în viaţă pe care îl descoperise şi pe care de acum îl va urmări, dedicându-i întreaga existenţă. Toată acea vară şi în toamna care a urmat, a pictat,

dimineaţa, după-amiaza, seara, apoi se plimba pe străzile pe care încă răsuna muzica maeştrilor, iar fiecare cărămidă, fiecare pietricică părea să-şi aibă viaţa şi sensul proprii, iar ea se simţea, deşi vag, ca făcând parte din acest sens. In unele nopţi stătea la cafenea cu alţi tineri artişti şi poeţi şi muzicieni şi cine mai ştie ce, bând vin şi vorbind şi râzând şi discutând şi polemizând, iar viaţa era aşa de incitantă şi de tangibilă şi de limpede, la fel ca lumina soarelui mediteranean. Apoi, pe măsură ce cenuşiul iernii cobora uşor dinspre nord, energia şi inspiraţia păreau să i se scurgă, asemenea vopselei dintr-un tub, iar acum, când privea pânza goală, era o simplă pânză goală şi atât, o bucată de material întinsă pe un cadru de lemn, nu mai era un tablou care aştepta să fie pictat. Era o simplă pânză. A mers mai în sud. în Sicilia. în Africa de Nord. încercând să ia calea soarelui din trecut, din trecutul foarte recent, dar nu se găsea decât pe sine. S-a întors în Italia, şi-a dat toate picturile, materialele, cărţile şi fleacurile. S-a dus din nou la restaurantul de pe dealul din Napoli şi a stat acolo ore-n şir, vreme de-o săptămână, privind spre Vezuviu, spre Capri, spre golf şi spre cer, încercând cu disperarea unui muribund să-şi trezească vechile sentimente, încercând cu ajutorul bijuteriilor de vin spumos să reaprindă flacăra care-i pusese pe jar imaginaţia cu doar puţin timp înainte şi, deşi vinul scânteia în lumina soarelui şi a lunii, vechiul foc mistuitor se stinsese, iar Marion a căzut pradă, într-un târziu, îngheţului care o cuprinsese. Tresări, amintindu-şi cum a părăsit Italia şi s-a întors în State, la familia sa vulgară, înapoi la luciul tocit al vieţii sale. Mai tresări o dată, involuntar, cum stătea aşezată pe canapea, amintindu-şi de atâtea momente nefericite din

trecut, apoi zâmbi şi se cuprinse şi mai strâns cu brațele, nu de frig şi nici de frică sau de disperare, ci de bucurie. Toate acelea făceau parte din trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat. Luaseră sfârşit. Trecuseră. încă o dată viața ei avea un sens... un scop. încă o dată găsise o direcție pe care s-o urmeze. O nevoie pentru energiile sale. Alături de Harry avea să recâştige acele nuanțe de albastru ale cerului

şi ale mării şi avea să simtă căldura dorinței care se aprinsese din nou. Se îndreptau spre o nouă renaştere.

Sara se trezi uşor în toiul nopții şi, deşi încercă pentru câteva minute bune să se împotrivească, până la urmă se ridică din pat şi se repezi în baie să se uşureze de presiunea apăsătoare din vezică. încercă să-şi țină ochii deschişi, dar aceştia nu cedară eforturilor ei, aşa că stătu cu ei aproape închişi în timp ce gândea dietetic. Deşi era pe jumătate adormită, iar mintea îi era încețoşată şi tulbure, era în continuare conştientă de apa care-i traversa corpul şi de motivul acestei abundente - slabă, slabă, slabă - după care se corectă imediat: rotunjoară, rotunjoară, rotunjoară. De ce-ar trebui să mă mulțumesc cu locul doi ? Pe jumătate adormită, se ridică pentru câteva secunde ca să privească şi s-asculte şiroitul apei în vasul de toaletă, foarte bucuroasă deoarece ştia că nu numai kilogramele nedorite se duceau pe conductă şi, până la urmă, ajungeau în ocean, dar şi o viață veche, o viață plină de singurătate, o viață inutilă, în care se simțise lipsită de orice valoare. Din când în când Harry al ei mai avea nevoie de ea, dar... asculta muzica apei care umplea bazinul şi zâmbi, aşa pe jumătate adormită cum era, ştiind că se umplea de prospețime şi că în curând va fi o nouă Sara Goldfarb. Apa proaspătă din bazin era limpede şi părea răcoroasă, revigorantă, chiar şi într-un vas de toaletă arăta bine. Curat înseamnă curat, iar nou înseamnă nou... Chiar şi-aşa, o să beau de la robinet, mulțumesc. Sara se întoarse în pat, legănându-se încet. Aşternuturile erau răcoroase şi proaspete la atingere, se întinse şi îşi trecu degetele peste cămaşa de noapte, delicată şi mătăsoasă, cu un zâmbet larg, un zâmbet pe care-l vedea reflectându-se îndărătul pleoapelor. Respiră lent şi profund, apoi oftă lung şi fericit, pe măsură ce plutea în starea de bine dintre somn şi trezie, simțind ca prin vis senzațiile alergându-i prin corp, pentru ca apoi să dispară parcă undeva în degetele de la picioare, în vreme ce ea se cuibărea în moliciunea vechii sale perne,

se săruta singură de noapte bună şi înainta nerăbdătoare în brațele viselor.

Când se întoarse la Marion, Harry era încă sub efectul pastilelor. Ea îi dădu două somnifere, apoi se aşezară puțin pe canapea, fumară un joint, până când Harry începu să caşte, iar atunci se duseră în pat şi domiră în arşița monotonă a zilei.

Astăzi părul i-a ieşit perfect. Ce mai culoare. Era aşa de frumos, că-ți venea să te-arunci pe geam. Acum ar trebui să te grăbeşti şi s-apari la emisiune înainte să-ți crească rădăcinile. Crede-mă, eu chiar vreau, dar mă bucur că mai aşteaptă, aşa mai slăbesc puțin. Când o să apar pe scenă, o să auzi cum le fac semn să tacă. Am să mă uit peste umăr şi-am să le spun că vreau să rămân singură. Ce, acuma te-ai făcut americană suedeză ? chicotiră amândouă, iar Sara se întoarse în apartamentul ei să vadă cum îi stătea rochia roşie acum, când avea şi părul roşu. Se îmbrăcă, îşi puse pantofii aurii, apoi se postă în fața oglinzii, se suci şi se învârti, adunându-şi spatele rochiei cât putea de mult. Parcă se apropia mai mult fermoarul. Simțea că slăbise. Se fâțâi, chicoti şi zâmbi imaginii sale din oglindă, apoi îşi trimise singură un pupic:

Eşti superbă, o păpuşă, nu alta. Se mai fâţâi puţin şi mai chicoti de câteva ori, apoi îşi sărută mâna şi îi zâmbi larg imaginii sale: Greta Garbo n-oi fi, dar nici Wallace Beery nu eşti. Se uită peste umăr la frigider Vezi, domnu' Deşteptăciune, domnu' Bucăţele Mititele de Hering ? Aproape că mă-ncape. încă vreo câţiva centimetri, mai mult sau mai puţin, şi o să-mi vină chiar bine, mersi frumos. Păstrează-ţi heringul pentru tine. Cine are nevoie de el ? Mie-mi plac la nebunie oul şi grepfrutul meu. Şi salata. Mai poză şi se mai înfoie puţin în oglindă, apoi se hotărî să-şi ia prânzul şi după aceea să iasă puţin la soare. Scoase oul, grepfrutul şi salata din frigider, cu un aer superior şi arogant. Mulţumită, întoarse spatele frigiderului şi lovi uşa cu tuchis-vX. Şi, ţie cum îţi

mai merge, domnu' Gură Spartă ? Ai văzut cum arăt şi ai încremenit. Ii aruncă o privire seducătoare, după care se duse să-şi pregătească prânzul, fredonând, cântând, fâţâindu-se de colo-colo, simţindu-sc mândră şi plină de ea. Când termină de mâncat, spălă vasele, le puse la loc, îşi luă scaunul pliant şi, înainte să iasă din casă, îşi sărută vârfurile degetelor şi mângâie frigiderul: Nu plânge, scumpule. Cum ar spune Harry al meu, stai calm. Chicoti, stinse televizorul şi ieşi din casă, alăturându-se doamnelor care stăteau la soare. îşi puse scaunul într-o poziţie bună şi închise ochii, aşczându-se la bronzat ca toate celelalte. Vorbeau fără să se mişte, cu faţa spre soare, mutându-şi din când în când scaunul, pentru ca lumina să le bată mereu în faţă. Ai aflat la ce emisiune ? Ţi-au mai dat vreun semn ? De unde ? Abia le-am expediat ieri plicul. Poate mâine. Poate chiar mai încolo. Şi ce contează despre ce emisiune e vorba ? Eu aşa zic. Televizorul e partea importantă. O să te-anunţe dinainte ? Ce-o să facă, să-i spună după emisiune ? Poţi să iei cu tine şi câteva prietene ? Sara ridică din umeri: De unde să ştiu eu? Ar trebui să te lase s-aduci măcar un schlepper1. Cine o să-ţi care toate premiile ? Crede-mă, acasă le-aduc eu. Mai ales pe Robert Redford.

Pentru el n-am nevoie de schlepper. Femeile începură să se hlizească şi să dea din cap, continuând să stea cu faţa la soare, iar cele care treceau pe stradă se opriră să vorbească cu Sara şi la jumătate de oră după ce se aşezase acolo, toate femeile din cartier se adunaseră în jurul ei, să vorbească, să întrebe, să chicotească, să spere, să dorească. Sara se simţea cuprinsă de căldură, nu numai de la soare, ci şi de la atenţia pe care o primea dintr-odată. Se simţea ca o vedetă.

Marion cumpără câteva coli de desen, creioane şi cărbune. Mai cumpără şi o daltă şi un spray fixator. A vrut să cumpere şi nişte pasteluri, dar dintr-un motiv sau altul nu i-au plăcut, aşa că pentru moment renunţă la ele. Putea să

1 Schlepn, a căra cu dificultate un obiect, a târî (idiş).

le ia oricând. Poate că în câteva zile o să meargă în centru şi o să dea o tură prin magazinele mari de materiale pentru artişti, va mirosi şi va atinge pânzele, ramele, şevaletele şi pensulele, dea o raită. Nu avea de gând să-şi cum-

pere uleiuri până nu avea un studio, dar voia în schimb nişte acuarele. La asta îi stătea mintea acum. Simţea lumina, tandreţea dinăuntrul ei, pe care ştia că o putea preface în picturi frumoase şi delicate în acuarelă. Da, asta îi plăcea cel mai mult la acuarele, delicateţea lor. Abia aştepta. Simţea nevoia incredibilă de a picta un singur trandafir într-o vază alungită de un albastru translucid, din sticlă veneţiană, sau poate aşezat pe o bucată de catifea. Da, şi aşa ar fi foarte frumos.

Cu doar o idee de umbră. Atât de delicat şi fragil, încât aproape că îi simți parfumul. Bine, vedem noi. In câteva zile poate. Dar pentru moment, câteva schițe, ca să-şi dea ochiul şi mâna. Simțea o nevoie aproape incontrolabilă de a desena tot ceea ce vedea mergând pe stradă, totul avea o vibrație aparte, o viață aparte. Observa îndată formele nasurilor, ale ochilor, ale urechilor; planul fețelor, al pomeților, al bărbiilor; curba gâturilor; şi mâinile. Ii plăceau la nebunie mâinile. Iți poți da seama de atât de multe lucruri pornind de la mâini şi de la forma degetelor şi mai ales de la felul în care oamenii îşi țin şi se poartă cu ele. Era foarte tânără, o copilă, atunci când a văzut pentru prima oară Geneza lui Michelangelo cu acel detaliu cu Dumnezeu care îi dă viață lui Adam, imaginea aceea i s-a imprimat imediat şi iremediabil în minte. Cu cât a studiat mai mult pictura în anii următori, cu atât a impresionat-o mai mult concepția simplă din spatele imaginii şi incredibila poveste din atitudinea celor două mâini. Era o atitudine pe care încerca s-o încorporeze în lucrările sale şi, din când în când, simțea că reuşeşte, măcar într-o oarecare măsură. Voia, simplu şi direct, să-i transmită privitorului ceva despre pictură prin atitudinea obiectului, fie el uman sau nu, să-şi transpună sentimentele pe suprafața pânzei... să-şi exprime atitudinea prin artă, să-şi facă vizibilă şi cunoscută sensibilitatea.

V

Pentru Marion, Harry şi Ty zilele următoare au fost cam la fel. Harry şi Ty luau pastile noaptea şi munceau de le săreau capacele, încetinind ritmul pe cât posibil atunci când ceilalți băieți începeau să comenteze, după care luau câteva somnifere şi dormeau toată ziua. Odată devenită obişnuință, Harry se adapta la această rutină din cea de-a doua noapte, aşa că, atunci când ajunse acasă dimineața, mai întâi făcu dragoste cu Marion timp de două ore, abia pe urmă luă pastilele şi trase pe dreapta. Acum ştiu de ce slăbeşti cu chestiile-alea, ejaculezi tot ce ai în tine. Ştii, pentru unii este exact opusul.

Da ? Da. Ii face complet impotenți şi, în unele cazuri, indiferenți. Ce ghinionişti. Io n-am problem-asta. Hai încoa', iar Harry o întinse pe pat, iar ea începu să chicotească în timp ce se sărutară pe gât. Ce faci ? Harry îşi dădu o palmă peste frunte şi o privi: Dacă nu-ți dai seama, înseamnă că n-o fac cum trebuie. Râseră, iar Harry o sărută pe gât, pe umeri şi pe sâni, apoi îşi umezi buzele şi o sărută pe burtă: Vreau să văd dacă pot s-o obosesc. Care dintre ele ? Păi câte ai ? şi izbucniră amândoi în râs şi petrecură o dimineață minunată până când veni vremea să doarmă.

Noaptea, când Harry se duse la muncă, Marion se aşeză pe canapea cu blocul ei de desen, creioanele şi cărbunele, îşi încrucişa picioarele şi se cuprinse cu brațele, închise ochii şi-şi lăsă mintea să plutească în viitor, unde ea şi Harry erau împreună, întotdeana, iar cafeneaua era mereu plină şi în NEW YORKER apăruse un articol despre ea, devenise un loc în vogă, unde toți criticii veneau şi beau cafea şi mâncau prăjituri şi se uitau la tablourile marilor artişti ai zilei de mâine pe care îi descoperise Marion; şi, artiştii, poeții, muzicienii şi scriitorii stăteau la mese, discutând şi, din când în când, Marion îşi expunea tablourile, pe care toți ceilalți pictori le iubeau, chiar şi criticilor le plăceau la nebunie lucrările ei şi îi lăudau sensibilitatea şi spiritul de observație, iar când nu stătea la cafenea, se vedea pictând în studioul ei, orbită de lumina picturilor sale, iar atunci îşi luă blocul de desen

şi se uită în jur, căutând ceva pe care să-l deseneze, dar nimic nu părea tocmai ceea ce-şi dorea, aşa că încercă să creeze o natură moartă cu câteva obiecte din bucătărie sau

din sufragerie, dar nimic nu o incita, aşa că se întoarse la fanteziile ci şi savura confortul şi liniştea pe care i le dădeau, iar acestea erau mai reale decât faptul că stătea pe canapea uitându-se la creioane, la cărbune şi la blocul virgin de desen.

în fiecare zi Sara îşi verifica cutia poştală cu mare atenție, dar tot nici un răspuns de la McDick Corp. Dar îşi continuă oricum dieta, deşi era din ce în ce mai greu, chiar dacă acum mancă o cană întreagă de salată. Ziua şi-o petrecea cu Ada şi celelalte doamne făcând plajă, iar ele continuau să vină şi să-ntrebe, iar ea le arăta părul roşu, însă nu se întâmpla nimic nou. Când soarele cobora în spatele clădirilor, unele doamne intrau în casă, mai ales cele cu coli reflectorizante, dar Sara şi alte câteva rămâneau afară, bucurându-se de umbra răcororasă. Nici atunci nu-i era uşor să uite de mâncare şi să se bucure de atenția pe care o căpăta ca în curând viitoare concurentă la o emisiune de cultură generală, pentru că gândurile îi zburau la somon afumat şi bagel şi la deliciosul caşcaval, năluciri atât de puternice, încât le putea mirosi şi chiar gusta, iar vocile doamnelor se risipeau în timp ce ea zâmbea şi îşi lingea buzele. Dar noaptea era şi mai greu, când stătea singură în fotoliul ei, uitându-se la televizor, cu spatele la frigiderul pe care-l auzea cum îi şopteşte, iar spasme de frică îi încleştau stomacul şi pe piet îi apăsa o mare greutate. De parcă nu era de ajuns că el o necăjea, a început şi heringul. Deja două yenta. Care nu se opresc niciodată.

Vorbesc tot timpul. începu să se simtă de parcă stătea cu urechile sub apă. Mă simt bine, aşa că ia mai ia duceți-vă să-l bântuiți pe Maurrie măcelarul. Să-l muşcați de degete.

Ați face tuturor un serviciu. ...în smântână cu ceapă şi condimente, hmmmmmm - Nu vă aud - ...cu o bialy caldă...

sau o chiflă cu ceapă... - mie-mi place Kaiser, mulțumesc, dar oricum nu mi-e foame - ...iar chiorăitul mațelor tale

nu mă lasă să dorm... - chiorăit, miorlăit, stomacul meu gândeşte dietetic - ...şi somon afumat roşu ca părul tău cu cremă de brânză şi bagel... - şi cui îi trebuie ? încă o zi şi Ia prânz o să am o bucățică de carne, aşa c-o să mori de necaz, mersi frumos, şi Sara mai bău un pahar cu apă - rotunjoară, rotunjoară, rotunjoară — şi puse paharul în chiuvetă, după care întoarse spatele frigiderului, defila de câteva ori cu tuchis-vX prin fața lui, apoi se duse la culcare. Acum se trezea de câte două ori pe noapte şi aproape că era tentată să se oprească, dar continua să se gândească la kilogramele care se duceau pe scurgere şi continua să bea, să bea, să bea şi mai multă apă în timpul zilei, fără să o deranjeze prea tare vizitele nocturne la baie. Dar acum visa. Uneori chiar şi de două ori pe noapte. Vedea pui zburând prin cameră, dar cu toții erau bine jumuliți şi rumeniți, aveau o culoare aurie, iar pe spate aveau găluşte mici de kasha}. Şi apoi friptura de vită.

Se rostogolea de pe un deal, amenințând s-o strivească, dar până la urmă trecea cumva pe lângă ea, la doar câțiva centimetri, trăgând după ea o barcă plină cu supă bogată, maronie, şi castroane de piure şi cireşe învelite-n ciocolată, cu lichior de cireşe. După două nopți de visat, Sara se hotărî că era destul. Află numele doctorului de la prietena ei şi-şi făcu o programare. Eu nu mă pricep la pastile pentru slăbit, dar de ouă şi grepfrut mi s-a luat, mersi frumos.

Harry simți un gol în stomac, lucru care i se citea pe față, când Marion îi spuse că se întâlnea cu psihologul ei să ia cina şi să meargă la un concert. De ce tre' să te vezi cu el, pentru Dumnezeu. Poți să-i dai papucii lu' nenorocitu-ăla.

Nu vreau să le spună alor mei că am întrerupt terapia. Vreau în continuare cei cincizeci de dolari săptămânali. Marion îl privi pe Harry cu tandrețe şi-i vorbi cât putea de blând, atentă

1 Amestec de cereale din care se face o pastă sau un terci. Este considerat unul dintre cele mai vechi feluri de mâncare din Europa de Sud-Est.

şi iubitoare: Scumpule, n-am să mă culc cu el. Harry ridică din umeri şi dădu din mână: Da, sigur... I-am spus că sunt la ciclu, aşa că plănuieşte să meargă acasă după concert.

Harry încercă disperat să nu-şi arate sentimentele, dar nu reuşi, bărbia lui se lăsă din ce în ce mai jos, şi începu să se enerveze singur pentru că nu era în stare să facă pe nepăsătorul. Şi ce vrei să zici cu asta ? Marion zâmbi, apoi începu să chicotească uşor, sperând să-l scoată pe Harry din acea stare, dar Harry opunea rezistență. Marion îl îmbrățişa ca din senin şi începu să chițăie foarte bucuroasă: O, Harry, eşti gelos.

Harry încercă, nu foarte convins, să o dea la o parte, dar renunță imediat. Marion îl sărută pe obraz şi îl îmbrățişa:

Hai, dragule, ia-mă-n brațe... hai... te rog ? ? ? Te rog ? ? ?

Ii ridică brațele lui Harry şi i le puse pe umerii ei, iar pentru o clipă el şi le ținu acolo îmbufnat, dar când ea i le coborî şi se cuibări la pieptul lui, nu mai rezistă. Până la urmă făcu şi el un efort şi o trase mai aproape, iar Marion oftă şi-şi cuibări capul la pieptul lui, apoi îl sărută pe buze, pe obraz, pe ureche, pe gât, şi—1 obligă să se mişte şi să chicotească, şi o ținu aşa până când el începu să râdă şi s-o implore să se oprească: Hai, gata... gata, nebuno, sau te muşc de gâtlej, şi începu s-o sărute pe gât şi s-o gâdile, începu şi ea să râdă, şi amândoi gâfâiau, fiecare îl implora pe celălalt să înceteze, până când în cele din urmă obosiră de atâta râs şi se opriră, Marion stând în poala lui Harry, amândoi atârnând ca două păpuşi de cârpă, cu fețele pline de lacrimi de la atâta râs. Se şterseră la ochi şi traseră aer adânc în piept, din când în când pufnind în râs. Şi dacă nu te crede la faza cu ciclu' ? Harry, spuse punându-i degetul pe nas, eşti aşa de naiv. Cum adică ?

Spun doar că ştiu cum să controlez situația. O să accepte orice i-aş spune, fie că mă crede, fie că nu. Nu i-ar trece prin cap să forțeze nota. Nu e genul. Şi dacă ar fi genul ? Atunci, dragul meu, nu aş mai ieşi cu el. Harry, iubitule, nu sunt proastă. Chicoti: Oi fi eu nebună, dar proastă nu sunt. Da ? ? ?

Harry o privi cu un aer de îndoială: De ce n-o duce pe nevastă-sa la concert ? Probabil că e la vreo şedință a comitetului

de părinți, spuse Marion ridicând din umeri, de unde să ştiu eu ? Ii place să fie văzut în locuri la modă alături de o tânără frumoasă. Tipic masculin. îl face să se simtă bine. Da ? ? ? ?

Mă rog, io personal cred că oricine se vede cu un psiholog ar trebui să-şi facă un control la cap. O, Harry, asta-i îngrozitor, spuse chicotind. Atunci de ce râzi? Nu ştiu. Din solidaritate, cred. în orice caz, acum trebuie să mă pregătesc. Se ridică şi porni spre dormitor, apoi se întoarse la Harry, care se ridicase şi el, îl îmbrățişa puternic şi-şi puse capul pe umărul lui, închise ochii şi oftă: O, Harry, mă bucur atât de tare că te-ai supărat, nu pentru că te simți tu rău, iubitule, dar mă simt bine să ştiu că-ți pasă atât de mult de mine. Să-mi pese de tine ? Acuma cine pe cine jigneşte, ei ? Tu crezi că glumeam când ți-

am spus că te iubesc ? Nu, nu, iubitule, te cred. Din toată inima te cred. Dar cred că-mi place felul în care ți se citeşte pe față. OK, OK, să ne calmăm.

Ea îi zâmbi lung, apoi îl sărută şi se duse în dormitor să se îmbrace. Iți promit că o să mă gândesc la tine toată seara.

Minunat. Şi eu am să mă gândesc la voi cum mâncați şi beți vin şi ascultați muzică, în timp ce-o să muncesc dc-o să-mi țâțâie curu'. Harry râse: Cred că-i mai bine decât să munceşti tu până-ți țâțâie curu3, şi continuă să râdă. O, Harry, c-ngrozitor, şi începu şi ea să chicotească, apoi să râdă uşurată şi să se pregătească.

Marion se întâlni cu Arnold la băruleţul unui restaurant continental intim de pe Coasta de Est. Când ea se apropie, el se ridică şi îi întinse mâna. Ea dădu mâna cu el şi se aşeză.

Ce mai faci, Marion ? Bine, Arnold, tu ? Bine, mulţumesc.

Ca de obicei ? Te rog. El comandă Cinzano cu puţin bitter şi lămâie pentru ea. Arăţi fabulos, ca de obicei. Mulţumesc.

Ea zâmbi şi—1 lăsă să-i aprindă ţigara. în scurt timp au fost anunţaţi că masa lor era gata, iar maître d' îi conduse până la masă şi îi întrebă pe Madame şi pe Monsieur cum se simt, iar ei zâmbiră şi dădură din cap politicoşi, aşa cum se face cu un maitre d', spunându-i că se simt bine. Marion se aşeză

#1

relaxată pe scaun şi simţi cum absoarbe atmosfera cu întregul corp. Ceea ce îi plăcea la Arnold erau gusturile lui în materie de restaurante. Erau întotdeauna mici, intime, şic, cu mâncare excepţională, lucru pe care rareori îl găseşti în America.

Eleganţa care o înconjura avea mai degrabă de-a face cu strălucirea pe care o simţea decât cu aperitivul din care sorbea încontinuu. Sunt dezamăgit că eşti indisponibilă. Nu prea pot face mare lucru în privinţa asta, zâmbi ea, în ciuda a ceea ce spunea Freud. Dar Anita e plecată din oraş sau ce ?

De ce mă-ntrebi ? Aşa, eram curioasă. O privi înainte să răspundă: Nu, dar va fi ocupată cam toată noaptea. Au fost ieri reporterii pe la ea să-i facă poze, ei şi încă vreo câtorva „membri" în grădină. Pot să-ţi pun o întrebare personală, Arnold ?

Bineînţeles. Cum aţi reuşit tu şi Anita să aveţi copii - îşi ridică braţul -, nu-ncerc să fac vreo glumă proastă, sincer, doar că amândoi păreţi să vă aflaţi întotdeauna în locuri diferite.

Arnold îşi îndreptă puţin ţinuta: Păi nu-i nici un secret la mijloc. Nu mă refeream la copii, Marion zâmbea, despre asta chiar ştiu. Ce vrei să spui ? Marion ridică din umeri şi termină de mestecat escargot-ul: Nimic mai mult decât ce am spus. Sunt curioasă. Marion sorbi din bordeaux-ul alb, în timp ce el o cerceta cu privirea: O, este minunat.

Mai luă o înghiţitură şi se întoarse la escargot. Arnold continua să fremete uşor: Când oamenii ajung la un anumit punct în viaţa lor, când au obţinut deja un anume grad de succes...

unul substanţial, interesele lor se lărgesc, iar perspectivele lor se extind. îmi imaginez că în cazul Anitei este vorba despre o nevoie interioară de împlinire, iar munca ei civică răspunde unei nevoi de a-şi găsi propria identitate. Dar ceea ce mă interesează cu adevărat este de ce îmi pui o întrebare ca asta. Este foarte evident că încerci să compensezi temporar lipsurile din viaţa ta jucând un rol de înlocuitor, substituindu-te soţiei mele. Vai, Arnold, nu fi prostuţ. îşi termină vinul şi imediat chelnerul veni să-i umple paharul. Arnold

îi făcu semn politicos. Şi în orice caz, nu sunt sub nici o formă îngrijorată pentru identitatea mea, îi zâmbi ea, mângâindu-l

I

pe mână, chiar nu sunt. îşi terminase escargot-ul şi îşi înmuie o bucată de chiflă în untul cu usturoi. M-am reapucat de pictură şi mă simt minunat. Da ? Terminase de mâncat, iar chelnerul luă de pe masă farfuriile goale, după care ea se rezemă de spătar şi-i zâmbi lui Arnold. Da. Până acum nu am terminat nici o pânză, dar lucrez. Simt cum picturile se limpezesc înăuntrul meu, cum încep să iasă la suprafață.

Păi... mi-ar plăcea foarte mult să-ți văd lucrările. Simt că mi-ar da o înțelegere teribilă a subconştientului tău. Credeam că te-ai familiarizat cu el până acum. Bine, nu mi-e tocmai străin, dar asta ar fi o abordare dintr-un alt unghi, dintr-un alt punct de vedere, ca să spun aşa. Vezi tu, aşa multe dintre sistemele tale de apărare nu numai că ar ceda, dar simbolurile ar fi mult mai evidente decât cele din vise şi s-ar îmbina perfect cu toate concluziile pe care le-am tras analizând testul de libera asociere. Bine, poate am să te invit o dată să-mi vezi schițele, iar Marion chicoti uşor, în timp ce-şi înfigea furculița în carnea puilor de baltă.

După concert s-au oprit la un pahar înainte de culcare.

Arnold şi-a băut scotch-ul fără prea mare tragere de inimă, dar lui Marion i-a plăcut la nebunie să-şi clătească gura cu chartreuse, înainte să-nghită. A fost un concert minunat, pur şi simplu minunat, spuse ea, cu un aer gânditor, de parcă ar fi ascultat încă muzica, mai ales Mahler. De fiecare dată când îi aud Simfonia Reînvierii, mai mult decât oricare alta, încep să înțeleg de ce se spune că a dus romantismul muzical pe culmile sale cele mai înalte. Mă simt toată limpezită, de parcă tocmai aş fi urcat un deal presărat cu flori, iar briza îmi adie în păr, eu mă învârt, în vreme ce soarele scânteiază pe aripile păsărilor şi frunzele copacilor, iar Marion închise ochii şi suspină. De acord, a fost un spectacol complet. Cred că a reuşit într-adevăr să ajungă în miezul ambivalenței lui Mahler şi că a înțeles cum a proiectat-o inconştient în propria muzică. Marion se încruntă: Ce ambivalență ? Conflictul principal al vieții sale. Compromisul dintre moştenirea lui evreiască şi voința lui de a renunța la ea pentru a-şi continua cariera.

#1

Conflictul său ca dirijor, când voia să compună, dar avea nevoie de bani ca să trăiască. E evident din felul în care schimbă tonalitățile că ştia că aceste conflicte erau răspunzătoare pentru acele schimbări. La fel cum erau răspunzătoare pentru felul în care şi-a schimbat atitudinea față de Dumnezeu. Dar toate astea se sfârşiseră când a scris a doua simfonie, e evident, dar i-am ascultat atent muzica şi am analizat-o temeinic şi nu încape îndoială că, deşi e posibil să fi spus anumite lucruri şi poate chiar să le fi crezut în mod conştient, subconştientul său nu rezolvase încă acest conflict.

Arnold respiră adânc: Muzica lui Mahler este extrem de interesantă dintr-un punct de vedere analitic. Mi se pare foarte stimulatoare. Marion zâmbi şi puse paharul gol pe masă: Mă rog, mie tot îmi place muzica lui la nebunie. într-un fel, parcă mă bucură faptul că sunt tristă. Suspină şi zâmbi din nou: Arnold, acum chiar trebuie să plec. în ultima vreme am fost foarte ocupată şi sunt obosită. Bine. O conduse acasă cu maşina şi, înainte ca ea să coboare, el îi zâmbi superior:

Te sun în vreo două săptămâni. Cred că aşa ar fi bine. Se sărutară, după care ea ieşi din maşină. El aşteptă să intre în bloc, după care plecă. Imediat cum a ajuns acasă, Marion îşi aprinse un joint, apoi se schimbă, apoi îşi puse la fonograf Kindertotenlieder de Mahler şi se aşeză pe canapea, luându-şi blocul de desen şi creioanele. îşi aranja încontinuu blocul în poală, trăgând din când în când din joint, până când aproape că se terminase, şi încercă să-şi creeze o imagine pe care s-o transpună pe hârtie. Asta ar trebui să fie o treabă uşoară. Mahler... iarbă bună... ar trebui să meargă, îşi dădu seama că se străduia prea tare, aşa că se lăsă pe spate, se relaxa şi aşteptă să-i vină inspiraţia. Era în continuare gol.

Dacă măcar ar fi avut un model. De asta avea nevoie. De un model. Simţea cum desenul implora să iasă la suprafaţă, nevoia sa de expresie dându-i energie, dar părea că nu poate deschide acele porţi ca să-şi organizeze acea energie. Sări în picioare şi luă de pe masă vreo două reviste pentru femei, începu să le frunzărească repede, marcând paginile cu toate

reclamele şi pozele cu mame şi copii şi, găsind câteva care îi conveneau, le rupse şi le folosi drept modele, începu să deseneze, la început mai ezitant, după care cu viteză şi încredere crescânde. Mamele şi copiii erau aşezaţi în diverse poziţii şi juxtapuneri, aveau expresii diferite, dar expresiile deveneau din ce în ce mai melancolice. Făcu rapid schiţa unui copil într-o poziţie contorsionată, cu privire tăcută şi suferindă, iar expresia mamei începu imediat să semene cu cea a bărbatului din xilogravura lui Edvard Munch, şi Marion se uită foarte atent la schiţă, din toate unghiurile, şi simţi cum o entuziasma şi o inspira, pe măsură ce simţea o profundă identificare cu ambele figuri. Privi atentă faţa îndurerată a copilului şi apoi mai desenă un copil alături, cam cu un an mai mare, dar cu aceeaşi expresie. Continuă să deseneze copilul, care în fiecare desen era cu un an mai mare, şi, cu cât progresa, cu atât desenele ei deveneau mai pricepute, mai realiste, mai pline de sentiment, iar ea începu să schiţeze sub desen lumânările de tort care să arate vârsta copilului, iar atunci trăsăturile deveniră mai distincte, părul, lung şi negru, cu aceeaşi durere tăcută pe chip, după care copilul începu să înflorească şi să devină femeie, şi se transformă uşor dintr-un prunc drăguţ într-o fetiţă adorabilă şi apoi într-o femeie frumoasă, dar care avea mereu aceeaşi expresie bântuită şi suferindă pe chip, apoi se opri din desenat şi o privi pe frumoasa femeie de pe hârtie care o privea la rândul ei, o femeie cu linii alungite şi curbe fluide, cu trăsături clasice, păr negru strălucitor, a cărei durere interioară i se reflecta în ochii întunecaţi şi pătrunzători, după care lăsă un spaţiu gol şi mai schiţă o figură, o figură de vârstă incertă, dar cu siguranţă mult mai bătrână decât ultima, însă cu aceleaşi curbe şi linii, acelaşi corp, aceleaşi trăsături ale feţei, până când, dintr-odată, se transformă în expresia angoasată a figurii lui Munch. Marion se uită fix la figură şi îşi dădu brusc seama că se făcuse linişte. Se ridică şi puse din nou discul, apoi se aşeză la loc pe canapea şi se uită la desenele sale. O încântau.

Când veni vremea ca Harry şi Tyrone să termine lucrul şi să-şi ia banii, erau aşa de obişnuiţi să ia regenoane şi să muncească noaptea, pentru ca apoi să adoarmă cu somnifere, încât simţeau că ar fi putut lucra pentru totdeauna, numai că aveau destulă minte cât să nu lase ca acel sentiment să se transforme în gând şi, cu atât mai puţin, în realitate. Din cauza energiei lor şi a nevoii compulsive de a lucra pe care o genera dexadrina, acumulaseră câteva ore suplimentare, vrând să scoată cât mai mulţi bani în cât mai scurt timp.

Declaraseră că erau douăzeci şi cinci de angajaţi, aşa că sumele primite erau maxime. Şi le încasară de la barul de peste drum de depozit, băură câteva beri, timp în care şi-au numărat banii de câteva ori, rânjind şi bătând palma: Rahaaat, nu-i aşa c-avem un mălai frumuşel ? Şi Tyrone îşi făcu vânt cu bancnotele şi le flutură în aer. Harry îl înghionti: Am reuşit, frate, puia mea, am reuşit. Avem banii pentru marfă.

Ai dreptate, păpuşă, aşa că hai să nu mai stăm degeaba la nici un bar. Hai să ne punem pe treabă. Corect, frate, şi mai bătură o dată palma. Se opriră la o cabină telefonică din colţ, iar Tyrone îl sună pe Brody. Harry se sprijini de cabină, fumând şi privind cum aerul absorbea fumul, fredonând o melodie veselă, dând din cap şi pocnind din degete pe ritm, mai mormăind din când în când: Da, iubito, du-te, dar să ai grijă la... Rahaaat! Nu-i păcat, puia mea!!! Ce s-a-ntâmplat, frate ? Zice că o bucată de marfă ca lumea o să ne coste cam cinci sutare. Ce căcat! Asta-nseamnă că ne mai trebuie o sută. Corect, prietene. Zice că poate patru sute cincizeci, dar..., iar Tyrone ridică din umeri. Frate, hai să nu ne panicăm.

Putem oricând să producem o sută de dolari. Avem destulă experienţă. Da, da' ştii ce se-ntâmplă când iei un dolar de colo şi unu de colo. Se termină primu' înainte să vină al doilea.

Harry dădu din cap şi fu de acord. Şi Brody cică ş-acum-au nişte marfă bună, pretene. Superbună. Puia mea! Iar Harry îşi aruncă ţigara pe stradă, după care întoarse capul: Hei, da' ce-o fi cu mine, Kristoase ? Ştiu de un' putem să luăm mălaiu', de la Marion. Crezi că ne-ar da ea banii ? Sigur. Fără

stres. Şi oricum o să putem să-i dăm banii înapoi până diseară, nu ? Aşa e, păpuşă, şi bătură palma. Hai să mergem. Se duseră acasă la Marion, iar Harry îi povesti rapid ce se întâmplase.

Deci şi mai avem nevoie doar de-o sută şi intrăm în afaceri, iubito, şi nu numa' că diseară o să-ţi dăm înapoi banii, da' o să fim şi pe drumu' cel bun cu cafeneaua. Marion zâmbi:

Sunt sigură că brokerul meu ar spune că este o investiţie bună. Acum, că m-am reapucat de lucru, am nevoie de o galerie. O să încasez un cec la piaţă. Tare, scumpo. O să-l sun pe B-rody să-i spunem că mergem la el. Nu, nu de aici, Ty. Hai s-aşteptăm pân-ajungem la cabina telefonică. Tyronc ridică din umeri: OK, pretene. Marion plecă şi se întoarse într-un sfert de oră cu banii. Harry o îmbrăţişa şi o sărută:

Ne vedem mai încolo, iubito, după ce rezolvăm totu'. Vreau să mă-ntorc uşurat. N-aş vrea să ţin ceva la tine-acasă. Să fii tu sigur că io nu vreau aşa ceva la mine-acasă. Frate, da' tu nu eşti Marion. Ştiu, ea e şi mai palidă ca tine. Kristoase, o s-aud asta toată ziua. Marion râse: E la fel de rău ca tine.

Râseră cu toţii. Credeam că tu eşti de partea mea. Marion îl sărută pe obraz: Săptămâna viitoare e săptămâna-n care tre' să-ţi iubeşti prietenii, ţine minte! Hai, păpuşă, să mergem. OK, OK. Harry o sărută pe Marion şi plecă împreună cu Tyrone. Tyrone se duse la Brody în centru, în timp ce Harry cumpără un set de pungi de plastic şi nişte lactoză, apoi se duse acasă la Tyrone să-l aştepte. Asta era abia începutul.

Frigiderul necheza în timp ce Sara întindea un cocoloş mare de cremă de brânză pe jumătate de bagel. N-ai decât să râzi, domnu' Deşteptăciune. Vedem noi cine râde la urmă.

Scose limba la frigider şi luă o mare şi lentă, foarte lentă muşcătură din bagelul atât de abundent uns cu cremă de brânză, după care plescăi şi se linse pe buze. Şi-ţi mai spun

ceva, domnu' Chicotilă, la prânz voi mânca heringul sau poate că nu-l voi mânca niciodată, ci o să-l las pentru o gustare. Sara începu să fredoneze un cântec în timp ce întindea

drăgăstoasă cremă de brânză pe cealaltă jumătate de bagel şi ridica din sprâncene, privind sfidătoare frigiderul care continua să râdă superior, crezând că a câştigat concursul, că o învinsese pe Sara Goldfarb în războiul caloriilor, dar Sara scutură din cap: Pentru tine un caca, domnule c.i.a.

Poate crezi că ai câştigat un război, dar eu te-am întrecut, domnule Ştie Tot. Frigiderul râse şi îi spuse că era prea bătrân ca să mai creadă în şmecheriile ei, dar Sara îi închise gura cu un gest al mâinii: Ştiu că eşti bătrân, te aud cum scrâşneşti şi bodogăneşti şi gemi tot timpul, dar nu eşti aşa de tare pe cât te crezi. Frigiderul râse zgomotos, în timp ce Sara înmuia un colț din pateul pe care şi-l duse atentă la gură, ca să nu picure vreun pic de cafea pe masă: Nu prea-mi seamănă cu oul şi cu grepfrutul, şi începu să râdă şi mai tare.

Aşa că bucură-te, bucură-te, domnule Cap Sec. O să-mi termin micul dejun, după care am să ies afară la publicul meu. Poate-ar fi mai bine să-ți descoşi cusăturile de la rochie, că plesnesc, hahahaha. Haha ție. Când o să fiu rotunjoară şi la televizor, nici n-am să mai vorbesc cu tine. O să rog pe cineva să te-arunce la gunoi. Să nu-mi murdăresc mâinile.

Ha, şi-i întoarse spatele şi continuă să fredoneze, terminându-şi pateul, după care spălă farfuria şi ceaşca, pentru a se alătura doamnelor care stăteau la plajă în stradă. Trecu pe lângă frigider, care se ruşinase la ultima ei remarcă triumfătoare. Celelalte doamne o aşteptau, iar când sosi, îi acordară locul special, cel în care soarele strălucea pentru timp mai îndelungat. Sara se aşeză şi imediat continuară speculațiile despre emisiunea la care apărea, dat fiind că toate îl aşteptau nerăbdătoare pe poştaş, să vadă dacă astăzi va fi ziua în care va primi ceva prin poştă.

Harry ştia că Tyrone se va întoarce în câteva ore, aşa că se instala comod, cu vreo două jointuri, țigări şi hârbul de radio pe care Tyrone îl ținea pe masă. Pe bune că n-avea chef să stea pe bară pentru multă vreme, dar ştia că la cafenea n-avea cum s-aştepte atâta timp. Prea ieşea în evidență. Puse

cu atenție plicurile şi zahărul pe masă, după care se încruntă şi pentru un moment se gândi ce s-ar întâmpla dacă omul s-ar întoarce şi ar vedea tot „calabalâcul" şi s-ar uita în jur, căutând un loc s-ascundă marfa, dar s-ar lăsa păgubaş în câteva minute pentru că pur şi simplu nu i s-ar părea un loc bun şi atunci totul ar fi inutil. Da' ce dracu', nu po' să te-aresteze pentru nişte zahăr şi câteva plicuri. Trase câteva fumuri din joint, după care-l stinse, îşi aprinse o țigară şi se întinse, să asculte muzică. După câteva minute, muzica nu mai părea atât de neclară ca la început şi, cu cât asculta mai mult şi fuma mai multă iarbă, cu atât suna mai bine.

De fapt, nu era nici pe jumate atât de rea. Mă rog... pe jumate din ce ? Când o chestie e naşpa, atunci orice îmbunătățire îneamnă ceva. Jumate din asta însemna groaznic, dar Harry ridică din umeri: Eh, măcar e ceva. Io zic că-i mai bine decât nimic. In orice caz, o să treacă timpu' mai repede. Nu mai e mult şi se-ntoarce Ty şi-o să-ncepem să băgăm la punguțe şi să ne scăldăm în bănet, o să găsim doi băieți care să ne vândă ei marfa, iar noi o să trăim pe picior mare... da, juma' de kil de marfă pură, direct de la italieni şi-o să dăm lovitura, frate, GOLDFARB & LOVE INCORPORATED, nu rahat d-ăla cu Inc., şi

totu-o să fie alb-negru, hahaha, un angajator care nu face discriminări. Rahat, cine ştie cât de departe-o să fim în stare s-ajungem. O să stăm calmi, o să ne vedem de treabă şi-o să băgăm mare. Imediat o să punem mâna pe marf-aia curată...

Harry abia termină de numărat banii şi Tyrone de verificat: Aşa e, păpuşă, şapteşcinci de mii. Bun, frate. Pe bune că nu vreau să fac vro greşală cu ăia, frate. Ei nu cred în greşeli neintenţionate. Mai ales dacă-s d-ai lor. Poa' să li se pună pata foarte nasol. OK, hai să-mpachetăm. Tre' să plec.

Nu vreau să-ntârzii. O puseră pe toată într-un diplomat, îl încuiară, după care Harry îşi puse o haină maronie şi o pălărie cafenie: Ne vedem mai încolo, frate. OK, păpuşă, ai grijă.

Harry bloca portierele şi se asigură că ferestrele erau închise înainte să pornească spre Kennedy. Dădu muzica încet, ca

să nu-i distragă atenţia şi mai arunca din când în când câte un ochi la servieta de alături cu cei şaptezeci şi cinci de mii, zâmbind arogant şi scuturându-şi încet haina, întrebându-se dacă oamenii de pe stradă şi din celelalte maşini se uitau la el şi se întrebau cine e şi ce face, iar apoi îşi dădu seama că nu-i dădeau prea multă atenţie pentru că era atât de la locul lui, încât trecea neobservat prin trafic. Aşa trebuia să fie. Să nu fie observat niciodată. De-asta conducea un Chevy, şi nu un Mercedes. De-asta el ţinea legătura cu albii, iar Tyrone cu negrii. Să te amesteci tot timpul. Acestui fapt se datora succesul lor. De-aceea ei erau în top şi nu-i va prinde nimeni niciodată. Nu-i deosebea nimeni de oricare alt trecător. Conducea atent, dar nu exagerat de atent. Nu credea în afişarea unei prudenţe excesive. Pentru că atunci chiar le atragi atenţia. Nu, trebuie doar să te mişti odată cu traficul şi să nu faci nimic care atrage atenţia. Se amestecă uşor în trafic, uitându-se din când în când la oamenii din maşinile de lângă el, întrebându-se ce ar face oamenii dacă ar ştii că el era Harry Goldfarb, unui dintre cei mai mari distribuitori de droguri din oraş, şi că avea un diplomat cu şapteşcinci de miare pe scaunul de lângă el şi că mergea să achiziţioneze juma' de kil de marfă pură ? ? ? S-ar căca pe ei. Asta ar face, s-ar căca pe ei. Probabil că nu le-ar veni să creadă. Pun pariu că au impresia că sunt doar un afacerist de succes. Poate vreun broker de la bursă... un consilier de investiţii. Da, asta sunt...

într-un fel, un consilier de investiţii. Pun pariu c-aş putea să merg la oricine de pe stradă, să-i spun că sunt ditamai dealerul, că mi-ar râde în nas şi-ar spune: Da, sigur, iar io sunt Al Capone, hahaha. Da, pariez că aş putea să mă duc la o circă de poliţie cu juma de kil de marfă pură şi să-i întreb despre o chestie şi ei nu s-ar prinde niciodată cine sunt şi ce am la mine. Poate c-o să mă duc la o secţie să-i întreb dacă au probleme cu drogaţii din cartier... asta ar fi o bună modalitate să aflu despre nişte cartiere noi, să-i las să-mi spună unde sunt, de parcă nu le-ai simţi de la un kilometru. Asta ar fi o fază. încetini la punctul de taxare de pe autostradă,

după care acceleră şi privi cum se reflecta lumina soarelui în cablurile podului, fascinat de strălucirea ei, imaginându-şi că erau o mie de reflectoare, iar el era vedeta. Intră din nou în trafic, luând-o pe artera principală şi, deşi circulaţia era destul de aglomerată, se mişca liber şi uşor, relaxându-se la volan şi concentrându-se în continuare la drum, pentru ca din când în când să mai arunce câte o privire diplomatului, apoi se uita din nou cu coada ochiului la cei din maşinile din jur, ştiind că fie plecau, fie veneau de la aceeaşi slujbă, că erau prinşi în aceeaşi capcană a cutiilor de chibrituri din suburbii sau în cursele

de şoareci din centru, neştiind ce se întâmpla şi neavând niciodată vreo idee despre ce înseamnă să fii liber, liber, frate, să pleci unde vrei când vrei, să ai la braț o doamnă respectabilă, ca atunci când mergi în speluncile-alea din centru, să se prindă toți care-i treaba şi să-şi dorească să fie-n locul tău... da, ar vrea ei să fie-n pielea mea... uită-te la ei, amărâții. E ora douăşpe şi ei sunt deja frânți. îi venea să deschidă geamul şi să le strige tuturor s-o lase mai moale. Din când în când mai arunca privire, în treacăt, la pescăruşii care planau deasupra apei şi la razele soarelui care scânteiau pe suprafața unduitoare. Părea cenuşie şi rece, dar nu-l indispunea. Nimic nu-l indispunea. Toată viața lui mergea ca pe roate. El şi Marion erau bestiali împreună. Cafeneaua megea strună, investițiile lui legale mergeau strună, şi încă vreo două afaceri ca asta şi o să se retragă ca să-şi petreacă timpul ocupându-se de interesele sale de afaceri şi călătorind. El şi Marion nu avuseseră încă ocazia să facă toate călătoriile pe care şi le-au planificat, în afară de câteva excursii scurte în Bahamas şi, cu toți banii pe care-i avea aici şi în Elveția, n-o să mai aibă nevoie de asta şi o să renunțe înainte să se strice treaba. El n-avea de gând s-ajungă ca ceilalți care rămâneau prea mult în afaceri, pe care-i ridica poliția şi-i închidea pentru multă vreme sau care ajungeau să incomodeze pe cineva şi să şi-o ia. Nu, eu nu, frate. Noi o să reuşim. Puțină plajă pe Riviera pentru o vreme, după care aşa, din cafenea în cafenea prin Paris şi Roma, iar apoi

bătrânul şi frumosul Istanbul, iar dacă Turhan Bey le dă de furcă, ghinion. Hei, asta-i o superpiesă, frate. începu să dea din cap în ritmul muzicii şi să cânte: Turhan Bey le dă de furcă, ghinion, Turhan Bey le dă de furcă, ghinion, Zâmbi în sinea lui: Nu-i rău deloc. Poată că-n timpu' liber ar trebui să mă fac compozitor. Ieşi de pe artera principală şi se alătură cozilor lungi şi lente de maşini din drumul spre aeroport.

Se uită la ceas şi zâmbi, dându-şi seama că avea timp berechet şi că nu era nevoie să se grăbească pentru a găsi un loc de parcare. De aceea pleca întotdeauna devreme, ca să nu-şi facă probleme dacă e prins în trafic sau ceva. Uneori se-ntâmplă să mai fie vreun fraier care face pană sau care-şi buşeşte maşina şi blochează traficul, iar el nu vrea sub nici o formă să dea cu piciorul la juma' de milion de dolari pentru pana de cauciuc a vreunui dobitoc... sau mai rău de-atât. Oamenilor ălora nu le pică prea bine s-aştepte în spații largi şi deschise cu juma' de kil de marfă pură, după care să trebuiască s-o schlep. Harry se gândea tot timpul în perspectivă.

Acesta este unul din secretele succesului, planificarea atentă şi meticuloasă. Parcă maşina şi merse fără grabă spre terminal, îi mai rămânea puțin timp, aşa că se opri la cafenea şi-şi luă o cafea şi o plăcintă a la mode. Cât timp mancă, îşi ținu diplomatul în poală, zâmbind arogant pentru sine la gândul că oamenii din jurul lui s-ar căca pe ei dac-ar şti că el avea şapteşcinci de mii în servietă. Achită nota şi se îndreptă încet spre sala de cocktail, unde se aşeză la capătul îndepărtat, lângă ferestrele mari care dădeau spre câmp. Puse servieta pe podea, la câțiva centimetri de piciorul stâng, şi începu să se joace cu băutura, sorbind din ea din când în când şi privind cum decolează şi aterizează avioanele şi apoi se întorc la rampe. Continua să privească avioanele, când un tip îmbrăcat cu o haină de acelaşi model şi aceeaşi culoare, cu acelaşi fel de pălărie şi costum se aşeză pe scaunul din stânga lui Harry. Avea un diplomat excat ca al lui, pe care-l puse pe podea, la câțiva centimetri de piciorul drept. îşi comandă ceva de băut şi-şi termină paharul înaintea lui Harry. îşi puse

paharul gol pe bar, luă diplomatul lui Harry şi plecă. Harry continua să se joace cu paharul, să mai ia câte o sorbitură şi să se uite la avioanele de pe câmp. Zece minute mai târziu luă diplomatul şi plecă. Ieşi din terminal, fără să se grăbească, şi se duse la maşină. Nu se deranja să stea cu ochii-n patru, să fie atent la lume, ca să se asigure că omul acela nu era pe undeva, ştia că totul era în regulă. Se baza pe instinctele lui care îi spuneau să stea liniştit. Deschise portiera maşinii şi aruncă servieta înăuntru, aproape râzând, se urcă, după care încuie portiera. Asta a fost, frate. Ultimul târg. Ultima tranşă de marfă pură pe care-o va vinde vreodată. Când el şi Ty vor termina de-mpărțit asta pe străzi, îşi vor închide prăvălia şi-şi vor lua la revedere de la străzi pentru totdeauna.

Traficul de la ieşirea din aeroport şi aproape tot drumul înapoi era aglomerat şi lent, aceleaşi vechi opriri şi porniri, dar el era obişnuit, aşa că se rezemă de spătar, abia dacă auzea muzica, aşa cum era concentrat la trafic, şi se relaxa. Traficul era una dintre măsurile de siguranță pe care le găsiseră ei.

Ştiau că nimeni nu s-ar aştepta să stabilească o întâlnire în miezul zilei într-un loc precum Kennedy. Era total greşit.

Prea public. Prea deschis. Prea mulți polițişti de toate felurile care-i verificau pe cei care intrau în țară. Şi dacă te-ar aresta, încotro te-ai duce ? Nici n-ai putea să scapi. Nu puteai să conduci. Nu puteai să înoți. Hahaha, rahat, io nici să fac o lungime de bazin nu pot, iar ăsta e ditamai oceanu'. Era total greşit. Tot acest plan era greşit. Şi de aceea mergea aşa bine.

Dar astăzi neajunsurile traficului păreau să fie mai mari ca de obicei. Pe toată lungimea arterei principale se înşirau pene de cauciuc şi bare tamponate. Părea că oriunde s-ar fi uitat, înainte, în spate, vedea luminile-alea roşii şi galbene, dar stătea calm şi nu se panica şi-şi dădu seama că fie era un camion cu remorcă, fie o ambulanță, şi că nu avea nici o legătură cu el, chiar şi atunci când văzu un polițist care dirija circulația la locul unui accident rămase liniştit şi calm Rahat! Nu, frate. E o prostie totu'. Cine puia mea vrea să treacă prin toate astea. Chiar dacă nu te prinde cineva, tot

îți prinzi urechile-n trafic. Bunul şi bătrânul Bob Moses şi cel mai mare lot de parcare din lume. Faza cea mai mişto, singurul loc ca lumea pentru o întâlnire aşa de tare ca asta începe să mă scoată din minți. Da. Nimeni, frate, nimeni n-ar merge la Macys. Hei, asta-mi place cum sună. Mult prea mult, frate, păi puia mea. Magazinu' de jucării... da... lângă trenulcțe. Poate chiar o să-mi cumpăr vreo câteva după ce rezolvăm. Ar fi prea tare să am o cameră plină cu trenulețe de-alea... cu căsuțe, poduri, râuri, copăcei, maşini, camioane, lumini pentru zi şi lumini pentru noapte, puia mea, toată megillah1. Da, la raionul de trenulețe. Să mă sui într-un taxi şi să stau pe bancheta din spate în timp ce taximetristu' se luptă cu traficu' şi-njură şi-i bombăne pe toți găozarii-ăia care merg cu maşina prin oraş, că de ce nu-şi lasă maşin-acasă, ca să nu mai blocheze străzile, pentru Dumnezeu, şi uite-l şi pe nemernicu-ăla care-ncearcă să-mi taie calea: Bă, întoarce-te de unde-ai venit, puia mea, maimuțo, după care se întoarce spre Harry: Tre' să fie gagică, după cum conduce, după care chiar trecu pe cealaltă bandă, şi se auziră scârțâituri de frână şi strigăte şi înjurături, iar el le arătă tuturor degetul pe fereastră şi continuă să-şi facă loc prin trafic, arătându-le inevitabil degetul tuturor celor care claxonau, în timp ce şi el claxona şi le striga: Şi ce-ai mai primit de Crăciun, în afară de claxon, tiiiit, iar Harry stătea liniştit pe bancheta din spate, zâmbind, chicotind şi ținându-şi nonşalant servieta pe genunchi, gândindu-se ce tare-ar fi faza dacă şi-ar deschide diplomatul şi ar răsturna tot

măialu' ăla pe banchetă, să-l vadă pe şofer cum se cacă pe el, dar îşi văzu de treabă şi îi făcu semn taximetristului şi-i dădu banii când opriră la Macys şi-i spuse să păstreze restul şi, îndreptându-se spre magazin, îi făcu cu mâna. Ajunsese devreme, aşa că se opri la raionul cu lenjerie intimă şi căută ceva ce credea că i-ar fi plăcut lui

1 Joc de cuvinte: în cultura iudaică, Megillah este pergamentul care conține Cartea lui Esther. In argoul american, înseamnă un plan amănunțit, bine pus la punct.

Marion, dar nu cumpără nimic, întotdeauna se ocupă mai întâi de afaceri. Trebuie să te concentrezi la ceea ce faci, în felul ăsta învingi omul şi lumea. Concentrare. Străbătu parterul şi luă liftul până la raionul de jucării, delectându-se să privească în jos în timp ce liftul urca. Raionul cu trenulețe nu era cine ştie ce, dar aveau câteva drăguțe şi apoi, la momentul potrivit, se aşeză în fața panoului unde erau expuse câteva accesorii şi câteva trenulețe care se învârteau încontinuu, puse servieta pe podea, la doar câțiva centimetri de piciorul lui drept şi tipul veni la fel ca prima oară şi făcură schimb de serviete şi toate cele, iar el ieşi din magazin, luă un alt taxi până la periferie, urmă o altă plimbare pe jos, apoi un alt taxi, pe distanță scurtă până în centru, după care din nou merse pe jos câteva străzi, până la atelierul lui Tyrone, care-l aştepta. Uite, păpuşă, ultima marfă în care ne mai băgăm.

Da, şi pân-acum nici n-a fost atinsă de mâna omului. Isuse, Ty, asta chiar e altceva. Ce-o să faci când o să ne retragem, o să stai toată ziua şi-o să mustăceşti ? Rahaaat. Nu, frate.

O să mă mai şi scarpin. Tăiară marfa atent, apoi o puseră în punguțe, apoi le-o duseră celor care se ocupau de oamenii străzii. Ei n-aveau treabă cu consumatorii şi nici cu cei care nu-şi vedeau de treabă. Tyrone luă partea cea mai mare deoarece el lucra cu negrii, iar Harry duse ce-a mai rămas fețelor lui palide. Când se duse şi ultima bucățică, sărbătoriră. Harry şi Tyrone îşi scoaseră femeile în oraş, ba mai mult, în tot oraşul, iar până la urmă ajunseră în Central Park, privind răsăritul soarelui din taxiuri arătoase. A doua zi Harry petrecu ceva timp cu administratorul afacerilor sale, discutând despre achiziția altei proprietăți, după care făcu aranjamentele necesare pentru ca el şi Marion să poată pleca în călătoria în jurul lumii. Cred că mai bine am evita Africa, nu pare să fie prea mişto acolo. Cu excepția Africii de Nord.

Am putea începe din Alger, Casablanca. Da, mai pune o dată piesa aia, Sam. Apoi să mergem spre est. Să vedem ce se mai întâmplă la Cairo şi prin locurile-alea, iar apoi în bătrânul şi frumosul Istanbul. Bătrânul şi frumosul Istanbul - Isuse,

cu un paşaport pe numele Goldfarb ? Poate-ar trebui să-mi schimb numele în Smith sau Turhan Bey, iar Harry începu să chicotească şi se rezemă de spătar, c-o ureche la muzica de la hârbul de radio al lui Ty, după care goli restul de țigară ce-i mai rămăsese şi puse în ea jumătatea de joint nefumată, iar când începu s-o fumeze auzi paşi pe scări, apoi o cheie în broască, după care Tyrone intră fluierând în camera de doi pe patru, cu un rânjet de mâncător de căcat pe față, şi lăsă pachetul pe masă: Uite, păpuşă, şi Brody zice că e dinamită curată, că ar trebui s-o diluăm de cel puțin, da' cel puțin, trei ori şi că, dacă vrem să băgăm şi noi, mai bine-am lua doar aşa, puțină de tot. Nu tc-a lăsat s-o guşti acolo ? Nici măcar aşa, să tragi pe nas, să vezi despre ce-i vorba ? Nțț. Nu lasă pe nimeni să bage la el acasă. Nici picat cu ceară. Şi noi cum ne dăm seama dacă n-am luat țeapă ?

El nu dă țeapă, frate. Dacă zice că e dinamită curată, atunci asta e. I-am spus că noi oricum nu luăm, că vrem să stăm calmi, să n-o dăm în bară. Da, da' cum ne dăm seama ce marf-avem şi cum o diluăm dacă nu gustăm ? Am dreptate, nu ? Bine, aşa, de poftă, nu face rău nimănui. Corect. Da' luăm numa' un pic. Am putea doar să tragem pe nas. Hei, acuma dac-am zis că iau, iau. Nu vreau să-mi bat joc aşa de marfă şi s-o trag pe nas. Nici p-asta şi nici aşa în general. Harry chicoti şi aduse instrumentele. Da' stăm calmi, frate. Păpuşă, da' io-s calm mereu. Nu, nu, fără mişto acuma, Ty, pe bune stăm calmi. Asta-i singura noastră şansă să dăm lovitura şi pe bune zic lovitura. Nu tre' să vindem d-asta aşa, cu picătura, toată viața. Dacă jucăm bine, putem s-avem juma' de kil de marfă pură, da' dacă ne facem praf, atunci o s-o dăm în bară. Păpuşă, io nu te duc cu preşu'. Nu vreau să stau la colț de stradă toată viața, cu teneşii ferfeniță şi cu mucii-n bărbie. Tare, şi Harry bătu palma cu Tyrone, apoi viceversa.

OK, hai să băgăm aşa puțin, de poftă. Harry puse o cantitate mică în lingură, mai adăugă puțină, după care se opri. Ajunge.

Nu putem să facem afaceri dacă stăm cu mâna-n nas.

Băgară-n venă şi, de la primul val care le urcă din stomac

până-n obraji, ştiură că Brody nu mințise şi că puteau s-o dilueze, după care tot să le rămână o ditamai punga pentru vânzare. Rahaaat, am putea s-o diluăm de vro patru ori şi tot nu ne-ar sări nimeni în cap că le-am dat țeapă. Da... asta-i prea tare, frate. Zice că mai e nişte d-asta pe piață, aşa că mai bine-am scăpa de ea cât de repede putem, frate, că n-o să mai pupăm d-asta. Ştii ceva, frate, facem pe dracu-n patru şi mâine mai luăm două bucăți d-astea. Tare! Şi bătură palma, după care se apucară de treabă, amestecând atent heorina cu lactoza, fără să fumeze, de teamă că ar putea să sufle puțin din prețioasa pulbere, fără să strănute, să tuşească, să n-o împrăştie. Erau conştienți că erau varză, aşa că se concentrau foarte tare la ceea ce făceau, aveau mişcările lente şi precise.

Din când în când, mai luau câte o pauză şi se depărtau de masă ca să fumeze o țigară după care le crăpa buza. Când terminară, fiecare luă câte cincizeci de punguțe şi ieşiră pe stradă. Nu le plăcea ideea de a merge cu o asemenea greutate la ei, dar nu aveau de ales. Trebuia să-i anunțe pe ceilalți unde erau, iar Tyrone nu avea telefon acasă, aşa că singurul mod în care puteau lua legătura cu drogații era să meargă printre ei. Harry o sună pe Marion şi-i spuse că totul mergea bine şi ce aveau de gând să facă, iar ea îi spuse că puteau să folosească numărul ei pentru o vreme. Eşti sigură ? Da. Dar să fiți discreți. Adică să nu-l dați la toți drogații de pe stradă, ştii, doar la oameni ca Gogit, aşa. Oameni pe care chiar îi ştiți.

Iar marfa poți să o ții la Ty acasă. OK, iubito, aşa o să facem.

Asta pe bune c-o să ne uşureze munca până când facem rost de o casă cu telefon. Doar că nu voiam să te implic, ştii ?

înțeleg, Harry, şi îți mulțumesc pentru grijă. Dar e-n regulă.

Bestial. OK, ne vedem mai încolo. Harry ? Da ? Păstrezi puțină şi pentru noi ? Nu-ți face griji. Ți-am luat-o cu mult înainte. Nu multă. Ştii tu. Corect. Hai că ne tratăm mai târziu. Ne vedem. Pa. Harry închise telefonul, după care îi spuse lui Tyrone că puteau folosi numărul lui Marion pentru o vreme: Putem să primim telefoane acolo, după care să ne întâlnim cu ei mai târziu, cu marfă cu tot. O s-o lăsăm la

tine-acasă. Supertare, frate. Da' să ai grijă cu număru', frate.

Am înțeles, păpuşă. OK, hai că ne vedem acolo mai târziu.

Da, păpuşă. Se despărțiră, Harry o luă într-o parte şi Tyrone în cealaltă, operațiunea fiind alb-negru.

Lucrurile au mers bine. Tyrone îl găsi aproape imediat de Gogit şi-i dădu numărul lui Marion, iar Gogit îşi făcu turele obişnuite, află cine voia să ia, şi destul de repede Tyrone rămăsese fără nimic şi trebui să se întoarcă să facă plinul. Până se întoarse el în cartier, se strânseseră o mulțime de drogați care-l aşteptau nerăbdători, fiindcă umbla vorba că avea marfă bună. Tyrone simțea cum îl cuprinde entuziasmul, dar se calmă şi nu-şi alimentă isteria inițială, împotrivindu-se totodată nevoii de a mai lua o porție mică. Cunoştea străzile şi peisajul şi ştia cum să facă pe durul şi să se încreadă în instinctele pe care şi le-a cultivat în cei douăzeci şi cinci de ani de existență şi care i-au permis să supraviețuiască pe străzile din Bronx până-n Harlem, şi se gândi că, dacă a supraviețuit pe străzile-alea, ar putea s-o facă oriunde, ş-asta nu era vrăjeală, frate. Iar instinctele lui erau ascuțite-brici astă-seară. Trebuiau să fie. Trebuie să anunțe oamenii că avea de vânzare, dar, de cum s-a dus vorba, însemna că vor apărea unii care vor încerca să-l jefuiască, unii care ți-ar tăia imediat gâtu' la fel de uşor cum şi-ar aprinde o țigară. Pentru ăia, toți sunt la fel, frate. Sunt toți nişte drogați infecți şi vai mama lor, păpuşă, aşa că Tyrone şi-a distribuit marfa doar în câteva locuri şi s-a asigurat că nu-l urmăreşte nimeni când a luat banii şi s-a dus acasă să mai facă un plin. Era extra-atent şi extra pe fază, pentru că el chiar credea că asta era şansa lui, singura lui şansă şi era sigur că nu va mai exista o a doua.

Douăzeci şi cinci de ani era o vârstă înaintată în lumea în care trăia el şi ştia că şansele de a ieşi din ea se iveau arareori, asta dacă se iveau vreodată, iar asta era una dintre ele şi el nu avea de gând să-i dea cu piciorul. Nu era sigur cum se întâmplaseră toate acestea, cum de ajunsese să aibă atâta marfă şi să ia atâția bani, părea că au venit toate ca prin vis, dar se întâmplase, iar el nu avea de gând să-i dea cu piciorul.

Şi ştia că, dacă nu era pe fază, frate, chiar ar avea de pierdut mai mult decât un vis. Iar el se săturase să tot piardă. Străzile-astea erau făcute pentru ratați. Străzile erau conduse de ratați. Iar el se afla pe drumul care să-l scoată de-acolo.

Şi nu-i păsa atât de mult să aibă un cur de El Dorado sau femei ca lumea... rahat, o femeie mi-e de-ajuns. Ceea ce voia mai mult decât orice altceva era să nu mai aibă stres. Asta e, păpuşă, gata cu stresu'. Că asta am văzut în toți ăştia douăşcinci de ani. Mereu pe câte cineva care stresează pe altcineva.

Dacă nu-i bărbatu-tău, atunci e frate-tu. Nimeni nu-i niciodată mulțumit. Şi davau-aia-ți intră-n sânge, sau în sucu' ăla, după care te duci şi faci scandal şi te milogeşti pentr-o doză sau ceva de băut. Rahaaat, aşa ceva nu-i de mine. Nțț, sub nici o formă. Şi io nu-s ăla calic. Doar cât să-mi ajungă să-mi fac io o prăvălioară - rahaaat, de care-o fi, nu mă interesează, o curățătorie sau cu televizoare sau ceva care să mă scutească pe mine şi pe femeia mea de stres. Ştii, ceva aşa, drăguț, în afara oraşului. Undeva în suburbii. Nu ştiu, poate-n Queens sau chiar în Staten Island. Doar o casă şi-o maşină, nişte țoale ca lumea şi fără stres. Rahaaat, nici măcar de grădină n-avem nevoie sau ceva de genu' ăsta, frate, doar să fiu liber ca pasărea cerului, nene, aşa cum mă iubeşti tu şi cum te iubesc io...

Rahaaat, tu nu tre' să mă iubeşti, frate, po' să mă urăşti pe mine cu curu' meu de negrotei cu tot, doar că nu vreau stres.

Harry se plimbă prin cartier, anunțându-i pe vreo câțiva că avea de vânzare, după care se aşeză lângă un magazin de dulciuri şi rămase acolo pentru o vreme, bând cremă de

ouă şi răsfoind reviste cu motociclete. Acolo la magazin făcu ceva afaceri prin telefon, iar când se închise, rămase pe stradă cu vreo câțiva tipi pe care-i ştia, după care se mută într-un bar, apoi în altul, fără să rămână prea mult într-un loc. După ce-şi vându marfa, mai rămase puțin ca să vadă cine ce voia.

Un tip pe care-l ştia de multă vreme, unul Bernie, i-a spus că voia să cumpere el pentru vreo doi tipi şi că o să se-ntoarcă-ntr-o oră, aşa că Harry se întoarse acasă şi mai luă o încărcătură, pe care o termină înainte să se ducă la Marion.

Tyrone îl sună mai târziu şi-i spuse cât vânduse şi, când făcură socotelile, aveau deja bani pentru altă bucată, iar lucrurile începeau deja să se pună în mişcare. Rahaaat, păpuşă, acuma că ştiu vreo doi-trei ce-avem, până mâine-seară nu mai avem nimic. Io-s mulțumit. Cum facem rost de încă două bucăți, ne băgăm, da ? Păi cum altfel, frate. Vreau să luăm cât mai mult posibil din marf-aia. Tare. Sună-mă mai târziu în caz că nu vin io la tine pân-atunci. Ne-auzim mai încolo, păpuşă, iar Tyrone închise telefonul şi porni fluierând spre casă. A fost o noapte lungă, frate, şi clar i-ar plăcea şi lui să-şi mat odihnească oasele. Simțea cum transpirația i se prelinge pe spate. Stătuse mult timp pe străzi, dar ultimele ore fuseseră cele mai urâte din viața lui. Nu se gândise niciodată prea mult la străzi, în afară de faptul că voia să se care de-acolo. Dar niciodată nu mai fuseseră o aşa amenințare personală ca acum. Putea să se plimbe pe străzi şi ziua, şi noaptea şi nu conta pe lângă cine trecea sau cine mergea în urma lui, dar acum era altceva. Pe bune, frate. Niciodată nu mai avusese ceva de pierdut. Nu avea niciodată ceva pe care altcineva să-l dorească. Era un simplu negrotei, alt tovarăş care făcea scandal şi-ncerca s-o ducă de pe o zi la alta în lumea asta de albi. Nimănui nu-i era frică de el şi nici lui nu-i era frică de nimeni. Pur şi simplu mergea pe stradă hlizindu-se şi scărpinându-se. Când cunoşti bine străzile şi te ții departe de nebuni, de bețivanii-ăia demenți care bântuie pe drum cu arme şi cuțite de măcelar, atunci rămân nişte simple străzi pe care să le învingi, dar atunci când ai ceva pe care-l mai vrea şi altcineva, atunci ai dat de belea, frate. Atunci ai de înfruntat ceva mai mult decât asfaltul şi smoala... tre' să-i înfrunți pe toți ăia pe care strada i-a făcut nebuni. Cu unu' d-ăsta, hai că mai merge. Şi nici străzile aşa, luate câte una, nu-s mare brânză. Da' când le pui una lângă alta, te-apucă damblaua, frate, şi tre' să-ți păzeşti curu'. Şi când ai ceva pe care-l mai vrea şi altcineva, iar cevau' ăla e heroină, iar tu mergi pe străzile-alea, atunci chiar că ai dat țeapăn de belea. Rahaaat. E nasol, frate, da' singura' mod în care poți

să-nvingi strada e s-o faci să lucreze pentru tine. Tre' să-i faci pe bulangii-ăia, frate.

După ce închise telefonul, Harry o apucă pe Marion de talie şi o învârti: Ne-am pus pe treabă, iubito, chiar ne-am pus pe treabă. In ritmu' ăsta, o să punem mâna pe jumatea-aia de kil cât ai zice peşte, după care putem să ne vedem de-ale noastre. O, mă bucur foarte mult, Harry, îmbrățişându-l şi sărutându-l, chiar mă bucur. Nu credeam că o să mă afecteze, dar toată noaptea mi-am făcut griji. Cred că nu m-am mai gândit niciodată la asta, dar, dintr-odată, totul mi se părea aşa amenințător acolo pe stradă. Vrei să ştii ceva, puiule ? Şi pe mine m-au cam luat apele. Dacă te prind cu-atâta marfă şi mai e şi tare, ți-o trag de nu te vezi. Va trebui să faci asta-n fiecare noapte ? Nu. Marion avea o figură îngrijorată, iar Harry îi zâmbi. Am vrut doar să ne grăbim pe cât posibil, ca să scoatem destui bani pentru alte două bucăți, asta ca să mai luăm tot d-asta a-ntâia. După care ne calmăm şi ne căutăm un loc unde putem s-o ținem. Aşa sper, puiule.

Azi-noapte a fost una dintre cele mai pustii nopți din viața mea. Harry o îmbrățișa şi o sărută din nou: Nu-ți face griji, în scurt timp n-o să mai ieşim pe străzi. O să vindem marfa dealerilor şi noi o să ne vedem de treabă şi-o să vorbim despre cafeneaua noastră şi despre excursiile-alea-n Europa.

Se duseră pe canapea şi se întinseră, ascultând muzică, şi îşi mai trecură o dată-n revistă viitorul, făcându-şi planuri mai concrete despre prima lor cafenea, Marion îşi luă blocul de desen şi creioanele şi schiță ideile care le treceau prin minte, iar imediat aveau planul complet al parterului de la prima cafenea, în cele mai mici detalii, până la plantele agățătoare, o scenă mică pentru spectacole, un mic aviariu în grădină, în jurul căruia creştea vită-de-vie, iar pereții erau toți construiți special pentru ca picturile să fie expuse în siguranță; şi apoi Marion începu să descrie locul pe care-l avea în minte pentru cafeneaua din San Francisco şi îl schiță şi pe acesta, arătându-i ce se putea face cu el şi spunându-i cât de mult

i-ar plăcea Fishermans Wharf1 şi mimii care fac spectacole acolo şi restaurantele minunate şi ştii, teatrul chiar e excelent, iar acolo mereu se-ntâmplă câte ceva, la fel ca la New York, în ceea ce priveşte muzica şi arta sau orice altă chestie de felul ăsta, după care puse Kindertotenlieder, pe care o ascultară de câteva ori, în timp ce stăteau unul lângă altul pe canapea, desenând, vorbind, sprijinindu-se unul de altul şi izbucnind în râs sau chicotind sau îmbrățişându-se şi sărutându-se şi visând şi sperând...

Sala de aşteptare era aglomerată. Sara nu cunoştea pe nimeni, dar cu toții aveau o înfățişare familiară, chiar şi cei tineri şi slabi. Completă formularul şi i-l dădu înapoi asistentei şi, la scurt timp, fu condusă într-un cabinet. Asistenta o măsură şi o cântări şi o întrebă cum se simte. Bine, de asta mă aflu aici, şi râseră amândouă. Ii luă tensiunea şi o întrebă cum stă cu auzul şi cu văzul, iar Sara îi spuse că le avea pe-amândouă, şi asistenta râse din nou, după care ieşi din cabinet. După puțin timp intră doctorul şi se uită la fişa pe care o pregătise asistenta, după care o privi pe Sara şi zâmbi:

înțeleg că sunteți uşor supraponderală. Uşor ? Sunt gata să donez douăzeci şi cinci de kilograme. Păi cred că putem face asta fără prea mare bătaie de cap. Ii ascultă inima pentru o secundă, o palpă de două ori pe spate, apoi se întoarse la fişă. Se pare că sunteți în stare bună. Asistenta vă va aduce un pachet de pastile pe care să le luați şi un prospect cu instrucțiuni complete. Vă va face, de asemenea, şi o programare pentru săptămâna viitoare. Ne vedem atunci, după care plecă. Sara îşi luă pachetul de pastile şi asistenta îi explică prospectul, astfel încât Sara le înțelese în totalitate. OK, asta înțeleg, dar spune-mi, dulceață, cât cere doctorul ? Mi-a spus să revin într-o săptămână, dar eu nu am bani. O, dar nu vă faceți griji pentru asta, doamnă Goldfarb, o să facem în aşa

1 Unul dintre cartierele cele mai populare şi o mare atracție turistică din San Francisco.

fel încât Medicare să achite plata. O, bun. Ce uşurare. Deci ne vedem din nou peste o săptămână. Aşa e. La revedere, doamnă Goldfarb. La revedere, dulceață. S-aveți grijă.

Sara se aşeză la masa din bucătărie, cu pastilele şi instrucțiunile dinainte. Ia să vedem, dimineața o iau pe aia purpurie, iar după-masa, pe cea roşie, iar seara, pe cea portocalie. Se întoarse şi-i zâmbi compătimitor frigiderului: Astea sunt cele trei mese ale mele, domnu' Deşteptăciune (frigiderul fremăta în tăcere, curios), iar pe cea verde, noaptea.

Şi gata. Un, doi, trei, patru, ţup-ţup, şi kilogramele cad pe capete. Aşa că mai bine-aş lua-o acum pe-aia purpurie, aproape că e timpul s-o iau pe cea roşie, şi chicoti, îndreptându-se spre chiuvetă ca să-şi umple un pahar cu apă şi să-şi ia pastila pentru micul dejun. In timp ce deschise frigiderul ca să scoată crema de brânză, începu să fredoneze, apoi împinse uşa cu superioritate şi aroganţă, apoi deschise punga de pe masă şi scoase o chiflă cu ceapă şi despacheta o bucată de peşte afumat. Aşa că uită-te la mine, domnu' Ladă cu Gheaţă, şi mori de ciudă. Epatez. In curând o să economisesc mulţi bani de pe mâncare. Ridică din umeri şi îi întoarse spatele frigiderului, apoi îşi unse chifla cu cremă de brânză şi o mancă împreună cu bucăţelele de peşte: Hmm, plescăi şi se întoarse cu scaunul astfel încât domnu' Deşteptăciune Ladă cu Gheaţă s-o poată vedea cum îşi devorează delicatesele.

Făcu din nou un filtru de cafea. Nu bea niciodată mai mult de o cană de cafea dimineaţa, iar în rest bea ceai. Dar în dimineaţa asta bău o cafetieră întreagă, şase ceşti, iar acum mai făcea un filtru şi nu se gândea deloc la asta, nu ştia decât că se simţea... bine, însufleţită, expansivă. Era deja ora prânzului şi nici măcar nu-i era foame. Nici măcar puţin.

Mai bău nişte cafea. E deja ora prânzului şi nu vreau nimic, scoase limba la frigider, nici măcar bucăţele de hering în smântână, mulţumesc. Ce magie! Nici măcar nu mă ispiteşte câtuşi de puţin gândul la o gustare. Nu vreau nici măcar îngheţată de vanilie cu sirop de ciocolată. Nu vreau nici pastrama cu secară şi muştar şi cu salată de cartofi. Nu vreau

nimic. De la micul dejun am luat o pastilă şi am băut o ceaşcă de cafea - se uită la cafetieră şi la ceaşca ei, dându-şi seama că băuse mai mult de-o ceaşcă, că făcuse un al doilea filtru care era aproape gol... Eh, şi ridică din umeri, mare brânză.

O pastilă şi o cafetieră şi deja sunt rotunjoară, aşa că cine să se plângă ? îşi termină cafeaua şi-şi umplu din nou ceaşca.

Să ştii că te văd, şi-i făcu cu ochiul frigiderului, iar acuma e ora prânzului, apoi luă pastila roşie, pe care şi-o puse graţios pe limbă, înghiţind-o cu o altă ceaşcă de cafea, apoi începu să danseze şi să se bâţâie pe scaun, gândindu-se la miracolul incredibil care se petrecea în viaţa ei. Dac-ar fi ştiut dinainte despre asta. Se simţea aşa de tânără, aşa de plină de energie, în stare să escaladeze munţii. Se gândi să spele podelele şi pereţii, în după-amiaza asta, măcar pe cei din bucătărie, dar se hotărî să amâne şi să se ducă să stea la soare cu doamnele şi să le spună cum se simţea. Abia aştepta să le spună cum găsise izvorul tinereţii şi vă zic, nu e Fontainblew.

Ieşi afară cu scaunul pliant şi se alătură doamnelor, aşezându-se pe locul de onoare care îi era mereu rezervat. Erau pe puţin douăzeci de femei care aşteptau şi, când ieşi, începură imediat vechea rutină, despre emisiune şi unde şi când, iar ea se mulţumea să zâmbească şi să dea din mână în maniera cea mai aristocratică cu putinţă, uitându-se în stânga şi-n dreapta după poştaş şi ţopăind de colo-colo cu o energie nestăvilită şi fâţâindu-se pe lângă doamne, aşezându-se pentru ca imediat să se ridice din nou şi să se plimbe încolo şi-ncoace, iar când veni doamna care îi dăduse numărul medicului, o îmbrăţişa şi o sărută şi-i declară iubire eternă, spunându-i că ceea ce i se întâmplă este cel mai minunat lucru din lume şi că nu-i vine să creadă, dar nici măcar nu se gândeşte la mâncare, că nici măcar dacă i-ar aduce cineva un castron mare cu supă de pui cu tăiţei n-ar mânca-o, nici măcar dacă era dreasă cu borş, şi ce bine se simte de când nu se mai oboseşte cu toată

mâncarea aia, iar acum se simte liberă ca o pasăre şi nu vrea decât să-şi deschidă aripile şi să zboare şi să cânte O by Mier Bist du Schon şi nici măcar nu costă,

plăteşte Medicare tot, sau poate o să ies la dans, şi încercă să se aşeze ca să se bronzeze puţin, dar se ridica întruna, de parcă o forţă nevăzută o catapulta încontinuu de pe scaun şi o trimitea să zburde printre doamne şi să se uite-n stânga şi-n dreapta după poştaş, care-i va aduce în curând ceva de la McDick Corp. care s-o anunţe la ce emisiune va apărea şi cât timp mai avea până se va îmbrăca în rochia roşie, iar doamnele scuturau din cap şi îi spuneau să se-aşeze, să stea şi să se relaxeze, să se bronzeze puţin, c-n regulă dacă te simţi bine, dar să nu te epuizezi, iar ele începură să râdă şi să glumească, atunci Sara se aşeză, după care se ridică şi mai făcu câţiva paşi, le îmbrăţişa şi le sărută şi se uită-n stânga şi-n dreapta până când veni poştaşul, iar se duse să-l întâmpine, cu întreg alaiul după ea, iar el scutură din cap: Nimic pentru azi, şi intră în bloc cu cele câteva plicuri, dar Sara nu disperă, continuă să le spună ce bine se simte şi că în curând va arăta ca Scufiţa Roşie.

Sara plecă ultima din stradă. Nu trebuia să pregătească cina, aşa că nu avea de ce să se grăbească. Primul lucru pe care-l făcu a fost să aprindă televizorul, apoi să mai facă un filtru de cafea şi să strâmbe din nas către frigiderul care continua să stea îmbufnat şi tăcut, simţind mirosul înfrângerii. Sara îşi făcu de lucru prin bucătărie, frecând, spălând şi măturând, uitându-se încontinuu la ceas să vadă dacă venise ora cinei. Până la urmă, limbile ceasului formară o singură linie, iar Sara se aşeză nerăbdătoare la masă cu pastila ei portocalie. Şi-o vârî în gură, bău nişte cafea, apoi se întoarse la măturat şi dereticat, în timp ce fredona, vorbea singură sau cu televizorul şi ignora ostentativ frigiderul. Din când în când îşi mai aducea aminte de apă şi bea un pahar, gândind dietetic la cât de rotunjoară va fi. într-un târziu energia începu să o părăsească şi-şi dădu seama că îi clănţăneau dinţii şi că scrâşnea, dar se aşeză pe fotoliu, sau măcar încercă, şi-şi spuse că putea să treacă uşor peste asta. Se agita încontinuu şi se foia, ridicându-se ba după una, ba după alta, să-şi mai ia o cană de cafea sau un pahar cu apă, simţind furnicături

sub piele şi o vagă senzaţie de disconfort în stomac, dar nu era atât de puternică încât s-o deranjeze. Nu era conştientă decât că nu se simţea la fel de bine ca după-masă, dar oricum se simţea mai bine, mai vie, decât se simţise în ultimii ani.

Şi în ciuda oricărui neajuns, merita. Un preţ mic trebuia plătit. Continua să se gândească la pastila verde şi, deşi emisiunea la care se uita nu ajunsese nici măcar la jumătate, se ridică din fotoliu şi luă pastila verde, după care se aşeză la loc. Mai bău câteva pahare cu apă şi hotărî ca a doua zi să bea mai puţină cafea. Cafeau-aia nu face bine. Ceaiul e mai bun. Dacă e ceva în neregulă, de la cafea e. Mai bău puţină apă, imaginându-şi cum îi dizolvă grăsimile din corp şi i le înlătura, ducându-le departe... departe... foarte, foarte departe...

Tyrone mai cumpără două bucăţi şi până seara el şi Harry erau gata să treacă la afaceri serioase. Continuau să se abţină, mai luau câte puţin, de poftă, atât cât să se poată descurca pe stradă, dar nu cât să le înmoaie simţurile. Trebuiau să rămână calmi, dar pe poziţie. Telefoanele sunaseră în timpul zilei şi erau deja pregătiţi să vândă jumătate din tot ce aveau, asta înainte s-o dilueze. După ce au făcut câteva doze, Harry o sună pe Marion ca să afle cine mai sunase şi ce se mai întâmpla. Devenise aşa un stres, încât Marion le sugeră să ţină marfa acolo până când îşi vor pune telefon acasă la Tyrone.

Toată chestia asta cu alergătura şi răspunsul la telefon era absurdă. Şi mi se pare că îți asumi riscuri inutile, Harry, în felul în care acționezi acum. Harry fu repede de acord cu ea, şi nu vor mai lucra la ea acasă până când nu vor instala un telefon acasă la Tyrone, peste câteva zile. Acum totul mergea mai uşor. încă erau foarte atenți la cât luau ei, iar marfa pe care o vindeau era în continuare aşa de bună, că puteau s-o dilueze şi de patru ori, că tot făcea banu'. Şi băieții aşteptau marf-asta. începură s-o dilueze de cinci ori şi făcură şi mai mulți bani. Dolarii se adunau cu miile şi-şi luară o cutie de valori, sub nume false, şi ascunseră acolo banii. Făceau

peste o mie de dolari pe zi şi se hotărâră că era timpul s-o lase mai moale şi să-şi cumpere nişte haine ca lumea ca să aibă de oraş. Dar se părea că nu aveau niciodată timp să iasă, aşa că începură să lucreze cu doi intermediari, cam ca Gogit, aşa, care să vândă o parte din marfă noaptea şi să le aducă a doua zi banii, pe care-i făceau pe din două. Dintr-odată, sau cel puțin aşa părea, roata se întorsese şi totul începu să meargă ca uns. Paharul nu mai era pe jumătate gol, ci pe jumătate plin.

într-o noapte, Harry şi Marion stăteau pe canapea, ascultând muzică, după ce făcuseră sex, recapitulându-şi, ca de obicei, planurile pentru cafenea, când Harry se rezemă de spătar, cu o expresie meditativă, apoi dădu din cap şi luă hotărârea: Da, asta am să fac. Marion zâmbi: Să faci pentru ce ? Sau ar trebui să spun pentru cine ? Pentru aia bătrână.

M-am tot gândit să-i cumpăr ceva, ştii, un fel de cadou, dar nu ştiam ce să-i iau, ştii că nu-i uşor să cumperi ceva pentru cineva ca ea. Pentru că ce i-ar folosi sau i-ar plăcea ? Toate femeile sunt înnebunite după parfum. Ai putea să-i cumperi ceva deosebit într-o sticlă de cristal. Nu, n-ar fi bun pentru ea. O ştii pe maică-mea. Da, cred că ai dreptate. Dar cred că pricepi aluzia, şi începu să chicotească. Pentru tine mai târziu, şi o sărută pe obraz şi, brusc, începu să-i mângâie ceafa. Şi până la urmă mi-am dat seama care ar fi cadoul perfect. E chiar aici sub nasul meu, dar până acum nu mi-am dat seama. M-am întrebat care-i obsesia ei. Şi mi-am spus televizorul, nu ? Dacă o exista vreun dependent de televizor, atunci aia e maică-mea. Şi mă gândesc că poate îi datorez unul nou oricum, după toate pățaniile prin care a trecut, schlep înainte şi înapoi la bătrânu' Abe. Nu folosi cuvântul ăla. Care ? Schlep ? Da. îmi aminteşte de taică-miu şi de vocabularul lui de prăvălie de haine. Harry ridică din umeri şi râse: Tu pe bune că ai ceva cu el, nu ? Marion scutură din cap: Pot să trec peste asta. Dar ce-i toată faza asta cu televizorul ? Am să-i cumpăr maică-mii unul nou. Mă gândesc că aş putea lua unul la vreo mie, dacă trebuie, unul care s-o

dea pe spate. Adică, asta chiar c-o să-i facă o plăcere nebună.

O să facă/j/ote! O, Harry! Marion se bosumflă, iar Harry începu să chicotească şi o îmbrățişa: îmi pare rău, dar uneori nu mă pot abține, îți sare țandăra aşa de uşor. în orice caz, mâine mă duc să-i cumpăr un ditamai superteveu' color care-o s-o facă să uite de câte ori l-am împrumutat pe-ăla vechi. Marion lăsă capul într-o parte şi—1 privi pe Harry, după care zâmbi cu blândețe: Tu chiar o iubeşti, nu-i aşa?

Harry ridică din umeri: Cred că da, nu ştiu exact. O dată simt ceva, altă dată, altceva. Dar aproape tot timpul vreau s-o fac pur şi simplu fericită. Ştii ce vreau să zic ? Marion dădu din cap, cu o expresie tandră. Pur şi simplu aş vrea s-o văd fericită şi să... dar uneori parcă nu mă pot abține şi aş vrea să-i sar la gât de parcă... nu ştiu. Nu-i vorba c-aş

vrea s-o bat, doar c-o văd cum stă acolo în acelaşi apartament vechi în care stă dintotdeauna, îmbrăcată cu acelaşi capot care, chiar dacă e altul, nu e cu nimic diferit de cel vechi, şi nu ştiu ce să fac. Când sunt departe de ea, e bine, parcă aş iubi-o şi aş crede lucruri bune despre ea. Dar când sunt acolo, în apartamentul ăla cu ea, se-ntâmplă ceva şi mă enervez aşa de tare, că încep să urlu. Probabil că-i simplu. O iubeşti şi eşti dependent de ea şi nu ştii cum să-ți obții independența într-un mod sănătos, părăsind pur şi simplu cuibul, ca să spun aşa, aşa că răbufneşti şi o respingi înainte să te respingă ea pe tine. E un caz clasic, pe bune. Ar putea fi. Ei, mie nu prea-mi pasă de toate astea. Ştiu doar că-mi ține întotdeauna predici să fiu atent, eşti un băiat bun, ai grijă, să nu-ți faci rău... Ştii ? De parcă nu m-ar lăsa să respir.

Marion dădu din cap. Harry ridică din umeri: Ah, nu ştiu.

N-are importanță. Acum, că m-am aranjat, pot să am grijă de ea şi s-o vizitez din când în când şi poate c-o să mă mai slăbească atunci când o să vadă ce bine-mi merge. Hei, poate o dată o scoatem în oraş la cină sau ceva. Un spectacol, cine ştie ce. Ce zici de asta ? Mi-ar plăcea la nebunie, Harry. Mie mi-a plăcut dintotdeauna de maică-ta. E mereu aşa fermecătoare şi nostimă şi... şi reală. Locuieşte în Bronx şi iubeşte

Bronxul şi-şi trăieşte viața în aer liber. Nu ca ăia care se uită de sus la oameni dacă nu stau în New Rochelle sau în suburbiile din Connecticut sau din Westchester şi se cred ce nu sunt şi atunci când vorbesc ai tot timpul impresia că-şi dreg vocea şi se-ndoapă cu bageluri şi cremă de brânză dimineața, iar în fiecare duminică se duc să mănânce mâncare chinezească. Sunt aşa dezgustători. Nu-i nimic mai rău decât un barbar cultural cu pretenții. Hei, da' tu chiar fierbi, spuse el chicotind. Păi da, chiar mă enervează asta. Shakespeare spunea: Asta mai presus de orice, fii sincer cu tine însuți.

Poate că Polonius a fost el nebun, dar în replica asta se află multă înțelepciune. Cred că asta este una dintre problemele lumii din ziua de azi, nimeni nu mai ştie cine este. Toată lumea îşi caută o identitate sau încearcă să împrumute una, doar că n-o cunosc. Dar ei chiar cred că ştiu cine sunt şi ce sunt ? Sunt cu toții nişte schlepper-i — Harry începu să chicotească văzând-o cum a scuipat cuvântul ăla şi, mai ales, cu ce năduf - care n-au nici cea mai vagă idee ce înseamnă de fapt căutarea adevărului şi a identității personale, lucru care nu ar deranja cu nimic dacă nu ți-ar sta în cale, dar ei insistă că ştiu tot şi că, dacă nu trăieşti după regulile lor, atunci nu trăieşti cum trebuie şi vor să-ți ocupe spațiul personal... de fapt, vor într-un fel să-ți ocupe spațiul şi să trăiască în el, să-l schimbe sau să-l distrugă - Harry începu să clipească des şi să privească fix într-un punct, simțind cum îi creşte furia, gata să izbucnească -, pur şi simplu nu pot accepta că ştii ce faci şi că ai propria identitate şi propriul spațiu de care eşti mulțumit şi fericit. Vezi tu, asta-i problema cu ei.

Dacă şi-ar da seama de asta, nu s-ar mai simți amenințați şi n-ar mai simți că trebuie să te distrugă înainte ca tu să-i distrugi pe ei. Capetele lor filistine nu pot pricepe că eşti fericit acolo unde eşti şi că nu vrei să ai de-a face cu ei. Spațiul meu este al meu, iar pentru mine asta e de ajuns. Harry o privi pentru o clipă. Hai să-ți spun ceva, iubito, mă bucur că lucrurile stau aşa. Io pe bune că n-aş vrea să-mpart acelaşi spațiu cu tine. Ar putea să ia foc. N-am făcut decât să spun

MM

schlep şi uite ce s-a-ntâmplat. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dac-aş spune yenta, iar Harry începu să râdă şi o îmbrățişa pe Marion, care se relaxa, lăsând ca efectul drogului

şi atitudinea lui Harry, dar şi propria epuizare să-i descreţească fruntea, şi începu şi ea să râdă. Ştii ceva, iubito, e la fel cu ce i-a spus Confucius lui Lei Kowan înaintea faimoasei bătălii de la Wang Ton: Să se aleagă praful, şi amândoi izbucniră din nou în râs. Vai, Harry, e-ngrozitor, iar Marion se ridică şi puse din nou Kindertotenlieder, după care se întoarse pe canapea şi se cuibări lângă Harry, relaxându-se amândoi şi ascultând muzica şi discutând despre planurile lor cu cafeneaua, în timp ce drogul continua să le curgă prin sânge, inspirând vise fiecărei celule vii din corpurile lor.

Harry îşi aminti de planul său de a-i cumpăra mamei sale un televizor nou a doua zi, şi încă mai voia s-o facă, dar, într-un fel, ideea de a ieşi pe stradă şi a încerca să găsească un vânzător care să te-ajute, după care să-ncerci să-l convingi să-ţi arate ceea ce vrei, şi nu ceea ce-ncearcă să-ţi bage pe gât, i se părea un chin... unul al dracu' de mare. în pana mea! Dac-ar fi putut să dea un telefon şi să-i trimită unul acasă, ar fi bine, dar aşa, să se ducă la magazin şi să stea de vorbă cu oameni şi restul... Se gândi puţin la asta, după care-şi dădu seama că tot ce trebuia să facă era să ia o doză şi totul va fi bine. Da, una mică şi ar fi putut să facă faţă magazinelor şi vânzătorilor. Nu voia să ia aşa de dimineaţă, dar la dracu', era o situaţie specială. Şi părea în regulă, până la urmă se folosea de televizorul maică-sii ca să facă rost de bani pentru droguri, iar acum o să bage puţin, ca să-i poată lua un televizor. Da, hahahaha, asta-i bună. îmi place. Da... E ca aia cu gâscă şi gâscanul sau un rahat de genu-ăla. Harry o invită pe Marion să i se alăture şi iniţial ea dădu să protesteze, cum să bage aşa imediat de cum s-au trezit, dar n-a verbalizat nimic, aşa că-şi începură ziua cu o doză, puţin mai mare decât cea din ziua precedentă, după care se duseră la cumpărături. Marion îl întrebă unde voia să meargă, iar el ridică

din umeri, după care îi pică fisa, la Macys. Ala e locul potrivit. De ce vrei să mergem aşa departe ? îmi place. Acolo fac o mulţime de afaceri serioase. Mai ales la raionul de jucării, şi începu să chicotească, iar Marion îl privi de parcă ar fi fost un tembel, dar ridică din umeri şi acceptă. Cred că un drum prin oraş cu taxiul n-o să mă omoare.

Când ajunseră la Macys, Harry insistă ca şoferul să-i lase la intrarea de pe 7th Avenue. Şoferul ridică din umeri şi îl privi de parcă Harry ar fi fost dement: Sunt banii tăi, amice.

De ce vrei să mergem pe 7th Avenue, Harry, când am putea coborî la fel de bine aici ? Nu, pe 7th Avenue. Eu aşa procedez. Marion îl privi perplexă, iar Harry zâmbi superior.

Marion voia să meargă direct la raionul cu televizoare, dar Harry insistă să treacă mai întâi la cel de jucării şi să se uite la trenuleţe. Marion clătină din cap, din nou, dar se duseră să se uite la trenuleţe. Când ajunseră la raionul cu aparatură, Harry aruncă o privire rapidă la televizoare şi, când un vânzător veni să-ntrebe dacă putea să-l ajute, Harry îl privi şi-i vorbi foarte sigur pe sine: Da, vreau o consolă mare.

Păi avem acest frumos model de aici, într-un suport mediteranean luxos, care este la ofertă numai astăzi. Redus de la 1 299 de dolari, la doar 999,99. Este un sistem complet de home entertainment, cu radio AM-FM, cu... Nu, nu.

Nimic de genul ăla. Doar un televizor. Bine. Pe aici. Acesta este cel mai bun model al nostru. Are... Este cel mai mare pe care-l aveţi ? Da. Şi are garanţie, pe componente şi asamblare, de un an, iar ecranul, de cinci. Este... OK, îl iau. Vânzătorul zâmbi şi continuă să-i descrie toate caracteristicile uimitoare ale televizorului în timp ce scria factura, apoi completă un contract de service pentru cinci ani după ce expiră garanţia, iar Harry îi plăti

în banconte de o sută de dolari şi-şi aşteptă calm restul. Rămăsese aşezat la birou, în timp ce vânzătorul se duse la casă pentru a definitiva tranzacția, şi zâmbi, văzându-se cum stătea acolo aşa de calm, ocupându-se de afaceri la fel ca oamenii adevărați. Zâmbi superior şi chicoti în sinea lui când vânzătorul se întoarse

cu restul, comportându-se aproape ca un servitor. Harry îşi băgă neglijent banii în buzunar şi dădu din cap înspre vânzător, după care, la ieşire, îi făcu cu mâna.

Noaptea, mai târziu, Harry se gândea cum a fost să cumpere televizorul de la Macys şi începu să roşească, să se agite, iar transpirația începu să-i curgă şiroaie pe corp. Când se gândi la cum tipul ăla îi punea întrebări la care nu ştia să răspundă, iar el continua să se bâlbâie şi să bolborosească, simțindu-se jenat şi cerându-i scuze pentru că nu voia sistemul complet şi, cu cât tipul îi spunea ce mare chilipir era şi cum bătrâna sa mamă i-ar fi recunoscătoare până în ceasul morții dacă i-ar cumpăra acest televizor, cu atât se simțea mai vinovat, până când, într-un final, îşi dădu seama că ar fi prost să nu cumpere o asemenea frumusețe de sistem complet şi, dacă ar fi fost prea mare ca să-ncapă în apartamentul maică-sii, o să facă modificările necesare. Harry scutură din cap şi-şi alungă gândurile, după care merse cu Marion în baie, făcură sex şi se pregătiră pentru doza de seară.

Vizita la mama sa nu mai părea o idee atât de bună când veni vorba să plece, dar o doză mică face totul posibil. îşi puse o pereche nouă de pantaloni şi o bluză sport şi nişte pantofi lejeri. Se analiză în oglindă şi o întrebă pe Marion cum arăta. Arătos. Foarte arătos. Arăți ca fiul pe care orice mamă şi-l doreşte. Dar ce-au pățit să dorească aşa ceva ? Şi începu să chicotească, după care se analiză din nou. OK, cred c-ar fi mai bine să plec. Ne vedem mai încolo, iubito.

Marion îl sărută: Relaxează-te. O să fie bine. Mama ta nu este o baracudă ca a mea. Poate că aşa ar fi mai uşor. OK, pe mai târziu. Harry plecă şi se opri la un lustragiu de la metrou, care-i făcu pantofii lună, îi dădu puştiului câtiva dolari şi urcă într-un taxi.

După două săptămâni pe pastile, Sara se obişnuise cu efectele lor. Aproape că-i făcea plăcere să scrâşnească din dinți şi, chiar dacă din când în când o mai enerva, faptul că

se simțea aşa de bine şi vedea cum se duc kilogramele merita acest mic inconvenient. în fiecare dimineață şi seară îşi proba rochia roşie, să vadă cât mai avea până să i se potrivească, şi de fiecare dată fermoarul se încheia din ce în ce mai mult, îşi dădea seama. Reduse doza de cafea la doar o ceaşcă pe zi, dimineața, iar în restul zilei bea ceai. Uneori simțea că i se umflă ochii, dar nu era mare brânză. îi pomeni de câteva din lucrurile-astea doctorului, iar el îi spuse că era o reacție normală şi că nu trebuie să se-ngrijoreze. Totul merge bine.

In prima săptămână, ați slăbit cinci kilograme. Sara se lumină şi uită de orice altceva. Cinci kilograme. Ce doctor bun. Cu adevărat excepțional. Mergea în fiecare săptămână, se cântărea, lua noi provizii de pastile, semna formularul de la Medicare şi se întorcea acasă. Cine-ar fi vrut mai mult de-atât ?

Când se ducea să se întâlnească cu celelalte femei care se bronzau, le făcea un hatâr, lăsându-le să-i admire silueta minunată înainte să se aşeze pe locul ei special. Numai că nu stătea mult timp aşezată. Din când în când se ridica să se-ntindă, să facă doi paşi, să mai facă şi altceva în timp ce vorbea.

Limba ei avea parte de atâta activitate, încât şi restul corpului mai avea nevoie de ceva. Şi în fiecare zi când venea poştaşul se petrecea acelaşi lucru: se uitau toate la el cum se apropie pe stradă, iar el rânjea şi scutura din cap, spunându-le că nici azi. Când o să-l văd, am să-i fac din mână, iar el o să intre în bloc să împartă plicurile pe care le are. Dar mai era ceva într-adevăr diferit... frigiderul nu-i mai vorbea. Nici măcar nu mai părea bosumflat. Rămăsese în acelaşi loc, dar părea să-şi fi pierdut personalitatea. Era o simplă cutie frigorifică. La început i se făcea dor să-l contracareze, dar după o vreme nici nu se mai gândea la el şi-şi vedea de treaba ei prin bucătărie cât de repede posibil, după care li se alătura celorlalte doamne, ca să se bronzeze puţin.

Când Harry coborî din taxi, stătea pe locul ei special. îşi aranja pantalonii şi dădu ochii cu grupul de femei, încercând cu disperare să se gândească la o metodă de a le evita, dar experienţa sa de-o viaţă dovedea că acest lucru era imposibil, aşa

că îşi adună toate puterile alimentate de heroină şi se îndreptă direct spre mama lui. Sara îl privi pentru o clipă, cât mintea ei surescitată procesă tot ceea ce îi transmiteau simţurile:

portiera taxiului se închise, păstrează restul, hainele noi, atitudinea relaxată, zâmbetul, ochii expresivi şi plini de culoare. Sări de pe scaun: Harry, îl luă în braţe, aproape dărâmându-l. II sărută, la fel făcu şi el, iar ea era aşa de emoţionată, că-l mai sărută o dată şi-nc-o dată. Hei, mai uşor, mamă, şi-i aruncă un zâmbet fugar, aranjându-şi hainele.

Hai, hai înăuntru, Harry, să-ţi fac nişte cafea şi să stăm de vorbă. Ii luă braţul şi porni spre intrare. Scaunul, mamă, ţi-ai uitat scaunul, şi se duse el să i-l ia, îl strânse în timp ce le saluta pe toate acele femei care-l cunoşteau aproape din ziua în care s-a născut, iar unele chiar de dinainte de a se naşte, de când era numai un fum în ochii tatălui său, iar ele îi spuseră ce bine arăta şi că se bucurau toate că se descurca atât de bine, şi el dădu din cap, apoi îl sărutară şi—1 strânseră-n braţe, după care evada din ghearele lor. Sara făcu imediat un filtru de cafea şi se agita de colo-colo să ia ceşti şi farfurioare şi linguriţe şi lapte şi zahăr şi şerveţele. Ce mai faci, Harry, arăţi atât de bine, şi se uită la cafetieră să vadă dacă era gata şi—1 întrebă pe Harry dacă vrea să mănânce ceva, o gustărică sau poate o prăjitură, mă duc să-ţi iau dacă vrei, eu nu am nimic în casă, dar sigur are Ada ceva, o brioşă poate, iar Harry o privea şi asculta pe maică-sa, întrebându-se dacă nimerise în casa care trebuie, şi până la urmă cafeaua se făcu, iar ea umplu două ceşti, întrebându-l din nou dacă nu voia ceva de mâncare. Nu, mamă. Nimic. Aşază-te. Aşază-te, pentru Dumnezeu. Mă ameţeşti. Puse cafetieră pe aragaz, după care se aşeză în faţa lui şi zâmbi: Nu observi nimic ? Harry clipi, în continuare ameţit de atâta agitaţie.

Nu observi că sunt mai slabă ? Da, da, mamă, cred că eşti.

Douăşpe kile. Iţi vine să crezi? Douăşpe kile. Minunat, mamă. Pe bune, minunat, chiar mă bucur pentru tine. Dar nu vrei să te-aşezi ? Sara se aşeză. Harry era încă puţin tulburat şi îşi simţea capul de parcă ar fi fost la mare depărtare.

îmi pare rău că n-am mai trecut pe la tine, mamă, dar am fost ocupat, foarte ocupat. Sara continua să dea din cap şi să zâmbească, în timp ce-i clănţăneau dinţii: Ţi-ai găsit un serviciu bun ? O duci bine ? Da mamă, chiar bine. în ce domeniu ? Păi sunt un fel de distribuitor. Pentru un mare importator. Vai, fiule, mă bucur pentru tine, şi se ridică, îl îmbrăţişa puternic şi—1 sărută. Hei, mamă, mai uşor, da ? Mă omori.

Kristoase, da' ce-ai făcut, ai ridicat greutăți ? Sara se aşeză, continuând să-şi scrâşnească maxilarul încordat. Pentru cine lucrezi ? Păi sunt într-un fel pe cont propriu. De fapt, eu şi cu un alt tip. Pe cont propriu ? O, Harry, şi se ridică, vrând să-l îmbrățişeze din nou, dar Harry o împinse: Hai, mamă, te rog, da ? Pe cont propriu, oh, Harry, ştiam eu când te-am văzut că lucrezi pe cont propriu. Dintotdeauna am ştiut că vei putea face asta. Da, mamă, ai avut dreptate. Am reuşit, aşa cum spuneai tu c-o să se-ntâmple, şi zâmbi, începând să tuşească. Şi poate acum o să-ntâlneşti o tânără evreică drăguță, să mă faci bunică. Am întâlnit deja una. Sara chiui şi chițăi şi începu să țopăie, iar Harry întinse mâinile: Kristoase, mamă, nu te maimuțări acuma, da? Oh, Harry, nici nu-ți pot spune. Nici nu-ți pot spune. Sunt aşa de fericită.

Când faceți nunta ? Nunta ? Hei, mai uşor, da ? Linişteşte-te.

Avem timp berechet să ne gândim la căsătorie. E drăguță ?

Cine sunt părinții ei ? Ce... O cunoşti, mamă. Marion. Marion Kleinmeitz. Ți-aduci aminte, ai... Oh, Kleinmeitz. Bineînțeles. Ştiu. New Rochelle. El are un magazin de haine. Da, da, e mare în domeniul lenjeriei de damă, iar Harry chicoti, dar Sara continuă să râdă bucuroasă, gândindu-se deja la marea nuntă, când toate prietenele ei o să-l vadă pe fiul ei căsătorindu-se, Harry şi Marion sub baldachin, rabinul, vinul, nepoții... Era atât de emoționată, că nu stătea locului, aşa că se ridică şi umplu ceştile de cafea, după care se aşeză, înainte să-ncepi să te fâțâi iar de colo-colo şi să uit... Ce vreau să-ți spun este că ți-am luat un cadou şi... Harry, nu vreau cadou, ci doar să mă faci bunică, şi continuă să râdă.

Asta mai târziu, da ? Mă laşi să-ți spun ce ți-am luat, sau

nu ? Sara dădu din cap, rânjind, scrâşnind din dinți, cu falca tremurând. Kristoase, da' azi se-ntâmplă ceva cu tine. Uite, ştiu... bine... Harry se frecă pe gât, se scarpină în cap, căutându-şi cuvintele şi simțind cum roşeşte de ruşine, aşa că plecă ochii şi mai bău puțină cafea, apoi îşi aprinse o țigară şi o luă de la capăt: Ce vreau să spun e că... mă rog, ridică el din umeri, mă rog... Ştiu că n-am fost cel mai bun fiu din lume - Oh, Harry, tu eşti bun - Nu, nu! Te rog, mamă, lasă-mă să termin. N-o să reuşesc niciodată dacă mă tot întrerupi. Trase aer adânc în piept, îmi pare rău că am fost aşa un nemernic. Se opri. Respiră. Oftă. Respiră. Sara râdea.

Clănțănea. Vreau să mă revanşez. Adică ştiu că nu mai pot să schimb ce s-a întâmplat, dar vreau să ştii că îmi pare rău şi că te iubesc şi că vreau să mă îndrept. Harry, e... Nu ştiu de ce am făcut lucrurile-alea. Eu chiar nu voiam să le fac.

Doar că s-a întâmplat. Nu ştiu. Acum mi se pare totul o prostie, dar eu chiar te iubesc, mamă, şi vreau să fii fericită şi ți-am luat un televizor nou-nouț. O să ți—1 aducă-n vreo două zile. De la Macys. Sara începu din nou să chiraie, iar Harry se feri de ea ridicând mâinile. Ea se aşeză la loc şi rânji, în timp ce maxilarul îi tremura şi scrâşnea din dinți, iar ființa ei emana fericire. Oh, Harry, eşti aşa un băiat bun. Tatăl tău s-ar bucura aşa de mult să vadă ce faci pentru biata ta mamă singură. Ți-am făcut un contract de service pe cinci ani care se ocupă de tot după ce expiră garanția. Are garanție de cinci ani şi de un an. Nu ştiu care cum. E o perioadă lungă. Şi e cel mai bun de pe piață. Crema. Ai văzut, Seymour ? Vezi ce bun e fiul tău ? Ştie ce singură se simte mama lui căreia nimeni nu-i face nici o vizită, nici măcar de... Hai, mamă, ce faci ? Acuma nu te-apuca să-i pui în cârcă lu' tata toată vina, da ? Sara făcu ochii şi mai mari, în timp ce se prinse cu mâinile de piept: Eu nu i-aş face una ca asta fiului meu.

Niciodată. Jur că nu vreau decât ce-i mai bun pentru tine, fiule, n-aş vrea ca el să se simtă prost pentru - OK, OK, mamă, hai să ne calmăm, da? Nu voiam decât să-ți dau televizorul şi să-ți spun că-mi pare rău şi că vreau să fii

fericită, da ? Şi Harry se întinse peste masă şi o sărută pe mama lui pentru prima oară de cine mai ştie când. Nu se gândise la asta, n-o plănuise, pur şi simplu părea să se fi întâmplat ca o urmare naturală a conversației, cumva. Sara se lumină şi clipi când fiul ei o sărută, şi-şi puse brațele în jurul lui şi—1 sărută şi ea, iar el o mai sărută o dată şi o îmbrățişa şi avu o senzație ciudată, ca atunci când eşti high, dar diferită. Nu putea identifica sentimentul, dar era unul bun.

Se uită la chipul zâmbitor şi strălucitor al mamei sale, iar sentimentul deveni mai puternic, inundându-l cu o putere şi o energie inexplicabile, făcându-l să se simtă cumva... da, cred că asta... cumva întreg. Harry, pentru o clipă, se simți întreg, ca şi cum toate părțile sale erau unite între ele şi armonioase... ca şi cum era un singur tot. întreg. Sentimentul dură o fracțiune de secundă, cât stătu acolo, clipind, în fața mamei sale şi a propriilor acțiuni şi simțăminte, după care îl cuprinse un fel de nedumerire şi se trezi încercând să recunoască ceva, dar nu ştia nici ce încerca să recunoască şi nici de ce. Oh, Harry, sunt aşa de mândră de fiul meu. întotdeauna am ştiut c-o s-ajungi bine, iar acum ai ajuns... Harry îi auzi cuvintele, dar mintea lui era complet absorbită de recunoaşterea acelui ceva. După care începu să-şi dea seama treptat. Se aplecase spre mama lui, s-o sărute, când auzi un zgomot familiar... da, asta încerca să recunoască, sunetul.

Ce dracu' putea să fie ? ? ? ? Tatăl tău şi cu mine vorbeam atât de mult despre tine şi despre cum el voia ca tu să fii fericit... Asta e! Âsta-i zgomotul. O privi fix pe maică-sa, la început tulburat, fără să ştie ce însemna, dar apoi totul începu să se lege şi erau multe lucruri care se potriveau, iar Harry simți cum fața i se preschimba, căpătând o expresie de surpriză, neîncredere şi buimăceală. Zgomotul pe care l-a auzit era scrâşnetul dinților. Ştia că nu el scrâşnea, era pe hero, nu pe speed, aşa că trebuia să fie maică-sa. Pentru câteva clipe, mintea lui se împotrivi adevărului, la fel cum se împotrivi evidenței din momentul în care coborî din taxi, dar acum era copleşit de fapte şi continua să clipească, întins

peste masă: Auzi, mamă, tu iei regenoane? Ce? Iei regenoane ? Fără să vrea, începu să ridice vocea. Iei pastile de slăbit, nu ? Şi somnifere. Sara era complet tulburată şi amețită. Dintr-odată, vocea şi atitudinea fiului ei se schimbară, iar el țipa la ea şi-i spunea lucruri pe care ea nu le înțelegea, îl privea şi scutura din cap. Ce iei, asta-ntreb, ce iei ? Cum de-ai slăbit atâta ? Ți-am spus, mă duc la un specialist. Da, sigur. Ce fel de specialist ? Cum ce fel ? Un specialist. Pentru greutate. Da, asta mă gândeam şi io. Te duci la doctor ca să-ți dea speed, nu ? Harry, te simți bine ? Sara ridică din umeri şi clipi: Mă duc la un doctor obişnuit. Eu nu ştiu de speed, de... continua să scuture din cap şi să ridice din umeri. Ce s-a-ntâmplat, Harry, stăteam şi noi frumos de vorbă şi tu... Ce-ți dă, mamă ? Ai ? Iți dă pastile ? Bineînțeles că-mi dă pastile. E doctor doar. Doctorii dau pastile. Adică, ce fel de pastile ? Ce fel ? Una purpurie, una roşie, una portocalie şi una verde. Nu, nu, mă refer la ce fel. Sara ridică din umeri: Cum ce fel ? Ți-am spus. Şi sunt rotunde... Şi plate. Harry dădu ochii peste cap şi scutură uşor din cap:

Şi ce-au în ele, la asta mă refer ? Harry, eu sunt Sara Goldfarb, nu dr. Einstein. De unde să ştiu eu ce-au în ele ? El îmi dă pastile, iar eu le iau şi slăbesc, aşa că ce-i de ştiut ? OK, OK.

Harry începu să se fâţâie pe scaun şi să se frece la ceafă. Deci nu ştii ce-au în ele. Şi de unde-ai luat număru' lu' păcăliciu' ăsta ? De la cine ? De la doamna Scarlinni, de unde ? îl avea de la fiică-sa. Harry dădea din cap: Se leagă. Roşie Scarlinni.

Ce s-a-ntâmplat ? E o fată drăguță şi are o talie foarte frumoasă. Păi la cât speed ia, nici n-are cum să pună grăsime pe ea. Se duce imediat. Harry, faci o confunzie... Uite, mamă, chestiile-astea te fac să te simți bine cumva şi-ți dau multă energie şi poate că vorbeşti mai mult decât de obicei, deşi la voi, yentele, e greu să faci asta, aşa e ? Sara dădea din cap şi-şi țuguia buzele: Bine, cred că da, aşa puțin. Harry îşi dădu din nou ochii peste cap. Puțin. Isuse, aud cum scrâşneşti din dinți de-aici. Dar noaptea-mi trece. Noaptea ? Când o iau pe cea verde. în treizeci de minute adorm. Puf, aşa pur

şi simplu. Harry continua să clatine din cap: Mamă, trebuie să renunți la chestiile-alea. Nu-s bune. Cine-a zis că nu-s bune ? Am dat jos douăşpe kile. Douăşpe. Mare brânză. Da, mare brânză. Mamă, pentru Dumnezeu, vrei s-ajungi toxicomană ? Ce-nseamnă toxicomană ? Că fac spume la gură ?

E un doctor drăguț. Are chiar şi nepoți. Le-am văzut pozele pe birou. Harry se lovi peste frunte: Mamă, îți spun, doctora' ăsta nu-i bun. Trebuie să renunți la pastilele-alea. O să te prăjeşti, pentru Dumnezeu. Prăjit, perpelit. Aproape că încap în rochia roşie, şi chipul Sarei se lumină, cea pe care-am purtat-o la bar mitzvah la tine. Cea care-i plăcea aşa de mult tatălui tău. îmi amintesc cum mă privea în rochia aia roşie, cu pantofii aurii. A fost singura dată când m-a văzut în rochia roşie. La scurt timp după aceea s-a îmbolnăvit şi a murit şi ai rămas fără tată, iepuraşul lu' mama, dar slavă Domnului că te-a văzut la bar mitzvah... Da' ce-i cu rochia roşie ? Ce legătură... Am s-o port la televizor. O, tu nu ştii. O să apar la televizor. Am primit un telefon şi un formular de participare şi-n curând o s-apar la televizor. Haide, mamă, cine face mişto de tine ? Mişto, caşto. îți spun, o să fiu concurentă la televizor. încă nu mi-au spus la ce emisiune, dar când o să fiu gata, îmi vor spune. O să vezi, o să fii mândru când o s-o vezi pe mama ta la televizor, în rochia ei roşie, cu pantofii ei aurii. Eşti sigură că nu te-a tras cineva pe sfoară ?

Sfoară, moară. Am primit un formular oficial. Imprimat şi tot ce trebuie. Harry dădea din cap: OK, OK. Deci e oficial.

O să apari la televizor. Toate doamnele se bucură. Ar trebui să te bucuri şi tu. Mă bucur, mamă, mă bucur. Uite, zâmbesc.

Dar, pentru Dumnezeu, ce legătură are asta cu pastilele-alea nenorocite ? Rochia roşie a intrat la apă, spuse Sara zâmbind compătimitoare şi chicotind, şi e cam strâmtă, aşa că mai slăbesc puțin, ce zici de asta ? Dar, mamă, pastilele-alea îți fac rău. Rău ? Cum să-mi facă rău ? Le-am luat de la doctor.

Eu ştiu că-s rele, mamă, chiar ştiu. Şi, mă rog, de unde ştii tu atâtea ? De unde ştii tu mai multe despre medicamente decât un doctor ? Harry respiră adânc şi aproape oftă: Ştiu,

mamă, crede-mă că ştiu. Şi nu sunt medicamente. Sunt doar pastile de slăbit. Doar pastile de slăbit. Doar pastilele-alea de slăbit m-au făcut să dau jos douăşpe kile şi încă nu m-am oprit. Dar, mamă, nu trebuie să iei prostiile-alea ca să slăbeşti. Sara era rănită şi perplexă: Harry, ce s-a-ntâmplat ?

De ce vorbeşti aşa ? Eu nu vreau decât să mă-ncapă rochia roşie. Rochia de la tine de la bar mitzvah. Tatălui tău îi plăcea la nebunie rochia aia, Harry. Am să mă-mbrac cu rochia aia. Am s-o port la televizor. O să fii mândru de mine, Harry.

Dar, mamă, de ce-i aşa mare chestie să apari la televizor ?

Pastilele-alea o să te omoare înainte s-ajungi acolo, pentru Dumnezeu. Mare chestie ? Tu pe cine mai cunoşti care-a fost la televizor ? Pe cine ? Harry scutura din cap frustrat. Pe cine ? In tot cartierul cine-a mai fost la televizor ? Pe cine-au mai invitat vreodată ? Ştii pe cine, Harry ? Ştii care-a fost singura persoană invitată vreodată la televizor ? Sara Goldfarb.

Ea. Singura din tot cartierul care-a fost vreodată invitată.

Ai venit cu taxiul - Harry dădu din cap: Da, am venit cu taxiul -, ai văzut cine-avea locul cu soare ? Ai observat cum mama ta stătea pe locul special cu soare ? Harry continuă să dea din cap. Ştii cu cine vorbeşte toată lumea ? Cine e acum mai mult decât o simplă văduvă care stă singură în apartamentul ei ? Acum sunt cineva, Harry. Vezi ce frumos e părul meu roşu? - Harry clipi repede şi mormăi o-njurătură.

Părul ei era roşu aprins, iar el nici măcar nu observase. Nu prea înțelegea foarte bine, dar se gândi că părul maică-sii trebuie să fi avut o altă culoare înainte, dar nu-şi putea aminti care - Aşa că ia ghici câte doamne din cartier o să-şi facă şi ele părul roşu? Haide, ghiceşte! Mamă, ce trebuie să ghicesc ? Şase. Şase doamne. înainte să am părul roşu, oamenii de pe stradă, copilaşii, poate că-mi mai spuneau ceva din când în când, dar acum ştiu toți, chiar şi copiii, că o să fiu la televizor şi le place părul meu roşu şi le place de mine.

Toată lumea mă place. în curând mă vor vedea milioane de oameni care mă vor plăcea. Şi o să le povestesc despre tine şi despre tatăl tău. O să le spun cum tatălui tău îi plăcea

I

rochia roşie şi despre petrecerea cea mare pe care am făcut-o de bar mitzvah. Mai ții minte ? Harry dădu din cap, simțindu-se învins şi epuizat. Nu ştia ce anume îl învingea, dar simțea că era ceva cu care nu se putea pune, ceva care era mult peste puterile lui sau, în acest moment, chiar şi peste puterea lui de înțelegere. Singura dată când mai văzuse pe cineva atât de entuziasmat şi de emoționat a fost atunci când un ins i-a spus unui vechi toxicoman despre o marfă bună, iar acesta avea destui bani să-şi cumpere. Mama lui avea o strălucire în ochi atunci când vorbea despre televizor şi despre rochia roşie pe care el nu-şi amintea s-o fi văzut înainte. Poate atunci când era mic, dar nu ținea minte lucruri atât de îndepărtate. Ceva din atitudinea ei era atât de puternic, încât îl copleşea pur şi simplu, şi-i făcea imposibilă orice altă rezistență sau încercare de a o schimba. Rămase acolo pasiv, privind-o şi ascultând-o pe mama lui, pe de o parte, confuz, iar pe de alta, fericit că ea era fericită. Şi cine ştie ce-aş putea să câştig? Un frigider nou. Poate un RollsRoyce. Pe Robert Redford. Robert Redford ? Ce, ce-are Robert Redford ? Harry clipi şi scutură din cap, tulburat, şi se lăsă dus de val. Sara îl privi pe fiul ei, pe singurul ei copil, cu o sinceritate emoționantă, fără să râdă sau să scrâşnească, dar cu o atitudine rugătoare, care-i înmuia privirea şi-i calma vocea: Nu de premii e vorba, Harry. N-are importanță dacă voi câştiga sau voi pierde sau dacă doar voi da mâna cu prezentatorul. E un motiv să mă trezesc dimineața.

E un motiv să slăbesc ca să fiu sănătoasă. E un motiv ca să-ncap din nou în rochia roşie. Deja e un motiv să zâmbesc. Face ca ziua de mâine să fie mai bună. Sara se aplecă spre fiul ei:

Ce am eu, Harry ? De ce-ar trebui să fac vreodată patul sau să spăl vasele? Le fac, dar de ce-ar trebui? Sunt singură.

Seymour s-a dus, tu te-ai dus - Harry încercă să protesteze, dar rămase cu gura căscată -, n-am pe nimeni de care să am grijă. Ada coafează. Pe oricine. Pe toată lumea. Eu ce am ? Sunt singură, Harry. Sunt bătrână. Harry era extrem de ameţit, scutura din cap, clipea des, îşi freca mâinile, se

bâlbâia. Dar ai prietene, mamă. Nu-i acelaşi lucru. Ai nevoie de cineva pentru care să te zbaţi. Cum să merg eu la cumpărături când n-am pentru cine să gătesc ? Cumpăr o ceapă, un morcov, din când în când câte-un pui, o gustărică. Sara ridică din umeri. Cum să gătesc friptură doar pentru mine ?

Ceva... ceva... special ? Nu, Harry, îmi place cum mă simt aşa. îmi place să mă gândesc la rochia roşie şi la televizor...

Şi la tatăl tău şi la tine. Acum când stau la soare zâmbesc.

Am să vin în vizită, mamă. Eu şi Marion - Sara scutura din cap şi zâmbea -, serios, mamă. Jur. O să venim la cină.

Curând. Sara scutură din cap şi îi zâmbi propriului fiu, încercând din răsputeri să creadă: Bun, adu-o şi eu vă fac ciorba ta preferată, cu borş, şi peşte umplut. Asta sună minunat, mamă. Am să te sun din timp, bine ? Sara dădu din cap:

Bine. Mă bucur. Mă bucur că ţi-ai găsit o fată drăguţă şi un serviciu bun. Mă bucur. Tatăl tău şi cu mine am vrut dintotdeauna ce-i mai bun pentru tine. Văd mereu la televizor că totul se termină cu bine. Tot timpul. Sara se ridică şi—1 lua în braţe pe fiul ei şi—1 îmbrăţişa strâns la piept, cu lacrimile curgându-i încet pe obraji: Harry, mă bucur că ţi-ai găsit pe cineva. Să fii fericit şi sănătos. Şi să ai mulţi copii. Te vor face fericit. Harry făcu tot posibilul să-şi îmbrăţişeze mama şi-o lăsă şi pe ea să-l îmbrăţişeze, fără s-o mai îndepărteze, se agăţa de ea cu disperare, fără să aibă cea mai vagă idee pentru care motiv, ceva îl îndemna s-o-mbrăţişeze şi să se lase îmbrăţişat, cât de mult posibil, de parcă ar fi fost un eveniment excepţional. Se simţea stingherit şi sufocat, dar o ţinea cumva împotriva voinţei sale. Până la urmă, când simţi că se dezintegrează, mama lui se retrase uşor şi—1 privi zâmbind: Uite că am început deja să plâng. Mă bucur aşa de mult că plâng. Harry se forţă din răsputeri să afişeze un zâmbet firav: Mă bucur că eşti fericită, mamă. Chiar te iubesc. Şi-mi pare rău - Sara scutură din cap, făcându-i semn să termine cu scuzele, gata, gata —, chiar îmi pare. Dar am să mă revanşez. Tu ar trebui să fii fericită. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt obişnuită să stau singură. Se priviră pentru

un moment, tăcuţi şi zâmbitori, iar Harry crezu că o să-i plesnească faţa, aşa că se mişcă, uitându-se la ceas: Trebuie să plec, mamă. Am o întâlnire în centru în câteva minute.

Dar am să mă-ntorc. Bine. Te-aştept. Mai ai cheia ? Da, o mai am, mamă, şi-i arătă inelul cu chei. Trebuie să mă grăbesc. Am întârziat. La revedere, fiule, iar Sara îl mai îmbrăţişa şi sărută o dată, iar Harry plecă. Sara privi uşa minute în şir, timpul părând să nu mai aibă nici un sens, apoi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masă, hrănindu-şi tristeţea. Se gândi la Harry pe când era mititel şi avea picioruşe şi obrăjori

dolofani, cum îl îmbrăca gros şi-l înfăşură în trei pleduri când ieşea cu el afară pe vreme rece şi cum a început să meargă, cum îi plăcea să iasă la joacă, şi la leagăne, şi cu sania, apoi cafeaua începu să-i stimuleze chimicalele din corp, iar inima să-i bată mai tare şi începu să scrâşnească din dinți şi să-şi clănțăne maxilarul, în timp ce se simți cuprinsă de un sentiment de exaltare, după care se gândească la rochia roşie şi la kilogramele pe care le dădea jos şi la televizor - rotunjoară, rotunjoară -, iar fața începu să i se contorsioneze într-un rânjet şi se hotărî să termine cafetiera, după care să iasă să le spună doamnelor despre cât de bine o ducea Harry al ei cu propria afacere şi cu logodnica lui şi despre cum va fi bunică. Era un final fericit.

Harry plecă de la mama lui confuz şi tulburat. Nu numai că era confuz şi tulburat, dar era şi conştient de asta. Ştia că mereu i-a fost greu să stea în preajma mamei sale, părea că ştia mereu cum să-l calce pe bătături şi să-l scoată din sărite, dar de data asta s-a întâmplat ceva diferit şi neaşteptat, dar nu ştia ce dracu' era. Nu simțea că-i vine să sară la ea, ci mai degrabă că voia să se facă mic de tot. Sau poate că mereu s-a simțit aşa. Nu ştia. Rahat! Era al dracu' de debusolant.

Părul roşu. Rochia roşie. Televizorul. Totul părea atât de prostesc, dar, cu toate astea, ceva se întâmpla, un sentiment ciudat, care părea să amelioreze tot. Poate din cauză că mama lui era fericită. Asta era ceva neobişnuit. Nu şi-a dat

niciodată seama cât de mult voia ca mama lui să fie fericită.

Nu s-a gândit niciodată la asta. Pentru că era mereu neplăcut să stai pe lângă ea. Dar pe bune că azi era într-o stare bună.

Da, din cauza pastilelor ălora nenorocite. Isuse, habar n-avea ce dracu' să facă. Maică-sa era pe pastile de slăbit şi-şi vopsea părul roşu... Harry scutura din cap pe măsură ce cuvintele şi gândurile şi sentimentele îl bombardau, sporindu-i confuzia şi tulburarea. Nu ştia ce se întâmpla cu mama lui, dar ştia foarte bine că avea nevoie de-o injecție. Da, o doză mică şi totul va fi bine.

Vreme de multe săptămâni, Tyrone a reuşit să facă rost de marf-aia trăsnet pe care o puteau dilua de patru ori şi tot reuşeau să vândă o chestie a-ntâia pe străzi. Cutia de valori se umplea cu bani şi începură să se intereseze dacă puteau face rost de jumătate de kil de marfă pură. Trebuiau să fie cât se poate de discreți, pentru ca oamenilor răi să nu le vină ideea să-i jefuiască. Păreau să fie atâția oameni noi care vindeau heroină, şi cu ei luau legătura pentru că ei aduceau marfă trăsnet. Nu aranjaseră încă nimic, dar erau din ce în ce mai aproape, foarte aproape. Iar lucrurile mergeau pur şi simplu perfect. Dădeau marfa pe mâna băieților de pe stradă, iar ei îşi vedeau de treabă şi lăsau afacerile să-şi poarte singure de grijă. Cerere exista întotdeauna. Exista fără îndoială o bună piață pentru comercianți şi ei nu făceau decât să aştepte ca aceştia să-i contacteze. îşi dădură seama că nu trebuiau să se obosească, aşa că începură să ia din ce în ce mai mult din marfă. Nu trebuiau să-şi mai facă griji dacă se făceau praf, atâta vreme cât ei erau legătura, şi nu că asta ar fi fost adevărata problemă. Ştiau că se puteau opri oricând voiau. Asta dacă ar fi vrut vreodată.

Mai trecură două săptămâni şi Sara tot nu primise nici o veste de la cei de la televiziune, dar asta n-o deranjase atât de mult până astăzi. Astăzi se trezi şi-şi probă rochia roşie şi chiar putea să-şi închidă fermoarul. La ultimii centimetri

trebui să mai tragă şi să-şi sugă burta, de asemenea, trebuia să gâfâie şi să respire adânc, dar s-a închis. In curând va putea s-o poarte şi să respire în acelaşi timp. Acum începu să se îngrijoreze care şi când va fi emisiunea. Chiar dacă nu-i spuneau când, măcar să-i spună la ce emisiune, ar fi putut să se uite la ea ca să ştie la ce să se aştepte, un fel de repetiție, şi le putea spune doamnelor şi chiar le putea invita la ea să se uite împreună la emisiune la noul televizor minunat pc care fiul ei Harry i l-a dăruit acum, când îi mergea aşa de bine în afaceri, în propria afacere, şi-şi dorea ca el să vină cu logodnica lui la cină, ca să le poată face borş şi peşte umplut, care-i plăceau aşa de mult lui Harry, la fel ca şi lui taică-su, care plescăia mereu şi mai cerea o porție... Sara suspină... Dar Harry a sunat zilele trecute s-o-ntrebe ce mai face şi s-o salute şi i-a spus din nou că va veni s-o viziteze, dar că atunci nu putea pentru că era prins cu afacerile. Dar chiar n-ai putea să vii ? Măcar aşa, puțin ? Mamă, ți-am spus, sunt prins. Am o mulțime de aranjamente în mers şi trebuie să am grijă de ele. La propria mamă ? Nici măcar o vizită scurtă ? Ce-am făcut, Harry, de nu vrei să vii să mă vezi ?

Ce tot zici acolo, pentru Dumnezeu ? Nu ți-am făcut nimic.

Ai putea veni cu logodnica ta şi-aş putea s-o-mbrățişez şi s-o sărut. Trebuie să te laşi de pastilele-alea. Te fac şi mai aiurită ca de obicei. Deci acuma sunt şi nebună ? Cine-a zis că eşti nebună ? Hai, mamă, vrei să te calmezi şi să nu te mai joci cu mine de-a vinovăția? Jocuri? Care jocuri?

Calmează-te, da ? Te-am sunat să-ți spun că te iubesc şi că o să vin să te văd curând şi tu încerci să-mi pui în cârcă toată vina asta de care eu n-am nevoie, OK ? OK, OK. Nu ştiu ce nu ai nevoie, dar OK. Bănuiesc că de mine n-ai nevoie, dar OK. Harry respiră adânc şi strânse telefonul cu putere şi-i mulțumi lui Dumnezeu că a avut destulă minte cât să-şi facă o injecție înainte s-o sune. Uite, mamă, nu vreau să te stresez, bine ? Te iubesc şi ne vedem în curând. Ai grijă.

Cu bine, Harry. El închise, iar ea ridică din umeri şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masă, aşteptând ca

m

efectul cofeinei să i-l reactiveze pe cel al pastilei de slăbit şi să-i trimită un val de euforie în întreg organismul, şi-n scurt timp îşi scrâşnea dinții şi maxilarul îi tremura şi se întoarse pe stradă să se alăture doamnelor şi să se bronzeze puțin. Şi dacă până luni nu primea nici o veste de la televiziune, le va da un telefon.

Harry şi Marion îşi făceau două injecții pe zi, uneori chiar mai multe şi, între timp, fumau multă iarbă şi, din când în când, mai luau câte-un pili1. Se uitau la schițele cafenelei pe care aveau s-o deschidă, pe care le făcea Marion, dar din ce în ce mai rar şi mai puțin entuziasmați. Parcă nu mai aveau niciodată timp pentru asta, deşi îşi petreceau multă vreme stând pur şi simplu, fără să facă ceva anume, croindu-şi vagi planuri de viitor şi bucurându-se de sentimentul că totul va fi întotdeauna bine, la fel cum era acum. Când Harry demisiona din afaceri, Marion insistă să nu locuiască în suburbii, într-o casă cu gărduleț, să nu facă grătare duminica şi să nu... Hei, aşteaptă puțin, da ? Ce vrei să faci ? Şi o apucă de un sân, o cuprinse cu celălalt braț şi o sărută pe gât, iar ea îl împingea şi chicotea şi-şi ascundea gâtul: Nu, nu, mă gâdil. OK, deci nici de gâdilat n-am voie să te gâdil.

Şi ce altceva ? Nu o să avem un Cadillac şi nici nu o să mergem în vizită la familia mea de Paşte, de fapt, noi nu vom sărbători Pastele şi nici măcar nu vom ține în casă o

cutie de matzoh. Harry continua să aprobe şi să-şi dea ochii peste cap, numărând toate aceste lucruri pe care nu le vor face.

Dar vom avea o casă drăguță în partea de vest din Village şi, din când în când, ne vom opri să bem ceva la barul din cartier, vom face cumpărături pe Bleeker Street şi o s-avem multe brânzeturi bune, mai ales provolone, peste tot în bucătărie, şi tot ce ne dorim. Harry ridică din sprâncene:

Şi, ce altceva mai vrem ? Nu-ți face griji, Harry, o să ne putem permite. El zâmbi şi o trase aproape de el. Acum am tot,

1 Pastilă de Ecstasy.

şi o sărută, plimbându-şi uşor mâna pe fundul ei, tu ai tot ce-mi doresc. Marion îşi încolăci brațele în jurul gâtului lui:

O, Harry, te iubesc. Mă faci să mă simt un om adevărat, de parcă aş fi cea mai frumoasă. Dar eşti frumoasă. Eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Eşti visul meu.

Ca de obicei, Sara îşi începu ziua de luni cu pastila ei purpurie şi o cafetieră plină, dar într-un fel nu făcea ceea ce era obişnuită să facă. Continua să piardă în greutate, iar rochia roşie se închidea fără prea mari eforturi, dar ceva lipsea, chiar şi după o cafetieră plină. Nu se simțea la fel ca atunci când începuse să ia pastilele. De parcă scoseseră ceva din ele. Poate greşiseră şi-i dăduseră alte pastile ? Poate ar trebui să ia unele mai puternice ? Sună la cabinetul doctorului şi vorbi cu asistenta şi întrebă de două, trei, cine ştie câte ori dacă era sigură că nu-i dăduseră nişte pastile greşite.

Nu, doamnă Goldfarb, sunt absolut sigură. Nu este posibil, doamnă Goldfarb. Vedeți dumneavoastră, toate au aceeaşi substanță activă. Diferența stă în culoare. Toate cele purpurii au aceeaşi putere, toate roşii etc. Dar ceva nu mai e la fel.

La început e posibil să aveți o reacție puternică, dar după un timp aceasta slăbeşte şi pur şi simplu nu mai aveți poftă de mâncare. Nu aveți de ce să vă faceți griji, doamnă Goldfarb.

Vreți să spuneți că... Trebuie să închid, sună celălalt telefon.

Sara se uită pentru o secundă la telefon: Clic. Poate că are dreptate. Nu mănânc - rotunjoară, rotunjoară -, iar rochia îmi vine. Suspină. Gândesc dietetic. Fără să se gândească, mai făcu o cafetieră, în timp ce privea borcanul de ceai, şi o bău pe când trebăluia prin casă, înainte să-şi pună un pulover şi să iasă la soare cu doamnele. Acum, dimineața şi seara era cam răcoare, dar ele continuau să stea afară, iar după-amiaza era mai cald. îşi puse scaunul pe locul ei pentru o vreme, după care se ridică, dar fără vioiciunea şi zâmbetul ei obişnuite. Stai jos, stai jos. De ce trebuie de fiecare dată să te învârti ca titirezul. O să m-aşez. Dar astăzi sunt cam nervoasă. Astăzi eşti nervoasă ? Dar ieri stăteai calmă şi Iiniş-

tită ? Sara, de săptămâni bune eşti ca o fetişcană care n-are linişte şi se gândeşte la Robert Redford, şi doamnele începură să râdă şi să chicotească. Aştept, aştept. Cred c-o să vină azi şi atunci mă voi linişti când voi şti la ce emisiune şi poate îmi vor spune şi când. Sara ridică din umeri: Cine ştie. Acuma mă-ncape rochia roşie, spuse continuând să se învârtă, mergând apoi până la colț, uitându-se în susul şi-n josul străzii, dar fără să fie atentă la ceea ce vedea, apoi se întoarse la doamne, aşezându-se pentru o clipă, după care începu să se plimbe în cercuri din ce în ce mai mari: Dar părul meu are nevoie de câteva retuşuri. Păi mâine îl facem ca nou şi o să fii la fel de frumoasă ca Rita Hayworth. Sara

poză cu o mână pe şold: Rotunjoară, iar doamnele râdeau. Sara se mai uită o dată în lungul străzii: Astăzi e ziua cea mare. Ştiu asta, azi e ziua cea mare.

Nu se făcuse nici ora trei, că Sara îşi luă deja pastila portocalie pentru seară urinată de o ceaşcă de cafea. II pândise pe poştaş cum venea din capul străzii şi dădu scurt din cap, după care intră în bloc. Sara îl urmă, privindu-l cum pune plicurile în cutii, cu ochii la propria cutie goală, după care el plecă, iar ea se întoarse în casă. Făcu automat o altă cafetieră, apoi îşi luă pastila pentru cină şi se aşeză la masa din bucătărie, uitându-se la noul ei televizor pe care i-l dăduse Harry. Nu era nici trei, dar ea credea că era aproape ora cinei.

Luă pastila portocalie şi mai bău nişte cafea. Mai făcu o cafetieră. Se aşeză. începu să se gândească. La televiziune.

La emisiune. La cum se simțea. Ceva nu era în regulă. O durea falca. îşi simțea gura într-un fel ciudat. Nu-şi dădea seama cum. Avea un gust de şosete vechi. Uscată. îi dădea o stare de greață. Şi stomacul. Vai, stomacul ei. Ce dezastru. De parcă s-ar mişca ceva înăuntru. De parcă. De parcă înăuntru ar fi o voce care-i spune să se ferească: FEREŞTE-TE!!!!

O să pună mâna pe tine. Privi din nou peste umăr. Nimeni.

Nimic. FEREŞTE-TE ! Cine o să pună mâna pe mine ? Şi de de ? Vocea continua să-i bolborosească în stomac. înainte, când a început totul, mai bea nişte cafea şi mai lua o pastilă

şi-i trecea, acum nu se mai duce. Niciodată. Şi gustul ăla nesuferit care-i căptuşea gura, ca un clei vechi, şi el îi trecea sau aşa ceva. Nu o deranja. Acum, of! Şi tot timpul, brațele şi picioarele-i tremurau. Peste tot. Nişte chestii mici pe sub piele. Dac-ar şti care va fi emisiunea, i-ar trece. Asta era tot ce-avea nevoie. Să ştie. îşi termină cafeaua şi aşteptă, încercând să-şi readucă sentimentele acelea plăcute în corp, în minte... dar nimic. Clei şi şosete vechi în gură. Furnicături sub piele. Vocea din stomac: FEREŞTE-TE! Se uita atentă la televizor, bucurându-se de emisiune, şi dintr-odată: FEREŞTE-TE! O altă ceaşcă de cafea şi se simți mai rău. Simțea că o să-i plesnească dinții. Sună la McDick Corp., cerând cu Lyle Russel. Cu cine ? Lyle Russel. îmi pare rău, dar nu am acest nume listat în directorul meu. Despre ce anume era vorba? Despre televiziune. Ce televiziune? Nu ştiu.

Vreau să aflu. Un moment, vă rog. Operatorul mai răspunse la un telefon, iar Sara ascultă atentă liniştea. Despre ce emisiune spuneați că era vorba ? Nu ştiu, dulceață. M-a sunat el şi mi-a spus că o să apar la o emisiune şi... Un moment. Vă fac legătura cu Departamentul de programe.

Sara aşteptă în timp ce un telefon din altă parte suna şi tot suna, până când o voce o întrebă dacă o putea ajuta cu ceva.

Vreau cu Lyle Russel. Lyle Russel ? Nu cred că avem pe cineva cu numele acesta. Sunteți sigură că ați sunat la numărul care trebuie ? Operatorul mi-a făcut legătura. Bine, dar despre ce e vorba ? Mă duce el la o emisiune. O emisiune ? Ce emisiune ? — FEREŞTE-TE! Sara simțea transpirația prelingândui-se pe undeva, nu-şi dădea seama pe unde. Nu ştiu. El trebuia să-mi spună. Mi-e teamă că nu înțeleg. Nerăbdarea din vocea ei era evidentă. Dacă-mi puteți spune... El m-a sunat şi mi-a spus că voi fi concurentă şi mi-a trimis nişte hârtii. Eu le-am trimis înapoi acum o lună şi încă nu ştiu...

Aha, înțeleg. Un moment, vă fac legătura cu departamentul care trebuie. Apăsă pe tastele telefonului şi apăsă şi tot apăsă.

O, haide, şi mai apăsă de câteva ori, în timp ce Sara îşi încleştase o mână pe receptor şi cu cealaltă îşi ştergea transpirația

de pe față. Vă pot ajuta cu ceva ? Fă-mi legătura cu Biroul pentru concurenți, te rog. Un moment. Şi Sara ascultă din nou cum suna telefonul, îşi dădu ochii peste cap, transpirația şi furnicăturile se înrăutățeau, iar gura aproape că i se încleiase. Vă pot ajuta cu ceva? Sara nu era în stare să vorbească. Alo ? Transpirația îi ardea ochii, dar până la urmă îşi descleştă buzele şi, pe măsură ce-şi dădu seama ce răspuns va primi când întrebă de Lyle Russel, un val de groază îi cutremură tot corpul. Cine ? Sara începu să se scufunde în fotoliul ei. Crezu că va ieşi pe partea cealaltă. Crezu că o să moară şi - FEREŞTE-TE ! - se întoarse şi cuprinse camera cu privirea, repetându-şi numele. Sunteți sigură că ați sunat la departamentul corect? Ei m-au trimis aici. Agonia era insuportabilă. Măcar dacă ar mai bea o ceaşcă de cafea. Concentrându-şi toată voința, îşi dezlipi buzele şi spuse din nou povestea vocii de la celălalt capăt al firului, aflate nu se ştie unde. O, da! In sfârşit! In sfârşit! Recunoaşterea. Sara aproape că se topi de uşurare. Trebuie să fi fost unul dintre agenții noştri telefonici. Ştiți, avem foarte mulți. Vă pot ajuta cu ceva ? Vreau să ştiu la ce emisiune şi poate şi când voi apărea. îmi dați, vă rog, numele şi adresa dumneavoastră ? Sara îşi silabisi rar şi atent numele şi adresa, shiksa1 de la celălalt capăt neînțelegând prea bine engleză. într-un sfârşit, îi scrise numele şi adresa. Am să verific, doamnă Goldfarb, şi vom lua legătura cu dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru telefon.

Clic. Sara încă mai vorbea în receptor, la câteva secunde bune de când clicul se risipise în aer şi se amestecase cu vocile care veneau dinspre televizorul ei. Se uită la telefon, iar sudoarea aproape că avea gustul lacrimilor. Vor lua legătura cu mine, scutură ea din cap, vor lua... FEREŞTE-TE!!!!

Tyrone râse: Mă bucur că nu mai e nici unu' care să dea marfă d-asta de nota zece ca a mea, frate. Voi, albii, voi prea

1 Termen din idiş, cu conotație peiorativă, însemnând femeie non-evreică.

le-aveți cu rahaturile-astea cu vina. Kristoase, frate, da' tu nu glumeşti. Nu ştiu ce e, da' io-ncerc să fac tot posibilu' să fie bine cu femeia mea, da'... Harry ridică din umeri... da' ea vine mereu cu textele-alea cu evreica de mă-sa. Hei, da' nu-i vorba numa' de voi, evreii, ci-n general de voi, albii.

Voi, frate, chiar nu-nțelegeți asta, nu ? Rahaaat. Mamele cam au damblau-asta să ți se suie-n cap, dar nu se bat cu pumnu-n piept, ha ha. Mai degrabă te-ar bate la cur. Ştii, uneori cred c-am duce-o mai bine fără mame. Poate c-avea dreptate Freud. Nu'ş ce să zic, frate. Maică-mea a murit când io aveam vro opt ani, da' țin minte că era o femeie tare de tot.

Avea şapte copii, frate, şi era fix ca mămicile-alea din filme, uite-atâta era şi tot timpu' cânta şi zâmbea. Avea un piept mare-aşa şi mă cuibăream acolo, frate, şi țin minte ce bine era acolo şi ce dulce mirosea. Şapte copii, frate, şi n-a dat niciodată-n nimeni. Ne iubea pe toți aşa cum eram... şi toată lumea o iubea. Şi era nebună cu cântatu'. Adică toată ziua şi toată noaptea cânta cântece d-alea gospel, ca să te facă să crezi că raiu-i imediat după colț. Ştii, cânta şi te făcea să te simți aşa, bine de tot, ca heroina. Harry râse, după care chicoti: Un fel de Mahalia Jackson, nu ? A, nu frate, cu totu' altceva. Da, adică io zic că era foarte ca lumea la mine-acasă când eram copil. Adică atunci când trăia mama şi totu' părea foarte tare. Ştii, că mergeam aşa prin tot felu' de locuri şi făceam chestii şi ne

distram aşa prin casă. Pe urmă mama a murit... Tyrone ridică din umeri... Şi cu taică-tu ce s-a-ntâmplat ? Rahaaat, păi el o tăiase mult înainte să moară mama.

Probabil că ş-acuma-i pe undeva, îşi vede d-ale lui. Când a murit mama, ne-au trimis pe toți pe la unii, pe la alții. Io m-am dus la mătuşă-mea-n Harlem ş-am stat acolo o vreme.

La sora lu' maică-ta ? Da, da' ea era tare diferită, frate. Da' de treabă. Nu cânta şi-i cam plăcea să-ți ardă câte-o nuia la cur, da' avea mereu grijă să ne dea câte-o țâță de zahăr când veneam acasă de la şcoală. Țâță de zahăr ? Ce puia mea-i aia ? Care aia ? Vrei să zici că nu ştii ce-i aia o țâță de zahăr ?

Io ştiu ce-i aia o păsărică dulce, frate, da' la țâța de zahăr mă las păgubaş. Râseră, iar Tyrone scutură din cap: O țâță de zahăr e nişte unt cu zahăr băgat în tifon, şi sugi din el ca din țâță. Zău, aşa-i zice ? Drace, da5 ignorant mai eşti şi tu... O mătuşica de treabă... da' mama era altă poveste, cu totu' alta. Harry ținea ochii-nchişi şi stătea rezemat, amintindu-şi cum îl apăra maică-sa tot timpu' de vântul rece de iarnă, când era mic, şi ce căldură simțea când intra-n casă, iar ea-i încălzea urechile şi obrajii şi mereu avea câte-un castron de supă fierbinte care-l aştepta... Da, ere' că şi-a bătrână a ta era tare. Cre' că-i cam nasol să stai singur aşa.

Harry Goldfarb şi Tyrone C. Love zăceau pe scaunele lor, cu ochii întredeschişi, încălziți de amintirile plăcute şi heroina care li se scurgea prin corp, în timp ce se pregăteau pentru schimbul de noapte.

Un lucru care-i plăcea la nebunie lui Tyrone C. erau cămăşile de mătase. Drace! Chiar că-i plăcea cum se simte pe piele, aşa de neted şi de mişto, la fel ca şi curu' gagică-sii, iar ea era o gagică cum rar vezi, frate, adică ceva ca lumea de tot. Avea vreo două duzini sau cam aşa de cămăşi agățate-n şifonier, de stiluri şi culori diferite, fel şi fel de culori. îi plăcea să mângâie cămăşile la fel de mult cum îi plăcea s-o mângâie pe Alice, iar uneori se aşeza pur şi simplu-n fața şifonierului şi se uita la toate cămăşile-alea mişto, frate. Drace!

îi plăcea chiar şi şifonieru-ăla. Avea două uşi mari glisante, din oglindă, o ditamai oglinda, pretene. Uneori nu făcea decât să deschidă şi să-nchidă uşile, chestie care-l excita la maxim. Ce faci, puiule ? De ce nu vii înapoi în pat ? Rahaaat, avem o grămadă de timp pentru asta, iubito, mi-am luat o jucărie mare cu care mă distrez de mor. Mi-am adus aminte d-un film pe care l-am văzut odată când eram mic, în care tipu-avea un şifonier mare ca ăsta, cu uşi glisante şi-aşa, şi era plin de costume şi-n spatele lor era un culoar secret. Era o superfază. Şi la ce-i trebuia un culoar secret ? Nu mai țin

minte, mi-amintesc numa' dulapu'. Tyrone închise uşile şi se uită în oglindă, văzându-şi femeia în spatele lui şi-i zâmbi.

Când Tyrone a venit prima oară să vadă apartamentul, s-a îndrăgostit de şifonierele din dormitor şi asta l-a făcut să se hotărască. Era unu' dintre primele lucruri pe care i le-arătase administratorul. Uşile au cu totul trei metri lățime şi sunt toate acoperite cu oglindă. Şifonierele, vreo trei metri jumate, cred. Amândouă. Unul de fiecare parte a camerei, îți pui patu' între ele şi te-ai asigurat de un superspectacol, şi începuse să râdă, după care îi făcuse cu ochiul şi îl bătuse pe Tyrone pe braț, harharhar. Tyrone era gol şi stătea pe o parte a patului, frecându-se pe burtă: Da, domnule, pe mine mă cheamă Tyrone C. Love şi asta şi sunt, iar Alice începu să chicotească, iar Tyrone sări în pat, poing-poing!

Nu face asta, Tyrone, mă sperii de mor. Hai, mami, nu vreau să te sperii, şi îi mângâie gâtul şi umărul, uşor, atât de liniştitor, nu vreau să sperii pe nimeni, mai ales pe cea mai mişto femeie de pe faţa pământului, iar Alice începu să fremete uşor, în timp ce el o sărută din nou pe gât, apoi ea-l strânse aproape, şi el o sărută pe gât şi pe sâni, mângâind-o acolo, ea îl prinse de cap şi—1 sărută, şi—1 sărută, şi—1 mai sărută o dată şi—1 îmbrăţişa şi-l strânse şi fremăta toată şi gemea şi suspina, iar Tyrone C. Love o făcea să se simtă atât de bine pentru că făcea dragoste atât de priceput şi de special, iar când el termină şi rămase întins pe spate, tot corpul ei vibra la un al doilea orgasm, şi ţipă: Ooooooo, după care se rostogoli repede pe partea ei şi se îmbrăţişară şi se sărutară până când amândoi rămaseră aşa, liniştiţi şi senini, unul în braţele celuilalt, Tyrone pe spate, Alice, doamna lui, pe partea ei, cu faţa atât de dulce culcuşită pe umărul lui, simţind o linişte şi o mulţumire şi o emoţie cum nu mai simţise niciodată, cu sau fără heroină. Din când în când, Tyrone deschidea ochii, încet, să se asigure că totul era aievea şi că stătea întins pe pat, în această cameră, cu această femeie, iar apoi ofta adânc în sinea lui şi-i simţea pielea catifelată şi căldura alături, iar

înăuntrul său, liniştea şi mulţumirea. îşi aplecă încet capul şi o sărută pe Alice a lui pe frunte şi o mângâie pe cap: Tu chiar eşti aici, iar ea îl strânse şi îşi cuibări şi mai bine capul în umărul lui, el îi simţea respiraţia pe braţul său şi, într-un fel, simţea cu mintea şi cu trupul că viaţa din ea era acum parte din el şi că el voia să fie parte din ea şi s-o protejeze.

Voia s-o ţină în braţe, la adăpost, şi amândoi vor sta în banca lor şi vor râde şi se vor simţi bine şi nu va mai fi nici un necaz.

Vremurile bune au luat sfârşit. Marfa trăsnet nu se mai găsea. Brody îi spuse lui Tyrone că nu ştia exact ce s-a întâmplat, dar că probabil avea legătură cu tipii-ăia pe care i-au găsit în tomberoane. Vorbeşti de ăia cu gâtu' tăiat şi cu semnele-alea „Păstraţi curăţenia oraşului" ? Da, Brody dădea din cap şi amândoi începură să chicotească. Rahaaat, păpuşă, dacă s-a dus marf-aia de milioane, nu prea e nimica de râs.

Brody continua să dea din cap: Aşa e, frate, da' cum am auzit io, cică s-au pus cu cine nu trebuia. Au ciordit nişte kile bune de la fraţii Jefferson şi voiau s-acţioneze repede, ca să scape de toată marfa. Şi ce, le-au tras-o Jeffersonii ?

Brody chicoti: Cine altcineva ? Cine se pune cu Jeffersonii, păpuşă... nu scapă. Tyrone se scarpină în creştet: Şi marfa asta cum e ? Cum era şi-nainte ? Nu poţi decât s-o-ndoi, dacă vrei să-ţi iasă ceva. Tyrone ridică din umeri şi duse marfa la vechea lui casă, unde îl aştepta Harry. înainte să facă orice altceva, puseră, ca de obicei, puţină în lingură şi băgară-n venă. Se uitară unul la altul, apăsând de câteva ori pe piston, aşteptând declicul. Care nu s-a întâmplat. A fost ceva vag, dar nu i-a lovit aşa cum erau obişnuiţi. Rahaaat, ăia chiar că nu glumeau când ziceau că nu mai e d-aia trăsnet. Nu-i de glumă, frate. Mai bine mai băgăm puţin. Asta dinainte-a fost de doi bani. Mai puseră în lingură şi mai băgară o dată, iar de data asta a fost puţin mai bine, cel puţin destul de bine cât s-o simtă-n stomac şi-n pleoape. Se priviră şi ridicară din umeri. Uite câţi bani economisim la lactoză, râse Harry,

iar Tyrone chicoti: Da' ne descurcăm noi oricum. Tot mai scoatem nişte bani.

După ce au consumat ei cât au vrut, nu prea le-a mai rămas mare lucru de vânzare şi nici prea mulţi bani nu leau ieşit pe lângă cheltuieli, dar nu era aşa mare chestie, aveau nişte mălai pus deoparte şi-n scurt timp vor putea să cumpere o cantitate ca lumea, şi încă de-aia trăsnet, şi-n curând vor putea să pună banii la un loc, să-şi cumpere juma' de kil de marfă pură.

Acum Sara încăpea cu uşurinţă în rochia roşie, dar tot nu ştia la ce emisiune va merge. Suna de două ori în fiecare săptămână, dar întotdeauna primea acelaşi răspuns: că cererea ei era în curs de procesare şi că va fi anunţată. Acum când sună şi lăsă un mesaj, fata dădu pur şi simplu din cap spre telefon, uitându-se la ceilalţi din jur şi zâmbind: Tot ea e, nu ? Fata dădu din nou din cap şi se strădui destul de mult să nu râdă. întotdeauna Sara privea fix telefonul câteva minute bune după ce închidea, apoi se ducea la bucătărie şi-şi mai făcea o cafetieră. Economisea banii de pe mâncare, mânca aşa de puţin, dar îi cheltuia pe cafea. Iar preţul cafelei în ziua de azi, ahhhh. încerca, din când în când, să o dea iar pe ceai, dar îi dădea cumva o uşoară durere în stomac, o uşoară insatisfacţie, pe care numai cafeaua o înlătura. Dar nici cafeaua nu mai reuşea să o satisfacă aşa ca înainte, numai că de la ea o durea mai puţin stomacul. Era tot timpul neliniştită, lucru care era şi-aşa destul de rău, dar ceea ce o făcea să se simtă şi mai rău era faptul că nu ştia de ce. Ceva nu era în regulă, dar nu ştia ce. Avea tot timpul senzaţia că se va întâmpla ceva groaznic. Şi uneori îi venea să plângă. Şi nu ca înainte, când era tristă sau când se gândea la Seymour sau la Harry, iepuraşul ei, şi se simţea atât de singură. Acum sătea şi se uita la televizor şi izbucnea în plâns - FEREŞTE-TE! -, inima începea să-i bată puternic, de parcă o simţea în gât, şi nu ştia de ce. Când a sunat în legătură cu emisiunea ei, aproape că-i venea să plângă. Voia să-i spună fetei cât de

important e pentru ea, dar era mereu năucă. Dacă i-ar fi dat măcar numele emisiunilor pentru care căutau oameni, tot ar fi fost ceva, dar fata îi spunea că era informaţie confidenţială şi acoperea receptorul cu mâna în timp ce chicotea şi-i făcea cu ochiul fetei de la biroul alăturat. Sara schimba mereu canalele de la TV şi încerca să se uite la cât mai multe emisiuni de cultură generală, dar nu reuşea să stea locului cât să fie atentă şi să afle cum erau şi să se privească traversând scena. De două ori a reuşit să se mobilizeze şi să traverseze scena pornind din colţul îndepărtat, dar i se părea că-şi cheltuieşte toată energia ca să-şi vizualizeze rochia roşie şi pantofii aurii, aşa că întreaga imagine devenea imediat neclară, şi în cele din urmă se lăsa pe spate în fotoliul ei, uitându-se la ceva, dar fără să fie acolo. Ea nu era la emisiune, încercă să rămână pe fotoliu şi să se uite la o emisiune întreagă, dar nu reuşi. Se ridica şi-şi mai turna o ceaşcă de cafea sau stătea lângă aragaz în timp ce pregătea încă o cafetieră, trecându-i prin minte crâmpeie de gânduri cum că nişte pastile în plus i-ar face mai bine. începu să le ia cea purpurie, cea roşie şi cea portocalie la un loc dimineaţa, iar asta îi făcea mai bine pentru o vreme, făcea curăţenie prin casă în doi timpi şi trei mişcări şi era gata să iasă să se bronzeze puţin, dar deja la prânz corpul i se chircea în spasme - FEREŞTE-TE! -, iar ea se aştepta să vadă o maşină urcându-se pe trotuar, izbindu-se de toate maşinile parcate şi lovind-o; sau poate să cadă ceva de pe acoperiş sau... Nu ştia, nu ştia ce, dar ceva nu era în regulă. Nu se putea aşeza. Se ridică, iar doamnele râdeau şi făceau glume pe seama ei, Sara-Mâncărici, iar ea umbla de colo-colo, gândind dietetic la faptul că va fi rotunjoară şi chiar şi atunci când Ada îi nuanţa părul o dată la două săptămâni, abia dacă putea să stea jos şi se tot ridica, fără să îi treacă prin cap că asta avea să facă, iar Ada o împingea la loc pe scaun:

Dacă vrei păr roşu, trebuie să stai nemişcată. Slăbea, slăbea. Rochia îi venea bine. Nu mai trebuia să-şi sugă burta. Nici să gîfîie. Slăbea. Ar trebui să fie fericită. Rochia roşie îi vine, are părul ca al Ritei Hayworth,

pantofii ei aurii strălucesc şi avea să apară la televizor, un vis, un vis, şi ar trebui să fie fericită, ar trebui să fie fericită!!!!

New Yorkul nu mai era sărbătoarea verii, iar Harry şi Tyrone primiră un duş rece... Brody nu le mai putea face rost de marfă curată... Ce ? Ai auzit bine. Poa' să ne facă rost de aceeaşi cantitate, da' diluată. Frate, ce rahat... da' ce s-a-ntâmplat ? Tyrone ridică din umeri şi se scarpină în creştet: Brody zice că se pare că cineva-ncearcă să-şi înmulţească marfa. S-o lungească ? Tyrone continua să dea din cap: Şi dacă Brody nu poa' să facă rost de marfă curată, atunci nimeni nu poate. Harry se uită lung la pachetul de pe masă: Păi în felu-ăsta nu putem decât să ne plătim marfa noastră. Pai de ce nu ne lăsăm atuncea ? ? ? ? Se priviră o clipă, acceptând cu greu şi înregistrând implicaţia întrebării lui Tyrone, care întâmpină o mare rezistenţă. Harry ridică din umeri: Da, ere' c-ar fi mai bine. Da' ere' c-am putea să mai băgăm azi o doză şi să ne lăsăm de mâine. Da, ar fi cam aiurea să vindem tot rahatu-ăsta fără să-l degustăm. Harry chicoti: Se pare c-o să rămânem cu proviziile de lactoză.

Asta-i bine, păpuşă, că-n ziua când o să luăm marf-aia pură, o s-avem nevoie de ea.

Marion şi Alice nu voiau să mai ia, aşa că în noaptea aia se duseră toţi la culcare cu o hotărâre îndârjită. Se treziră pe la prânz şi la cafea fumară un joint, bucuroşi că nici nu se mai gândeau, că nu mai băgau în venă şi rămaseră acasă pentru o vreme, se uitară puţin la televizor, se gândiră că poate ar fi bine se mănânce ceva, dar nu prea aveau chef, după care, fără să fie-n apele lor, se gândiră şi vorbiră despre câteva lucruri pe care trebuiau să le facă în ziua aceea şi-şi planificară chiar să le facă, apoi se mai uitară puţin la TV, încă puţină cafea, încă puţină iarbă, petrecându-şi mult timp ştergându-şi ochii înlăcrimaţi şi nasurile, până când, pe la trei, îşi dădură seama că făceau din ţânţar armăsar şi că ei chiar voiau pe bune să se lase şi că puteau să facă asta fără îndoială, demonstrau acest lucru chiar în acel moment, dar era o prostie

să se panicheze şi să creadă că vine sfârşitul lumii doar pentru că nu puteau să facă rost de marfă curată în clipa aia, aşa că se întoarseră la lingură. Nasurile şi ochii li se limpeziră imediat şi mâncară pe muzică.

O săptămână mai târziu, tot nu puteau face rost de marfă curată, aşa că încercară din nou să se lase, dar de data asta se întorseseră la lingură înainte să se-mbrace. Se treziră mai devreme ca de obicei, cu stomacurile chircite de panică, ochii inflamaţi şi nasurile curgându-le, iar magia heroinei îi vindecă imediat. Nu era vorba că nu se puteau lăsa, ci doar că nu era momentul potrivit. Aveau prea multe de făcut şi nu se simţeau tocmai bine. Când se va rezolva totul, pur şi simplu vor renunţa o dată pentru totdeauna, dar acum o să mai ia din când în când, ca să se calmeze.

In cele din urmă, Sara îşi întocmi un orar pentru dimineaţă, care-i permitea să ducă la bun sfârşit câteva lucruri care trebuiau făcute. îşi lua pastilele purpurie, roşie şi portocalie toate o dată, bea o cafetieră plină, după care proba rochia roşie şi pantofii aurii şi se învârtea în faţa oglinzii, arătând aşa de rotunjoară şi simţindu-se atât de bine, şi încerca să-şi prelungească aceeaşi stare până la prânz. Rămânea cu rochia pe ea şi se aşeza în fotoliu şi se uita la televizor, fără să mai schimbe postul, reuşind să urmărească o emisiune

până la capăt. îl văzu pe prezentator, apoi publicul, premiile şi auzi râsetele şi aplauzele, după care trase de ea să traverseze scena până la prezentatorul care o aştepta, zâmbind larg şi ascultând aplauzele, dar acum nu se putea controla şi părăsi ecranul, se întoarse în cameră şi se plimbă dintr-un capăt al apartamentului în celălalt, uitându-se la decorațiunile vechi, vechi de tot, conştientă de lipsa de lumină şi de viață, apoi încercă să se întoarcă în televizor, dar nu-i reuşi şi, până la urmă, păru să dispară undeva, nefiind prea sigură unde anume, poate în spatele televizorului sau sub pat, undeva.

Pe Sara o miră acest lucru. Căută prin toate colțurile casei, dar n-o găsi pe micuța Scufiță Roşie. Data următoare fu mai

atentă la locul unde dispăruse şi se întrebă ce făcea şi încotro se ducea, dar nu făcu altceva decât să ridice ochii spre ea însăşi cu capul pe spate, să ridice din umeri şi să-şi arunce o privire care spunea „Dar tu cine eşti ?", după care îşi continuă voioasă drumul şi dispăru. De câteva zile bune continua să iasă din televizor şi să se plimbe prin casă. Nu sărea pe podea, ci pur şi simplu ieşea cumva din ecran şi dintr-odată se afla pe podea şi n-o băga în seamă pe Sara într-un mod foarte ostentativ, în timp ce se plimba de colo-colo, uitându-se curioasă prin apartament, aruncându-i din când în când Sarei câte o privire dezaprobatoare, pufăind şi pufnind, inspectând totul, criticând orice, aruncându-i Sarei priviri arogante.

Până la urmă Sara se supără şi se înfurie şi o privi sfidătoare la rândul ei: Dar cine eşti tu să-mi spui toate astea ? Cine te crezi ? Şi nici n-o băgă în seamă, iar când îşi coborî privirea, dispăruse deja. Multe dimineți la rând se întâmplase acelaşi lucru, până într-o zi când şi prezentatorul părăsi televizorul şi se lăsă condus prin apartament de micuța Scufiță Roşie care-i arăta asta şi-asta, şi amândoi clătinau din cap teribil de nemulțumiți, apoi ridicau privirea spre Sara, clătinând iarăşi din cap, apoi începeau din nou inspecția, o priveau iar pe Sara, mai clătinau o dată din cap, după care îşi continuau inspecția în altă parte şi iar aruncau priviri dezaprobatoare şi iar clătinau din cap. S-a întâmplat trei dimineți la rând şi de fiecare dată Sara se simțea mai rău în timp ce-i privea cum îi cercetează apartamentul sărăcăcios. La ce v-aşteptați ? Voi v-ați descurca mai bine singuri ? E un bloc vechi.

De zece ani sau poate chiar mai mult n-am mai zugrăvit.

Sunt bătrână. Singură. Faceți voi. Eu încerc, încerc, şi Sara simți un ghem fierbinte în stomac şi un val de greață îi inundă gâtul. Vă rog... vă rog. Dați-mi voie să vă explic. Dar ei nu rămaseră să asculte, ci se întoarseră imediat în televizor, de unde făcură cu mâna publicului, după care sute de oameni îi urmară afară din televizor, în apartamentul ei mic şi mohorât, apoi se luă şi echipa de televiziune după ei, cu tot cu camere şi echipament, cablurile groase se întindeau peste tot pe

podea, iar Sara se vedea stând pe fotoliul ei, privind la televizorul înconjurat de întunericul fără viață din apartament, şi părea că se făcea din ce în ce mai mică pe măsură ce-l privea pe ecran şi simțea cum totul se petrecea în jurul ei, avea senzația că o striveau, nu pereții, ci ruşinea şi disperarea. Nu ştia ce găseau şi vedeau ei, dar ştia că era de rău... foarte rău chiar. Ar fi trebuit să se uite înainte s-ajungă ei. Ce era acolo ? Făcuse curat cu o zi în urmă. Nu ?

Nu era sigură. Pe toate canalele, încontinuu, aceeaşi imagine. Milioane de oameni o urmăreau cum stătea în fața televizorului, încercând să schimbe canalul, să schimbe

imaginea, iar ea simțea cum i se târa ceva pe sub piele. Cu toții aflaseră acum de ruşinea ei. Toată lumea. Milioane.

Milioane de oameni care ştiau deja, numai ea nu ştia. Lacrimile o podidiră şi i se rostogoliră pe obraji. Şi ea nici măcar nu ştia. Nu ştia decât că ei ştiau şi era copleşită de ruşine şi disperare. Iar acum îi vedea pe micuța doamnă în roşu şi pe prezentator cum îi conduceau pe oameni prin apartamentul ei mic şi ponosit, îi vedea pe ecran cum o priveau toți dezgustați. Sara apucă televizorul, încercând să ascundă ecranul, încet, dureros de încet, se aplecă atât de mult, până ajunse să îngenuncheze în fața lui, sprijinindu-se de el, cu capul plecat şi lacrimile stropindu-i rochia roşie pe care o purtase la bar mitzvah-ul lui Harry, ghemuindu-se toată pe măsură ce televizorul se umplea de oameni care o priveau dezaprobator, iar ea se îmbrățişa singură, în vreme ce un val uriaş i se rostogoli din stomac până-n gât, simțea că se îneacă în propriile lacrimi: O, vă rog, vă rog... lăsați-mă la emisiune... vă rog... vă rog...

Brody s-a ars. Definitiv. Tyrone nu putu să afle ce anume s-a întâmplat - a întrebat vreo zece persoane şi a primit tot atâtea răspunsuri -, dar nu era important cum s-a întâmplat, ci faptul că era mort. A fost găsit pe o alee, fie împuşcat, fie înjunghiat, fie aruncat de pe acoperiş, pățise, cum se spune, o nenorocire. Avea buzunarele goale, era limpede că fusese aranjat. De fiecare dată când ieşea din casă ori avea marfă, ori bani ca să cumpere. Tyrone ascultă pentru o vreme poveştile şi aberațiile, după care plecă. Tot drumul înapoi până la apartament îşi făcu griji că nu avea o legătură de rezervă ca lumea. Mai căutaseră ei una aşa, cam fără tragere de inimă, dar Brody găsea o marfă aşa trăsnet, încât ştiau că nu s-ar scoate mai bine nici dac-ar merge-n Franța. Iar când el n-a mai avut marfă bună, ei n-au fost în stare pur şi simplu să se apuce să caute pe altcineva, fiind convinşi că marfa trăsnet se va întoarce în curând pe piață, că, dacă va apărea ceva bun în oraş, atunci Brody îi va da de urmă. Acum erau fututi...

ghinionu' dracu'. Isusc Kristoase, frate, ce căcat, pana mea.

Să-l omoare-aşa şi să ne lase cu ochii-n soare-n. Nu-nțeleg.

Nu pe Brody. Nu după toți anii-ăştia. Păpuşă, se pare că tre' să facem ceva. Nu putem să stăm aşa, cu mâinile-n sân.

Da. Corect, pana mea. Rahat! Puia mea, ce pauză de tot căcatu'! Norocu' meu, ce să zic! Hai, frate, calmează-te.

Nu putem să stăm aicea şi ne plângem de milă. Da, da, ştiu, frate. Doar că m-apucă dracii, atâta tot. Păi nici pe mine nu mă face să o iau pe câmpii de fericire, da' tre' să ne punem

curu' la treabă şi să vedem ce putem face. Harry începu până la urmă să bombăne încet: Da, io o să mă urc în fața autobuzului şi tu-n spate. Daaaa, mie-nto'deauna mi-au plăcut afacerile alb-negru. Rahaaat, hai că găsim noi ceva, păpuşă. Nu tre' decât să stăm calmi şi tot apare ceva.

Sara trebuia să meargă la magazin. Trebuia să meargă de câteva zile, dar nu se putea mişca. Nu putea să iasă din casă.

Nici la soare nu mai ieşea. Poate că e şi-nnorat. Dinăuntru zici că-i noapte. Poate e chiar şi mai rău. Noaptea aprinzi lumina şi totul devine vesel. Acum e cenuşiu. Cenuşiu. Trebuia să meargă la magazin. De câteva zile bune. Dac-ar veni Ada. Poate atunci ? Poate-ar trebui să sune ? Ar duce-o Ada.

Ar întreba-o de ce nu poate să meargă singură ? Şi ce să-i spună ? Nu ştia. Doar până la magazin. Da. Doar până la magazin. Dar nu putea să meargă. Ştia că era foarte rău să nu meargă. Foarte rău. Simţea în sinea ei că era rău. Insectă târâtoare. Cum să - FEREŞTE-TE!!!! - nu, nu, nu, nu, ahhhhhh - Cum să-i spună? Ce să-i spună? Ce să-i spună ? ? ? ? Trebuia să se ducă. De câteva zile bune. Nu mai avea hârtie igienică. Nici zahăr. Nu mai avea nimic. Acum chiar trebuia să se ducă. Trebuia să iasă. Să se ridice şi să străbată camera. Atâta tot. Sus şi pe uşă afară. Micuţa Scufiţă Roşie. Cătinel - FEREŞTE-TE! Nimic. Nicăieri. Nimic. Avea să meargă ea. Frigiderul îşi schimba forma. Era mai aproape.

Avea o gură uriaşă. Mai aproape... Se ridică. Portofelul.

Unde ? Unde ? îl găsi. îl apucă cu amândouă mâinile. Se îndreptă spre uşă. Frigiderul se mişcă. Mai aproape. Deformat. Aproape că era tot o gură mare. Pantofii ei aurii clincăneau pe podeaua din bucătărie. Rochia roşie era şifonată.

Zgâlţâi uşa. Frigiderul se apropie şi mai mult. Televizorul era mai mare. Ecranul se făcea din ce în ce mai mare. Zgâlţâi clanţa. Oamenii ieşeau din televizor. Uşa se deschise. O trânti în urma ei. Se împleticea în pantofii ei aurii. Tocurile înalte clincăneau pe gresie. Aerul era cam răcoros. Şi aici

era tot cenuşiu. Nimeni în faţa casei. O lua în josul străzii.

Legănându-se. Tremurând. Proptindu-se de ziduri. Ajunse la colţ. Se opri. Traficul. Traficul! TRAFICUL!!! Maşini.

Camioane. Autobuze. Oameni. Zgomot. Forfotă. Zăpăceală.

Ameţi. Se prinse de cel mai apropiat stâlp. Cu disperare.

Nu se putea mişca. Lumina semaforului se făcu verde. Se ţinea strâns. I s-au albit încheieturile. Lumina continua să pâlpâie, din verde se făcu galbenă. Apoi roşie. Apoi verde.

Şi tot aşa. De multe ori. De multe, multe ori. Oamenii treceau.

Unii se uitau. Ridicau din umeri. Treceau mai departe. Sara se ţinea strâns. Se uita peste drum. La stânga şi pe urmă la dreapta. Aşteptând să se facă verde. Acum poţi să treci în siguranţă. încercă. Zgomotele se risipiră. Raze de lumină îi săgetau pleoapele închise. Se ţinu bine. Stâlpul era rece.

Auzea ticăitul dinăuntrul stâlpului. Rezistă... Deci ce se-ntâmplă ? Ada şi Rae o priveau. Te ţii de stâlp ? Sara dădu încet din cap. Le privi. Sara, nu arăţi prea bine. Sara le privea ţintă. Se uitară una la alta, apoi fiecare o luă de câte un braţ şi o ajutară să meargă acasă la Ada. Sara tremura uşor, iar ele îi dădură un pahar cu ceai, iar ea stătea acolo pe muteşte, apucând paharul cu ambele mâini, din când în când sorbind din el, în timp ce privea în gol. Credeam că ai mâncărici pur şi simplu, dar acum încep să-mi pun întrebări. Ada şi Rae zâmbiră, iar Sara începu să reacţioneze: Ar fi o plăcere să am doar mâncărici. Poate că deja ai luat un virus. De ce nu te duci la doctor ? Poate-ţi dă el un anti-ceva. Am programare abia peste două zile. Peste două zile ? Ce contează, ce, tu te îmbolnăveşti când ai programare ? Şi ce-o să spună ?

Acum fă-te bine şi-mbolnăveşte-te peste două zile ? începură să chicotească toate trei, iar Sara se frământa în sinea ei pentru că nu îi trecuse prin cap să meargă la doctor. Pentru câteva clipe se întrebă ce să facă, după care-şi alungă acest gând şi se întoarse la chicoteli, simţea cum îi vine şi ei să chicotească şi sorbi din ceai până goli paharul.

Sala de aşteptare era plină ca de obicei şi, în timp ce Ada şi Rae vorbeau, Sara sătea pur şi simplu pe scaun. Când intră la doctor, îi spuse că nu se simţea prea bine. Şi ce problemă aveţi ? Cu greutatea se pare că vă descurcaţi foarte bine, şi-i zâmbi. Cu greutatea e bine. Dar eu nu mă simt prea bine.

Oamenii de la televizor ies şi — FEREŞTE-TE! Iar Sara se întoarse şi se uită în spatele ei, în jurul ei, sub scaun, apoi din nou spre doctor. El zâmbi în continuare. S-a întâmplat ceva ?

Toate sunt ciudate. Se amestecă. Se confundă. Bine, nu trebuie să vă faceţi griji din cauza asta. Scrise ceva pe o bucată de hârtie: Daţi-i asta asistentei şi faceţi-vă o programare pentru săptămâna viitoare. Ne vedem atunci, rămase în cabinet singură, cu bucata de hârtie. O privi fix preţ de o clipă, după care se forţă să iasă din cameră. Ii dădu hârtia fetei. A spus că peste o săptămână. Eu am programare peste două zile.

A, bine. O s-o anulăm pe aceea şi am să vă fac una de azi într-o săptămână. Să vedem, ce ziceţi de ora trei ? Sara dădu din cap. Bun. Şi pastilele mele ? Am să vă mai dau o doză pentru o săptămână. Sara şi corpul ei răsuflară uşuraţi. Acum să vedem ce-avem aici. OK. Fata luă o sticlă din care scoase câteva capsule, numără douăzeci şi una, apoi le puse într-o sticluţă şi lipi pe ea o etichetă. Luaţi câte o capsulă de trei ori pe zi. Am scris pe etichetă. Ce-i asta ? O, ceva care să vă ajute să va calmaţi. Sara se uită la ea. Cum ziceaţi că se numeşte ? Valium. Valeium ? Sună mai degrabă a boală. Fata chicoti: Ne vedem într-o săptămână. Şi să luaţi una imediat cum ajungeţi acasă. Sara dădu din cap şi ieşi din cabinet. Se întoarseră toate trei acasă la Ada, la un ceai şi un pateu cu prune. Sara luă o bucăţică din pateu, dar nu putu s-o mănânce.

Poate mâine. Acum... şi ridică din umeri, după care sorbi din ceai. Stătu împreună cu Rae şi Ada, aşteptând ca pastila să facă ceva, însă neştiind la ce să se-aştepte. Dar într-un fel simţea că în curând îi va fi mai bine.

Când se întoarse la ea în apartament, frigiderul şi televizorul erau acolo unde trebuiau să fie şi se comportau regulamentar. Dădu drumul la televizor şi puse sticluţa cu pastile

pe masă, lângă celelalte, după care, trecând prin faţa oglinzii, se văzu. Era îmbrăcată cu rochia roşie. Era şifonată. Avea deja câteva pete. Clipi si măsură din priviri reflexia din oglindă, îşi amintea ca prin vis că probase rochia, ca în fiecare dimineaţă, dar nu o mai îmbrăcase niciodată pe-afară. Doar o singură dată, la bar mitzvah la Harry al ei. Scutură din cap şi stătu puţin să se gândească, apoi ridică din umeri şi zâmbi, îşi schimbă hainele înainte să se întoarcă la bucătărie, să mai ia o pastilă din cele noi, şi se aşeză apoi pe fotoliul ei. Se simţea calmă pe dinăuntru. Era plăcut cumva. îşi simţea ochii puţin mai grei. Nu prea mult. Era doar relaxată. Fotoliul părea mai moale. Se afundă în el. Emisiunile erau drăguţe. Oamenii erau amabili. Luă o gură de ceai. întinse mâna pe masa de lângă ea, dar era goală. Nu era nimic acolo.

Apoi îşi dădu seama că îşi freca vârfurile degetelor de masă, se uită la ea, apoi la degete, ridică din umeri şi apoi se întoarse la emisiune, oricare ar fi fost ea. Oricare ar fi fost, era plăcută.

Cu toţii păreau aşa de drăguţi. Şi rămâneau de cealaltă parte a ecranului.

Tyrone încerca să fie cât se poate de calm, dar singurul fel în care putea să afle unde se găsea marfă bună era să meargă acolo unde era, şi atunci când te afli acolo, e mereu tensiune. Cu toţii, chiar şi frate-său, ar fi fost în stare să-i ia banii şi să-i promită că se vor

întoarce cu nişte marfă de zile mari; sau că i-ar fi putut face rost de o chestie trăsnet; sau că i-ar putea aranja o întâlnire... Cu toții aveau o poveste.

Tyrone zâmbi şi le spuse băieților să se ducă în Jersey cu textele lor cu tot. Rămase pe poziții şi relaxat vreo câteva ore, ținându-se departe de uşi, holuri şi alei, şi până la urmă dădu peste un tip pe care-l cunoştea şi de la care cumpără două pachețele. Mergea pe stradă, spre un taxi, când îl opriră doi polițişti de la narcotice. îl percheziționară, simțiră că avea heroină în buzunar, dar nu o scoaseră. îi scoaseră banii şi îi numărară: Douăzeci de dolari. Sunt cam mulți bani ca să-i ai cu tine la ora asta. Ei chicotiră, dar Tyrone rămase

tăcut. îi mai rămăseseră peste o sută de dolari, dar nu spuse nimic. II împinseră în maşina lor, iar unul dintre ei urcă şi el pe bancheta din spate. Tyrone ştia ce trebuia să facă, şi o făcu cât putu de repede şi de elegant. Scoase heroina din buzunar şi o împinse uşurel la margine între pernele banchetei. Când ajunseră la secție şi îl întrebară dacă era pregătit, el dădu din cap. Când l-au dus înăuntru, Tyrone îi întrebă care erau acuzațiile, iar ei zâmbiră şi îi spuseră: Complicitate.

Tyrone dădu din cap şi aşteptă să înceapă acel proces de doi bani prin care trebuia înregistrat. Celula era plină aproape numai cu toxicomani şi fraieri. Când primi dreptul de a da un telefon, îl sună pe Harry, dar el nu se întorsese încă, aşa că îi spuse lui Marion ce s-a întâmplat şi unde se află şi o rugă să-i spună lui Harry că trebuie să-i achite cauțiunea, înainte să i se ia telefonul din mână, o mai rugă s-o sune şi pe Alice. Puțin mai târziu, un bătrân toxicoman care arăta ca de 104 ani, a fost aruncat şi el în celulă, dar păru să se simtă ca acasă, de parcă se născuse şi crescuse-n închisoare.

Pe gât avea înțepături, de când îşi băgase heroină în vena aia. De aceea purta mereu cravată. Era veche şi zdrențăroasă şi arăta ca dracu', dar îşi făcea treaba. Frumos. Intri într-o toaletă publică, îți faci o lingură, te legi strâns cu cravata şi bagi în venă. N-ai cum să ratezi. E groasă ca o frânghie. Mai avea şi o jachetă cu pernuțe la umeri, de ziceai că-i de la Armata Salvării, dar şi asta era parte din echipamentul său.

în felul ăsta poți să iei cu tine-n închisoare nişte instrumente, aşa că îşi scoase buretele de la umeri şi din el nişte heroină pe care şi-o pregăti-n lingură şi-şi făcu o doză înainte să plece oriunde ar fi trebuit să plece. Şi pe mine mă aşteaptă ceva afară. Probabil c-o să-mi dea şase luni, dar la Island.

Făcu rost de o țigară de la un tip din celula vecină şi, în timp ce şi-o aprindea, îi făcu semn din cap: Rahat, io cunosc Rikers-u' ca pe buzunarele mele. Am fost acolo de-atâtea ori, c-am ajuns acționar. Ceilalți râseră, iar Tyrone se aşeză pe jos, la câțiva metri de bătrân şi ascultă, la fel ca mai toți ceilalți din celulă, poveştile lui despre Raymond Street,

despre bătrânele Tombs, Rikers şi despre toate închisorile din nordul statului, şi mai ales despre Danamora, care-i ca Siberia, să mor io. Io am fost în multe găuri împuțite, da' locu-ăla e găoaza lumii. E chiar mai rău ca-nchisoarea aia unde te condamnă la muncă silnică din Georgia. Şi-acolo am făcut trei luni. Şi timp de vreo două ore continuă să povestească de câte ori intrase la Fort Worth şi la K.Y.; la Lexington n-a fost decât o dată. Am ieşit ş-am luat-o înapoi spre Big Apple, cu tipu-ăsta, şi el voia să ne-oprim în Cleveland, pizda mă-sii, să-şi vadă nu ştiu ce rude, dobitocu' dracu'. Şi facem rost de ceva analgezic pe care-l punem la-ncălzit în lingură, după care-l răcim şi băgăm şi noi aşa, de-o poftă, şi următoarea fază e că ăsta, pizda mă-sii, sparge uşa de la hotel şi intrăm la loc la pârnaie, unde ne-au dat ăia de la doi ani jumate la cinci pentru posesie de droguri. Mare rahat, nu ?

Şi dobitocu-a-nceput să le dea nişte marfă - că nu ştia cum se ispăşeşte o pedeapsă - ş-aşa a făcut toți ăia cinci ani. Io am făcut numa' doi şi d-atunci nici că m-am apropiat de nenorocire-aia de Ohio. Şi nici n-am de gând. Ceilalți râdeau şi Tyrone râdea şi el. Ştiți ceva, în Ohio, pizda mă-sii, au pedeapsa cu moartea pentru heroină. Da' io m-am înhăitat cu un tinerel când eram p-acolo - doamne, ce hoț de primă mână era! Putea să-ți fure şi ochii şi tot nu-l vedeai.

Toți izbucniră-n râs. Cercul de bărbați se strânse şi mai mult şi printre ei domnea un sentiment de camaraderie, în timp ce-l ascultau pe bătrânul cu părul rar şi nepieptănat, pielea cenuşie şi câțiva dinți sparți şi maronii cum povestea despre vremurile bune, când puteai să ai creierii varză tot timpu' cu numai trei dolari. Mânca-ți-aş, ce marf-aveau, era bun-a dracu', aşa de bună, că te lua încă din lingură, hahaha, şi, când băgai în venă, te făcea să strângi din cur instant, frate.

Rahat, păi nici nu-ți trecea prin cap să iei marfă diluată. Nici măcar nu mai țineai minte cum era aia. Credeai că marfa-ndoită e bună să te speli cu ea pe picioare, ceilalți râseră zgomotos şi toată energia frustrărilor şi fricii lor li se adună în râs. înainte de război, nenorociții de nemți trimiteau aicea

marfă pură - voi credeți că ştiți ce-i aia marfă pură ? - şi puteai să-ți iei juma' de kil pe nimica toată, da' noi doar asta aveam, o nimica toată. Râseră cu toții şi mai tare. Cre' că nemții-ăia-mpuțiți, ce s-au gândit, că aşa o să manevreze ei toată țara ş-o să câştige războiu', nu ? Da' p-atunci nu prea-i păsa nimănui. Puteai să-ți cumperi cât paregoric vroiai şi tot felu' de chestii care-aveau opiu-n ele. Laudanum. Marfă.

Dacă ți-e rău. Bagi la ghiozdan o sticlă de analgezic, pe urmă mai bagi nişte barbiturice şi mesteci nişte baobab foarte repede. E cel mai bun mod să te calmezi. Şi-n zilele-alea era practic legal să ai iarbă. Creştea pe terenurile virane - şi p-atunci erau multe terenuri virane, nu ca acuma. Toate terenurile alea virane, pana mea, peste tot în oraş - de multe ori nimeni nu ştia ce era. Po' să-ți imaginezi acuma ce s-ar întâmpla dac-ai avea un teren, pizda mă-sii, plin cu iarbă ?

Animalele ți-ar rupe capu' ca să ți-o ia, nu ? Şi începură cu toți să râdă şi să ciulească urechile, ca s-audă mai bine.

Din când în când le mai dădeau foc, da' trebuia s-anunțe lumea - ceva cu pompierii, nu ştiu. Aşa că dădeau anunț la ziar - pe bune, chiar dădeau la ziar - că lotu' cutare şi cutare o să fie arse pe data cutare şi cutare, ştii, ora şi tot.

Mi-aduc aminte de una, io eram p-atunci un puțoi - nici măcar nu eram dependent ca lumea pe vreme-aia, pe bune că nu - şi ăştia urma să dea foc la terenu-ăsta din cartier, da? Aşa că-n noaptea dinainte, băieții-au luat şi ei cât au putut, bravo lor, ş-a doua zi, când au venit ăia să dea foc, toată lumea din cartier şi din tot oraşu', ce mai, stătea la câțiva metri, în direcția-n care bătea vântu', trăgând puternic în piept, frate... ce privelişte, nene... Trebuie să fi fost vro câteva sute de oameni care stăteau acolo-n stradă ş-arătau de parcă făceau ceva exerciții de respirație profundă şi râdeau de se crăcănau şi pompierii se uitau la noi de parcă eram nebuni, da' noi stăteam acolo, uite-aşa, şi ne făceam varză, până şi păru' era varză. Toată lumea râdea aşa de tare, că unul dintre paznici trecu să verifice celula. Tyrone se trezi prins de poveste, ascultându-l pe bătrânul toxicoman care

stătea ca un guru într-un colț, împărtăşindu-şi poveştile de glorie şi înțelepciune iluminată. Da, păi io am cunoscut nişte campioni, frate. Oameni care - la Danamora îl

aveam p-ăsta care chiar că era o figură. Asta - i se zicea Pussy McScene -, ăsta ar fi futut orice. Tipu-ăsta de care zic ar fi futut orice în care ar fi putut să-şi bage puia. Era-n Siberi-aia d-atâta vreme, că uitase cum arată o femeie, da' ştii cum e la bulău, ai o grămadă de găoaze cu care să te joci. Aşa că Pussy McScene iese şi se combină c-o gagică-n Needle Park1 şi ere' c-o chema Hortcnse - aşa, şi se cuplează, zic -, ea să tot fi avut cincizeci de ani, fi'ncă Pussy-acuma tre să aibă vro şaizeci, da' încă i se mai scoală, aşa că el scrie-o scrisoare la puşcărie c-acuma cică se fute c-o femeie. Normal că nu l-a crezut nimeni. Futuse-atâţia bărbaţi, că noi ne gândeam că nici nu mai ştia să fut-o femeie, aşa că peste tot în puşcărie se puneau pariuri dacă Pussy chiar şi-o trage c-o femeie, aşa că trebuia să găsim pe cineva de-afară ca să ne spună cine-a câştigat pariu', nu ? Aşa că un tip care-a fost eliberat condiţionat, iese şi—1 caută pe Pussy şi ne scrie că Pussy chiar şi-a găsit o femeie şi mai face şi-o poză cu ea şi cu Pussy care-i ridica rochia, să i se vadă păsărică şi - ştiţi ce ? Bab-aia chiar se prostitua pentru Pussy, să dea dracu'. Da, o dată sau de două ori pe lună, mergea cu câte unu' - undeva pe lângă Bickfords, da? -, după care-i aducea banii lu' Pussy şi-i spunea: Uite, iubi. Toată lumea hăhăia şi îl bătea pe umăr:

Bătrâne, tu eşti mult prea tare. Eşti un meseriaş, tataie. Da, păi am trăit ceva. Le-am văzut pe toate. O grămadă de drogaţi a-ntâia, nu ? Da' io tot aici sunt. Âi-au murit cu toţii.

Sunt la cimitir sau în altă parte. Nu-i uşor să supravieţuieşti în nebunia asta, nu? Am văzut o mulţime de băieţi de ispravă care-au fost împuşcaţi sau care-au fost prăjiţi. Mai ceru o ţigară. Vă spun io cum să faceţi. Bine, sigur, şi io am avut urcuşurile şi coborâşurile mele, da' motivu' pentru care-am reuşit, şi-ncă mai reuşesc, e că io nu m-am încurcat

1 Parcul Acelor.

niciodată cu vro pizdă. Astea e ca un cancer, sărutu' morţii.

Hei, tataie, ce tot zici acolo ? Nu-i nimica greşit să ai parte de puţină păsărică din când în când, hehehe. Ah, da ? Să-ţi zic io ceva - de obicei iau taxă pentru sfaturi, da' ţie-ţi zic gratis, da ? Păsărica-i ca nisipurile mişcătoare, ai căzut înăuntru, te-a supt până jos şi, cu cât te zbaţi mai mult, cu atât te scufunzi mai adânc, până te-neci. Rahaaat, ce moarte mişto.

Io-s de acord cu tine, tataie. Dă-le-n pana mea de gagici, frate. Iţi fut creieru'. Da, mai bine dau banii pe droguri, decât pe femei. Bătrânul adoptă o atitudine şi o expresie de îngrijorare paternă şi se aplecă spre ei, cu o mină gravă: Cum spuneam, nu-i uşor să reuşeşti pe lumea asta, da' nu-i imposibil. Io ştiu ce vorbesc pentru că reuşesc. Mai ţineţi minte puştiu-ăla de care vă ziceam, tipu' care era hoţ priceput ?

Şi el ar fi putut să aibă succes ca mine, da' a dat-o-n bară.

S-a combinat cu o paraşută, nu ? Io i-am zis atunci să-i dea papucii, da' el râdea de mine: E curvă de lux, cică. Aduce o grămadă de mălai în casă, îmi zice el mie. Ii lua ţoale ca lumea şi heroină. Aşa că se lenevеşte şi trăieşte pe banii ci, iar asta devine slujbă cu normă-ntreagă, nu ? Şi el tre' să s-asigure că ea aduce acasă toţi banii şi că nu dă mostre gratuite, nu ? Aşa e, tataie - râsete. După care tre' să-şi protejeze investiţia. Dacă ea-ncepe să-l facă pe la spate cu altu' - şi nu-i pizdă pe lume-asta care să nu te facă, asta s-o ştiţi de la mine —, el tre' să dreagă povestea, nu ? Şi ce se-ntâmplă ?

încasează trei gloanţe-n cap. Uite-aşa. Şi e păcat mare. Era un hoţ a-ntâia şi n-avea el nevoie de complicaţii d-astea cu femei. îţi zic io, puştiule, ţine-te departe - ce dracu', până şi săracu' Pussy s-a ars din cauza lu' Hortense aia a lui. Rahaaat, vrei să zici că cineva a-

ncercat să i-o fure pe bab-aia ? Hahaha, pizda mă-sii, clar că nu. Bab-aia nebună a dat în gât o sursă şi a spus că era ideea lu' Pussy şi săracu' Pussy habar n-avea şi tipu-ăla a dat cu maşina peste el. Io nu eram acolo, da' mi-au zis că l-a dus de la Bickfords pân' la Needle Park, hahaha. Da' îți zic io, puştiule, dacă vrei să reuşeşti acolo-afară şi să-ți păstrezi obiceiu', ține-te departe de femei şi nu te-azvârli

la chestii prea barosane. Chestii mici, că dacă te prind ascultă, din când în când tre' să te mai şi prindă. Asta e legea mediei şi-ți dă timp să te odihneşti şi să te mai cureți, ca să poți să ieşi şi să bagi din nou, măcar aşa, de poftă. Da' fereşte-te de furturile mărunte. Fără infracțiuni. E singurul mod.

Aşa o să reuşeşti. Aşa po' să te ridici la fel de mult, fără să rişti s-o iei în barbă. Şi io am avut perioadele mele nasoale, da' măcar mie mi-au tras-o bărbații. Mi-au înscenat un proces pentru că n-am vrut să-mi dau în gât sursa. Rahat, io nu dau în gât - Tyrone se lăsa din ce în ce mai mult pe spate şi râdea odată cu ceilalți, până când ajunse să se rezeme de peretele celulei, uitându-se la restul tipilor cum îl ascultau pe bătrân, tinerii ca el care îi sorbeau fiecare cuvânt, iar ceilalți mai în vârstă stând mai în spate şi dând aprobator din cap, plesnindu-se peste picioare şi râzând cu toții. Ceva ciudat se petrecea înăuntrul său, dar nu-şi dădea seama ce.

Părea să se lege ceva între el şi ceilalți tipi din celulă. Treptat, deveni conştient de impulsul identificării, de parcă ar fi avut ceva în comun. Dar îngropa imediat sentimentul, pentru că el ştia că era diferit de bătrân şi de toți ceilalți din celulă, îşi dădu seama de nodurile din stomac şi de durerea din ceafă. îl privi pe bătrân. îl țintui cu privirea. Pătrunzător...

Arată ca un şobolan, frate. Aşa arată. Un şobolan, în pana mea. Are pielea aşa de trasă şi de cenuşie, pe brațe, pe gât şi pe picioare are numai înțepături şi stă acolo, îndrugând verzi şi uscate, pregătindu-se să mai bage o dată. Rahaaat, sub nici o formă, frate. Io n-am de gând să mă-nsor cu dependența până când moartea sau heroina ne va despărți. Nțț.

N-ai să-l vezi pe Tyrone C. Love că fură fripturi din magazin şi se furişează-n pivnițe să le aducă cafea. Rahaaat, când ies d-aici şi ne revenim, o să facem o afacere şi nu una d-aia prăpădită, o găinărie. O să facem una ca lumea, frate. Lucrurile o să s-aranjeze ş-o să ne cumpărăm juma' de kil de marfă pură şi o să fie totu' cum era înainte, noi o să stăm în treaba noastră ş-o să numărăm bani, iar io şi cu Alice o să trăim pe picior mare după urma lu' nespălatu-ăla. îl privi pe bătrân

cum stătea acolo în colț, cu restul grupului adunat în jurul său. Nu, frate, io n-am să fac puşcărie. Nici măcar aşa, puțin.

Io n-am nevoie să merg la-nchisoare ca să mă curăț. Mie chiar mi-e bine-aşa, frate. Şi-n orice caz, io nu-s dependent.

Nu aşa cum zice el. Aş putea să mă las oricând dac-aş vrea şi, când o veni vremea, o să-mi iau la revedere şi - CU DRAGOSTE... LOVE, TYRONE C. 735, ia-ți boarfele şi ieşi. Gardianul deschise uşa şi Tyrone îl urmă pe coridor, spre o altă încăpere. Gardianul îi dădu o bucată de hârtie altui gardian din spatele ghişeului şi procesul eliberării începu. In cele din urmă îşi luă toate obiectele personale, semnă hârtiile necesare şi a fost eliberat. Harry îl aştepta de cealaltă parte a uşii. Ce zici, frate ? Rahaaat... hai s-o ştergem d-aici. Harry râse:

Sunt cu tine, frate. Opriră un taxi şi se îndreptară spre casa lui Tyrone. Am venit cât de repede am aflat. Mersi, păpuşă. Bătu palma cu Harry. Ai ceva la tine-acasă ? Da.

Io d-o vreme n-am mai luat. Şi cum îți e ? Nimic spectaculos. Ştii. Doar ceva rezonabil. N-am putut să iau decât două punguțe, da' pentru moment ne-ajunge. Aş putea să iau io mai multă de-asta, ca să ne fie bine. Da' numa' la punguțe. Tyrone ridică din umeri: Mai bine decât nimica, prietene. Pe bune. Măcar până ne-ntoarcem la afaceri adevărate. Cu tine ce s-a-ntâmplat ? Rahaaat. Tyrone chicoti şi scutură din cap: Nenorociții-ăia doi, Albinele, m-au prins, prietene. Râse pe-nfundate şi îi spuse povestea lui Harry.

O termină cu câteva minute înainte să ajungă la el acasă.

Când taxiul opri, îi mulțumi din nou lui Harry şi bătură din nou palma, după care se despărțiră. Când trecu pragul, se simți apropiat de Harry aşa cum se simțise când îl văzu aşteptându-l, sentiment care crescu cât stătuseră împreună în taxi. Avea o senzație plăcută, de căldură. El n-avea să ajungă ca bătrânul ăla. El avea prieteni buni, frate. El şi cu Harry erau apropiați, frate, chiar apropiați. Se gândi la cum Harry îşi mişcase curu' până la închisoare, dar gândul lui continua totodată să se întoarcă la bătrân. De fiecare dată când încerca să păstreze sentimentul acela plăcut, gândindu-se la

cum îl scosese Harry din pârnaie, mintea lui se umplea cu imaginea bătrânului. Rahaaat, futu-te să te fut, moşule. Io nu-s toxicoman. Tu eşti un amărât toxicoman distrus, care-ar trebui să moară. Io doar n-am chef de nici un stres şi vreau să mă simt bine şi să pun nişte bani deoparte, ca să luăm juma' de kil de marfă pură şi să facem ceva afaceri... Da, io şi cu femeia mea, frate. Alice îi sări în brațe lui când îl văzu în uşă: O, iubitule, mi-era aşa de teamă că te vor ține-acolo toată noaptea, iar Tyrone o îmbrățişa şi-o sărută şi-şi zâmbiră şi râseră, apoi Tyrone se duse la baie. Am nevoie de una mică, iubito... ca să-mi scot din gură gustu-nchisorii ăleia...

Nu ştia t1 ce, dar Harry se simți aiurea pe drumul spre casă. Nu prea-şi dădea seama ce era sau de ce. Era ca o amintire care încerca să iasă la suprafață, dar nu reuşea, iar el încerca s-o împingă de la spate ca să afle ce anume era, dar cu cât împingea mai mult, cu atât o ascundea mai adânc într-un ungher şi se rătăcea în întuneric. Continua să-şi concentreze mintea la polițiştii care le-au furat marfa şi mălaiul, dar o altă parte din mintea lui, la fel ca şi în cazul lui Tyrone, voia să se gândească la bătrân, iar Harry scutura din cap în sinea lui şi-şi concentra din nou atenția asupra nenorociților de polițişti, dar mintea lui era perseverentă şi continua să-i îndese în fața ochilor imaginea bătrânului, dar Harry continua să-i întoarcă spatele şi să se strâmbe scârbit: Cum de se pot lăsa unii să ajungă atât de jos, Kristoase ? Dac-o s-ajung vreodată chiar şi pe jumătate aşa de rău, mai bine mă sinucid, pana mea. Rahat! Şi se strâmbă din nou scârbit. Când se întoarse la Marion, îi povesti tot despre arest şi despre bătrân, iar ea zâmbi: Păi pur şi simplu nu prea ai cum să cunoşti oameni mai de soi în locuri ca ăla, apoi chicoti.

Trăsăturile lui Harry se destinseră puțin, după care râse şi el. Marion îl alungă pe bătrân cu un gest al mâinii: Este atât de freudian, că e jalnic. Mă refer la chesti-aia cu femeile. E evident că nu şi-a sublimat complexul oedipian şi asta l-a făcut dependent. In felul acesta nu poate susține că nu este

interesat de femei fără să accepte faptul că îi este frică de ele. Impotent, probabil. Pun pariu pe ce vrei tu că e impotent şi de-asta i-e frică de ele. Şi de-asta a ajuns

dependent. Evident. Chiar că e jalnic. Harry râse din nou. Nu ştia de ce, dar vorbele lui Marion îl făceau să se simtă mai bine. Poate era datorită felului în care arăta şi a felului în care îşi flutura mâna, dar orice ar fi fost, simţea că ceva din el se scurgea şi, orice ar fi fost acel ceva, era înlocuit de un sentiment de uşurare. Zâmbea şi asculta şi privea. Ce mă enervează de fapt pe mine, adică ceea ce mă scoate din sărite, sunt poliţiştii.

Nişte porci fascişti. Aceiaşi poliţişti care i-au omorât pe studenţi la Kent State, care torturează oameni în Coreea şi în Africa de Sud. Aceeaşi mentalitate care a construit lagărele de concentrare. Da' ia să-ncerci să-i iei pe toţi împăiaţii ăştia din clasa de mijloc - oooooo, mă bagă-n draci. O să ne uităm la ştiri şi-o să vedem poliţişti care le dau oamenilor în cap cu bastoanele, iar maică-mea şi taică-meu o s-o ţină sus şi tare că nu s-a întâmplat nimic sau că e vorba de nişte comunişti hipioţi degeneraţi. Asta-i marea chestie cu ei. Toţi sunt comunişti. Dacă vorbeşti despre libertare şi despre drepturile omului, eşti comunist. Ei nu vor să vorbească decât despre sfântul drept al acţionarului şi despre cum poliţia ne protejează proprietatea... Respiră adânc, închise ochii, apoi se uită la Harry: Ştii, dacă le-aş povesti despre asta, ar spune că nu s-a întâmplat, că am inventat eu totul.

Scutură din cap: Pur şi simplu mă uimeşte cât de orbi pot fi unii oameni în faţa adevărului. E chiar acolo în faţa lor, dar ei nu-l văd. Asta chiar mă uimeşte. Da, e ciudat. Nu ştiu cum de fac asta. Harry se ridică: Haide, hai să încercăm puţin din marfa nouă înainte să plec la lucru.

Rosh Hashanah şi Yom Kippur trecuseră. Sara ştia că va fi un an bun. Pentru prima oară de cine mai ştie când, respectă cu stricteţe tradiţiile de Yom Kippur. N-a băut nici măcar un pahar cu ceai. Doar apă. Şi pastilele. S-a gândit ea că medicamentele erau diferite. Nu erau mâncare. Şi, cum le avea de la doctor, înseamnă că erau medicamente. Dar posti şi se căi. Se gândi la Harry şi un val de tristeţe o inundă.

Se rugă pentru el. Din nou. De-atâtea ori. Se rugă să vină să-l mai vadă. Să-l vadă tătic. Trecuseră vreo câteva săptămâni din noul an. Poate chiar mai mult. Acum suna la McDick Corp. de vreo două ori pe săptămână, uneori dimineaţa, după ce-şi lua pastilele purpurie, roşie şi portocalie şi bea o cafetieră plină, şi le spunea cum trebuiau să-i găsească fişa şi s-o anunţe la ce emisiune va fi. Nu mai putea să aştepte, dar ei sunt siguri că nu i-au pierdut fişa sau poate că ar fi bine să vină ea acolo şi să-i ajute s-o caute, iar fata cu care vorbea, indiferent care, se enerva şi-i venea să ţipe la ea, dar îşi păstra calmul pe cât posibil şi-i spunea hotărâtă că nu aveau nevoie de ajutorul ei ca să-şi facă datoria şi că ar trebui să se liniştească şi să nu mai sune, pentru numele lui Dumnezeu, şi până la urmă îi închideau telefonul şi sperau şi se rugau să nu-i mai sune niciodată; dar ea-i suna din nou după ce-şi lua tranchilizantele, suna mai târziu, după-amiaza, şi fii amabilă şi spune-i fetei, oricine-ar fi: Eşti o fată tare drăguţă, dulceaţă, vrei, te rog, să verifici la ce emisiune, nu vreau să te deranjez, dar mă întreabă atâta lume, iar tu eşti ca şi fiica

mea, e ca şi cum i-ai face un serviciu mamei tale şi-ţi promit că nu te voi mai deranja din nou, eşti aşa de drăguţă, iar fata chicotea şi dădea din cap, şi până la urmă închidea telefonul, iar Sara se întorcea pe fotoliul ei din faţa televizorului.

Iarna sosi devreme. Erau nişte zile de toamnă superbe, cu aer limpede şi proaspăt, cer albastru cu nori pufoşi, la soare era cald şi plăcut, iar la umbră era răcoare şi te înviorai.

Zile absolut perfecte. Apoi, dintr-odată, totul deveni cenuşiu şi veniră vântul, frigul, ploaia, după care lapovița şi zăpada şi, chiar dacă uneori dădea şi soarele, părea să-şi fi pierdut căldura. Din când în când Marion mai mâzgălea în blocul ei de desen, dar numai mâna ei părea să mişte creionul, în timp ce ea rămânea complet detaşată de ce se întâmpla.

Uneori încercau să-şi trezească entuziasmul pentru cafenea şi pentru celelalte planuri ale lor, dar de cele mai multe ori stăteau în casă, băgau în venă, se uitau la televizor şi ascultau muzică. Uneori se mai duceau la câte-un film, dar odată cu vremea rea, toate acestea îi interesau din ce în ce mai puțin.

Harry nu mai ieşea din casă decât ca să cumpere heroină, iar asta devenea din ce în ce mai greu. De fiecare dată când găseau pe cineva de la care să cumpere, dintr-un motiv sau altul, acel cineva ieşea din afaceri. Se părea că toți zeii erau împotriva lor. Renunțaseră de multă vreme la ideea cu jumătatea de kil de marfă pură, deşi, o dată la foarte mult timp, o mai aduceau intenționat în discuție şi mai ziceau câte ceva de cumpărat marfă curată. Erau mulțumiți dacă făceau rost de pachete de heroină, dar acum până şi astea deveniseră o raritate. Aşa că luau orice găseau şi consumau ei tot, nici măcar nu mai găseau destul cât să vândă şi să-şi plătească marfa pentru consum propriu. La un moment dat strânseseră o sumă frumuşică, dar acum parcă nu mai aveau nimic. Harry şi Tyrone discutau despre care era situația şi despre banii rămaşi şi-ncercau să analizeze ce se întâmpla, examinând motivele pentru care era criză de marfă, toate fiind plauzibile şi la fel de bine întemeiate. Unii spuneau că găştile

de italieni şi cele de negri erau în conflict, iar alții, că astea erau nişte aberații, pentru că io am auzit asta direct de la omu' meu c-acuma tre' să vină un transport pe vapor, un autobuz cu cincizeci de kile, prietene, şi - Ce tot puia mea spui acolo ? Ți-ar confisca imediat cincizeci de kile de heroină, frate, şi-ar da peste tot în ziare şi la teve, ar fi toate pline de faz-asta. Rahaaat, dacă toată marf-aia ar intra pe mâna poliției, ar trebui să ținem toți doliu, păpuşă. Aşa e, frate, şi bătură palma, după care-o ținură tot aşa şi poveştile continuară. Dar la urma urmei, nu avea nici o importanță de ce. Era o problemă şi cu asta, basta. Nu prea-i durea-n cur de ce, tot ce puteau să facă era să se țină pe poziții şi să spere că lucrurile se vor rezolva-n curând, iar ei vor putea s-o ia de unde-o lăsaseră. Ştiau că mai devreme sau mai târziu o să se găsească heroină peste tot, la fel ca înainte. Erau prea mulți bani la mijloc ca să nu fie. Din când în când, Harry vorbea cu Marion despre asta şi, bineînțeles, conversația era la fel de stearpă ca şi cele cu Tyrone. Doar că astfel se consolida relația dintre ei. Atâta vreme cât îşi puteau împărtăşi lucrurile-astea, se simțeau apropiați, iar asta era important. Şi de fiecare dată când începeau să simtă fiori de teamă şi apăsarea neliniştii, pur şi simplu îşi făceau o injecție, care le topea, prin căldura ei, toate grijile. Uneori făceau câte-o lingură doar de dragul de-a o face. Făcea parte din ritualurile casei. Toată această rutină îi făcea să se simtă parte din ceva anume. Era ceva ce aşteptau cu cea mai mare bucurie şi nerăbdare. întregul ritual era un simbol al vieții şi nevoilor lor. Deschiderea atentă a pungii, apoi felul în care presărau heroina în lingură şi cum umpleau seringa cu apă. Din când în când făceau câte un garou nou ca să intre acul la fix. Harry folosea o bucată dintr-o cutie de chibrituri, iar Marion, o bucată dintr-o bancnotă de un dolar. Priveau cum soluția din lingură se încălzea şi se dizolva, după care puneau tamponul de vată, apăsându-l cu acul şi absorbind toată soluția-n seringă, apoi țineau seringa-n gură, cât timp se legau şi-şi găseau vena preferată, de obicei băgau într-o

înțepătură mai veche, apoi rafala aceea de nerăbdare, când acul penetra vena, iar sângele țâşnea în seringă, iar ei îşi dezlegau garoul şi-şi injectau drogul, aşteptând ca primul val de căldură să le inunde corpul, toată acea căldură li se răspândea în stomac, iar ei lăsau seringa să se umple cu sânge, după care mai apăsau o dată şi o smulgeau, punând-o-n paharul cu apă şi ştergându-şi picăturile de sânge de pe braț, rezemându-se şi simțindu-se întregi, invulnerabili şi la adăpost şi în multe alte feluri, dar mai ales întregi.

Dar se găsea din ce în ce mai puțină heroină. Se părea că-n fiecare zi era puțin mai greu să găseşti heroină, iar telefonul suna încontinuu, erau oameni care căutau şi ei. Din când în când aveau destulă ca să mai şi vândă şi să scoată un ban, dar de cele mai multe ori consumau ei cam tot ce aveau. într-o noapte nu reuşiră să găsească nimic. Tot aveau promisiuni de la vreo doi tipi, că vor primi în curând ceva, dar nimic. Până la urmă adormiră cu ajutorul câtorva somnifere, dar corpurile lor tremurau uşor, tremurau chiar şi în sinea lor. Nu se mai culcaseră niciodată fără să aibă în casă nişte heroină pentru când aveau să se trezească. Nici măcar nu le trecuse prin cap aşa ceva. Chiar şi cu toate problemele pe care le aveau în ultima vreme, întotdeauna le rămânea ceva pentru ei, dar acum nu aveau de nici un fel în casă, nimic, în afară de tampoanele de vată pe care le strângeau. Le vor folosi pe-alea, dar, printr-un puternic exercițiu de voință, şi cu ajutorul somniferelor şi al ierbii, se hotărâră să le păstreze pentru dimineața. Au dormit foarte prost, nici măcar iepureşte. Aproape că era mai rău decât dacă ar fi stat treji. Simțeau cum transpiră, simțeau până şi mirosul sudorii. Parcă le era şi frig. Ceafa şi stomacul păreau să fie legate de aceeaşi durere, amândouă producând o stare de vomă care amenința încontinuu să erupă, dar nu era nimic, în afară de presiunea constantă a durerii şi a greții; şi, cu fiecare respirație, creştea şi panica. Neliniştea se făcea din ce în ce mai mare, până când le devoră corpurile şi le umflă piepturile, amenințând să-i lase fără aer, iar lor li se tăia

răsuflarea, se ridicau din pat şi se uitau în jur, în întuneric, încercând să depisteze ce anume îi trezise. încercau să-nchidă ochii şi să adoarmă, dar nu-şi dădeau seama care era diferența dintre somn şi trezie. Păreau să fi nimerit într-un soi de capcană şi se zvârcoliră şi gemură, până când, în cele din urmă, Marion sări din pat, sufocându-se, iar Harry aprinse lumina: Te simți bine? Marion dădu din cap: Cred c-am visat urât. Continua să gâfâie, forțându-şi corpul cu fiecare respirație. Harry o luă în brațe: Poate-ar trebui să folosim acuma tampoanele-alea de vată ? Crezi, aşa de devreme ? De ce nu ? Probabil că te vor ajuta. Da, cred că da. Aduc eu tot ce trebuie. Bine. Harry merse la baie, iar Marion se sculă din pat şi se duse lângă el când împărțea tampoanele, amândoi simțindu-se îndreptățiți să le folosească aşa de devreme, mult înaintea orei programate, fiecare convins că nu avea nici o responsabilitate, că celălalt venise, de fapt, cu ideea. Colecționarea tampoanelor de vată începuse ca un joc, dar acum erau mai degrabă un colac de salvare. După heroina combinată cu somniferele căzură în inconştiență şi dormiră încă vreo câteva ore. Când s-au trezit, soarele strălucea, şi, înainte de orice altceva, se duseră glonț la tampoanele de vată. Mai rămăsese ceva, dar nu foarte mult. Harry dădu câteva telefoane, dar fără nici un rezultat. Rămaseră în casă crispați, fumară câteva jointuri şi încercară să se uite la televizor, dar, deşi auzeau termostatul caloriferelor, un fior rece străbătea aerul, o amorțeală care-i surprinse, dar nu până-ntr-atât încât să-i abată de la singurul lor gând - să facă rost de heroină.

Cu puțin înainte de prânz, Tyrone sună să-i întrebe dacă aflaseră ceva. Nu, frate, nimic. Io tocma' am primit un telefon de la omu' meu din centru, are el ceva, aşa că mă duc la el.

Bestial! Cât durează ? Depinde de trafic. Poate o oră. Sau mai puțin. Te sun când mă-ntorc. Tare. Io o să rămân pe-aici, în caz că se-ntâmplă ceva. Ne-auzim mai încolo, păpuşă.

Harry se încălzi dintr-odată, iar barierele păreau să se fi dizolvat. Vorbiră, fumară, se uitară la televizor cu o nonşalanță forțată şi isterică. Nici unul dintre ei nu voia să se dea de gol şi să se uite la ceas, dar țineau socoteala în minte, în funcție de emisiunea de la televizor, şi aproape că le era greață, atât era de intensă nerăbdarea lor. Când telefonul sună, Harry se strădui să se ducă relaxat şi să ridice receptorul degajat, iar Marion încerca să mimeze indiferența, continuând să se uite la televizor, dar privindu-l pe Harry cu coada ochiului, iar când îi observă expresia, un atac ascuțit de panică îi dădu amețeli: Nu, frate, nimica încă. Sună-mă mai încolo. Ea răsuflă uşurată, măcar nu le spunea că n-a găsit nimic. Harry se aşeză la loc pe canapea. Mulți caută marfă. Marion dădu din cap, vrând să spună ceva, dar, nereuşind să rostească nici un cuvânt, continua să stea cu ochii-n televizor, fără să vadă nimic, dar în felul acesta timpul nesfârşit reuşea să treacă puțin mai repede. Harry se mută la celălalt capăt al canapelei, ca să fie mai aproape de telefon ca, atunci când avea să sune, să nu trebuiască decât să-ntindă mâna şi să ridice receptorul, dar amândoi simțeau presiunea aceea a tăcerii şi a nerăbdării, de parcă viața şi activitatea din cameră ar fi fost suspendate. Marion îl avea în raza ei vizuală şi văzu un zâmbet lățindu-i-se pe față: Ne vedem, frate. Harry se ridică: S-a-ntors Ty şi-a făcut rost de ceva.

Marion se ridică şi ea, încercând să vorbească şi să se poarte cât de firesc putea, dar neizbutind să mascheze lupta care se dădea înăuntrul ei: Cred că vin şi eu cu tine. Mi-ar prinde bine să iau aer. Dintr-odată, încăperea prinse din nou viață, nemişcarea se dizolvă şi dispăru în timp ce ei se îmbrăcau şi-şi zâmbeau, simțindu-se aşa, ca din senin, eliberați de o povară copleşitoare şi liberi să zâmbească şi să vorbească.

Nu le venea să creadă ce se întâmpla înlăuntrul lor, încercau să nege ceea ce simțeau şi se abțineau să-şi împărtăşească trăirile cu celălalt, încercau cu disperare să se implice întro conversație fără sens, în timp ce se îndreptau spre casa lui Tyrone. Auzeau în minte o voce puternică şi limpede care le spunea că erau prinşi în capcană, fără scăpare, voce pe care ei încercau s-o alunge, dar ea persista, mai mult ca un sentiment decât ca o voce, care li se insinua în fiecare celulă, la fel cum făcuse deja heroina de care erau dependenți, iar ei căutau să i se împotrivească printr-o altă voce care spunea:

Şi ce dacă, mare brânză, pot să se oprească oricând, ce atâta tevatură ? O să fie bine. Şi încercau să pară interesați de ce vedeau pe geamul taxiului, oamenii care se luptau cu frigul şi cu vântul, gândindu-se că foarte curând vor simți valul acela cald şi iubitor, iar când ajunseră la Tyrone, se străduiau în continuare să pară detaşați şi, pentru ceva minute, cât le luă să-şi scoată hainele, zâmbiră şi glumiră, intenționat şi conştient, refuzând să pună vreo întrebare despre heroină, dar un val de bucurie îi cuprinse când îi văzură pe Alice cu ochii aproape închişi şi pe Tyrone, aşa de calm, dar, până la urmă, gustul pe care-l simțeau în fundul gâtului nu-i mai lăsă să abereze despre vreme, aşa că-l întrebară despre marfă, iar el scoase două pachete din care luară două punguțe, se duseră

la baie, împrumutară ustensilele lui Ty şi-şi injectară şi imediat toate gândurile şi coşmarurile şi fricile şi groaza nopţii trecute, luptele ce s-au dat înlăuntrul lor pe parcursul scurtei zile de azi şi al drumului până la Tyrone dispărură fără urmă de parcă n-ar fi existat niciodată, iar toţi patru rămaseră în acasă, ascultând muzică, pălăvrăgind, băgând în venă, învăluiţi în căldura liniştitoare a camaraderiei lor.

Acum chiar că se dusese dracului toată treaba. Fără nici un dubiu, drogurile nu se mai găseau pe toate drumurile.

Nu mai exista nici gândul şi nici dorinţa de a face bani, ci doar chinul nesfârşit de a-şi face rost pentru ei. In unele zile nu reuşeau decât să facă rost pentru acel moment, după care ieşeau din nou ca să găsească şi pentru restul zilei şi să aibă şi pentru injecţia de bună dimineaţa.

Iar pe străzi era din ce în ce mai dur. Cartierele erau pline de toxicomani care căutau ceva, orice, chiar şi pe lapoviţă şi ninsoare. Toate gangurile erau înţesate de indivizi cu feţele bolnave, cărora le curgea nasul şi dârdâiau din cauza frigului şi a abstinenţei; frigul le îngheţa măduva în oase, dar din când în când îi apucau valurile de transpiraţie. Kilometri întregi de clădiri părăsite care dădeau oraşului aerul unui câmp de bătălie din cel de-al Doilea Război Mondial, acrul acela jalnic şi distrus care încremenea pe feţele celor care locuiau acolo, luminate ici, colo de focuri firave la care trupuri cuprinse de frisoane încercau să se-ncălzească ca să supravieţuiască până când aveau să-şi facă rost de heroină, într-un fel sau altul, ca s-o mai ducă încă o zi pentru a o lua de la capăt. Şi când cineva chiar făcea rost, atunci el trebuia să meargă cu grijă acasă la el sau în alt loc, unde putea să-şi injecteze fără să-i spargă altcineva uşa şi să-i fure marfa sau să-l omoare ori să fie omorât, dacă nu voia să se despartă de ceva mai valoros, în acel moment, decât viaţa, pentru că, fără acel ceva, viaţa ar fi mai rea decât iadul, mult mai rea

decât moartea care părea mai degrabă o recompensă decât o ameninţare, fiindcă o moarte lungă şi chinuitoare era cel mai înspăimântător lucru din lume. Şi astfel, oraşul devenea în fiecare zi, cu fiecare pas, cu fiecare respiraţie, mai sălbatic.

Din când în când, mai cădea câte un trup de la o fereastră şi, înainte ca sângele să-i înroşească hainele, apăreau mâini care-l scotoceau prin buzunare, căutând ceva care i-ar fi putut ajuta să depăşească acel moment de cădere în iad. Taximetriştii evitau anumite cartiere şi purtau arme. Nu se mai făceau comisioane. Anumite servicii se întrerupseră. Aceste zone erau asemenea unor oraşe sub asediu, încercuite de duşmanul care încerca să-i înfometeze până când se vor supune, numai că duşmanul se afla înăuntru. Nu numai înăuntrul graniţelor oraşelor, al cartierelor, al clădirilor părăsite şi al pragurilor cu urme de pişat, ci şi înăuntrul fiecărui corp şi fiecărei minţi şi, mai presus de toate, fiecărui suflet.

Duşmanul le distrugea treptat voinţa, pentru ca ei să nu mai reziste, pentru ca trupurile lor nu numai să tânjească, dar să aibă nevoie de acea otravă care-i îngropase în acea stare mizerabilă; aveau mintea îmbolnăvită şi schilodită de către duşmanul care îi obseda, iar obsesia şi groaznica durere fizică le corupea sufletele în aşa măsură încât acţiunile lor erau mai josnice decât ale animalelor, mai josnice decât ale animalelor rănite, mai josnice decât ale oricărei făpturi în care ei n-ar fi vrut să se transforme. Poliţia se îndesi pe străzi, dat fiind că numărul furturilor nebuneşti creştea, şi oameni erau împuşcaţi în timp ce spărgeau vitrinele şi încercau să fugă cu câte un televizor, televizoarele explodau când aceştia se prăbuşeau, corpurile alunecau pe gheaţă, lăsând în urmă o dâră de sânge

şi îngheţând bocnă înainte să fie adunaţi şi duşi de-acolo. Pentru fiecare strop de heroină care apărea pe stradă, existau mii de mâini bolnave şi dornice care se-ntindeau, înşfăcau, înjunghiau, strangulau, loveau cu bâta sau apăsau pe trăgaci. Şi dacă chiar jefuiai pe cineva şi scăpai întreg, nu erai niciodată sigur că vei ajunge s-o simţi curgându-ţi în vene. Şi poate că nici nu ţi-ai fi dat seama de asta,

dacă te concentrai să-ţi faci o lingură, nevrând să iroseşti nici măcar o picătură, iar cineva te pocnea în moalele capului înainte ca acul să-ţi străpungă braţul.

Harry şi Tyrone se lăsau absorbiţi din ce în ce mai adânc de cloaca în care petreceau din ce în ce mai mult timp. Era o alunecare treptată, ca la majoritatea bolilor, iar din cauza nevoii lor copleşitoare ignorau în mare parte ceea ce li se întâmpla, unele lucruri le deformau, iar pe altele le acceptau ca parte din realitatea vieţilor lor. Dar, cu fiecare zi, adevărul devenea din ce în ce mai greu de ignorat, în vreme ce boala reconfigura instantaneu şi automat adevărul într-o formă distorsionată acceptabilă. Boala le permitea să creadă toate minciunile pe care era necesar să le creadă pentru a se complăcea în continuare în boală, ajungând să se convingă că nu-i sunt subjugaţi, ci cât se poate de liberi. Urcau scările dărăpănate spre apartamentele distruse care adăposteau oameni distruşi, în care varul se cojea de pe pereţii în ai căror găuri uriaşe, printre grinzile rupte, stăteau şobolani gigantici, la fel de disperaţi ca şi ceilalţi locuitori ai clădirii, care se repezeau din unghere întunecate, adulmecând şi atacând trupurile inconştiente întinse pe podea. Harry şi Tyrone mergeau de acum împreună, indiferent de combinaţia cromatică, pentru că mersul de unul singur era o invitaţie deschisă pentru cei care voiau să-ţi ia heroina şi viaţa. Cu toţii arătau ca nişte guzgani şi miroseau a sconcşi, mirosul acela ciudat şi copleşitor al sevrajului care se impregnase în haine şi-n aerul îngheţat. La început, Harry şi Tyrone se ţinuseră în afara dezastrului, privind de la distanţă focurile de tabără din clădirile abandonate, dar treptat s-au văzut obligaţi să se afunde din ce în ce mai mult în nenorocire, satisfacerea nevoii de drog fiind cea mai mare grijă a vieţii lor. La început, incursiunile lor erau ezitante şi timide, iar acum erau precaute, dar hotărâte, pentru că trebuiau să ajungă cât mai repede posibil în miezul acţiunii, înainte să devină doar un pământ al nimănui, plin de pungi goale, sticle sparte, trupuri inconştiente şi, din loc în loc, câte un cadavru.

Oricare ar fi fost riscurile, şi le asumau automat, dat fiind că boala le poruncea, iar ei executau ordinele, însă o părticică din ei căuta totuşi să opună rezistenţă, dar acest impuls era atât de adânc îngropat, încât părea un vis dintr-o altă viaţă.

Doar nevoia nebună şi insaţiabilă din acel moment avea vreo însemnătate în viaţa lor, şi tocmai această nevoie le dădea ordine.

Abia dacă-şi câştigau existenţa şi se târau cu greu de la o zi la alta, de la o oră la alta şi, cu fiecare zi, erau din ce în ce mai disperaţi. De multe ori fuseseră jefuiţi de o sută de dolari aici, alte câteva sute dincolo, dar asta era lumea şi tot ce puteau să facă era să mai găsească nişte bani, să se zbată şi să se dea peste cap ca să-şi ia heroina de care aveau nevoie.

De multe ori nu reuşeau decât să facă rost de două bile, pe care şi le injectau, după care încercau să facă rost de mai mult, ca să le-ajungă şi pentru Marion şi Alice, dar uneori trecea ceva timp până când primeau şi ele câte-o doză. După ce băgau în venă, Harry şi Tyrone susţineau că următoarea tranşă de care vor face rost o vor duce acasă, chiar dacă

era vorba numai despre două bile ca să guste şi femeile lor, dar de fiecare dată când găseau numai două bile şi le injectau imediat, ştiind că aşa va fi mai bine pentru toată lumea, pentru că ei îşi băgau în venă ca să rămână în miezul acțiunii şi să facă rost de o cantitate mai mare din care să le dea şi fetelor o doză ca lumea. Ştiau şi, mai ales, credeau că era mai bine să nu ai nimic decât să n-ai destul şi cine ştie ce-ar putea apărea în lipsa lor. Iar când se întorceau la casele lor, minciunile curgeau fără greutate şi erau convingătoare.

Din când în când se mai gândeau la bătrân, dar imediat şi—1 alungau din minte, ştiind că ei nu vor ajunge niciodată aşa, că ei vor face ceva înainte să li se întâmple una ca asta.

Şi de fiecare dată când îi vedeau pe stradă pe unii care voiau să vândă altora cioburi pisate în loc de heroină sau care băgau mâna-n veceu ca să-şi ia apă pentru a-şi pregăti doza, ştiau că nu se vor umili niciodată în asemenea hal. Să-ți injectezi heroină e una, dar numai un animal ar putea face aşa ceva.

Dar cu toate astea, le devenea din ce în ce mai uşor să ignore ceea ce li se întâmpla. Mergeau cu alți câțiva să cumpere de la o sursă, când un tip ieşi de undeva şi-i puse o armă la tâmplă distribuitorului şi-i zbură jumătate de cap, după care înşfacă heroina şi o şterse, mormăind ceva că nenorocitu-ăla-i dăduse țeapă. Când s-a întâmplat asta, toți ceilalți au fugit care-ncotro, iar când tipul o rupse la fugă, îi aruncară o privire scurtă distribuitorului, căruia-i curgea sânge din cap, după care plecară şi ei. Corpul înghețat a fost găsit opt ore mai târziu.

Sara mai luă o pastilă de Valium înainte să se ducă la Ada.

Au băut ceai, au vorbit, s-au uitat şi au ascultat la televizor.

Poate acum, că s-au terminat sărbătorile, te vor anunța la ce emisiune o să apari. Dar acum vin alte sărbători. întotdeauna vine alta. în momentul ăsta suntem între sărbători.

Poate, dacă sun mai târziu, o să-mi găsească fişa. Ada ridică din umeri: Poate, cine ştie. Dar ar trebui să mănânci. Şi ar trebui să stai potolită, ca să-ți vopsesc rădăcinile. Nu-mi place cum arăți aşa de slabă. Dar acum rochia roşie arată bine pe mine. Arată bine, arată bine. Dar tu nu arăți bine. Ar trebui să mănânci. Ei. Vorbeşti de parc-ai fi frigiderul meu. Ada o privi cu gura căscată, uitând complet de televizor: Acum vorbesc ca un frigider ? Cum vorbeşte un frigider, mă rog ?

în afară de uruieli şi bâzâieli şi de faptul că uneori se opreşte, aşa cum face-al meu ? Sara ridică din umeri: Trebuie să se odihnească. Sara, te simți bine ? Sigur că da. De ce nu m-aş simți ? Pentru că nu arăți deloc bine. Pari obosită şi... Sunt deja rotunjoară. Ar trebui să vezi rochia roşie şi pantofii aurii. Sara, nu e bine deloc. Mă bucur că te-ncape rochia, dar sunt îngrijorată. Ochii tăi arată rău, dulceață. Te rog, te rog, hai să mănânci ceva. Tocmai am făcut nişte supă, e caldă. Sara clătină din cap şi dădu din mână: Nu, nu, nu.

Nu acum. Mai târziu. Se ridică: Trebuie să dau telefon. Simt că mi-au găsit fişa. Ada era tristă şi îngrijorată: Ai mai spus asta de o sută de ori deja. Ştiu, ştiu, dar de data asta o să se rezolve... sunt convinsă... simt eu.

Harry şi Tyrone băteau străzile şi aleile de multe, multe ceasuri. Vântul bătea cu putere şi, din când în când, aducea cu el rafale de lapoviță şi grindină. Dacă se opreau, fie şi numai pentru câteva clipe, le era aproape imposibil să-şi reia drumul. Picioarele lor erau atât de amorțite, încât păreau țintuite de sol, iar durerea le urca din călcâie în gambe,

aproape spulberându-le genunchii. încercau să meargă de-a-ndăratelea pentru că vântul bătea întotdeauna în faţă, oricum s-ar fi întors. Se înfăşurară cât mai strâns în haine, dar le era atât de frig, încât abia mai puteau să vorbească, se mulţumeau să dea din cap din când în când. Ochii şi nasurile le curgeau şi le îngheţaseră, iar feţele le erau reci ca o pojghiţă de gheaţă. Se uitau la strălucirea focurilor de tabără care se zăreau în depărtare şi se gândiră că n-ar fi rău să se încălzească puţin, dar ştiau că, dacă se apropie de vreunul, i-ar fi jefuit de tot ce aveau, inclusiv de haine, aşa că mai bine să le fie frig şi să-i doară tot până când reuşiră în cele din urmă să cumpere o duzină de bile, după care plecară cât putură de repede. Intrară într-o toaletă publică dintr-o staţie de metrou, încuiară uşa şi dădură foc la nişte hârtie igienică ca să se încălzească, apoi îşi umplură seringile cu apă din vasul scârbos şi murdar al veceului şi se injectară, apoi se rezemară de pereţii cabinei, simţind cum căldura heroinei le spulberă gheaţa din sânge şi din oase, apoi îşi şterseră sudoarea de pe faţă şi-şi zâmbiră şi bătură palma. Ieşiră din toaletă şi coborâră la metrou şi le era cald şi bine.

Umbla zvonul că în vreo două zile se va găsi heroină pe străzi. Toată lumea dădea din cap, aha, şi-şi vedea de drum, încercând să mai supravieţuiască o zi. Dar se mai spunea şi că Harlan Jefferson ar fi trimis vorbă să se pună la vânzare vreo două kile pentru perioada Crăciunului, el fiind un dreptcredincios baptist şi nevoind ca lumea să râvnească la ceva în acest minunat sezon. Oamenii chiar începură să creadă, în mare parte pentru că voiau să creadă şi, de asemenea, pentru că îi stătea în fire lui Harlan Jefferson să facă una ca asta.

In aer plutea înfrigurarea aşteptării, o tensiune, un motiv

ca să rezişti şi să supravieţuieşti până se dă liber la marfă.

Când sosi vestea că preţul se va dubla şi că va trebui să cumperi o cantitate mai mare, toată lumea a crezut. Umbla vorba, cu metroul, autobuzul şi cu trenul, că în noaptea următoare, la zece, într-o zonă uriaşă de clădiri în ruină, se va găsi heroină, dar că va trebui să iei cel puţin jumate de bucată, la cinci sute de dolari. Cinci sute de dolari pentru juma' de bucată era nebunie curată, frate, da' ce să-i faci ? Omu' n-o să te roage să-ţi bage-n traistă, de-asta po' să fii sigur. Cei de pe stradă se agitau de mama focului încercând cu disperare să găsească mălai ca să cumpere, dar cum, să te speteşti să faci rost de cinci sute de dolari ? Deja să te-agiţi, să faci pe dracu-n patru şi să te speteşti pentru două bile pe zi era greu, dar cinci sute ? ? ? ? Rahaaat, io chiar n-am cum, dar cursa începuse.

Dacă nu reuşeau să facă rost de mălai ca să ia direct de la sursă, poate-o să găsească destui bani cât să cumpere de la ăia care-au cumpărat de la el, da-n felu-ăsta preţu' unei bile sigur o să crească, frate.

Harry şi Tyrone turbau să cumpere o bucată, dar nu mai aveau decât şapte sute cu totul. încercară să se gândească ce-ar fi putut amaneta sau fura, dar nu le venea în minte nimic care să valoreze câteva sute de dolari. Apoi Harry se gândi la psihologul lui Marion. Adică Arnold ? Da. Dar nu m-am văzut cu el de luni de zile. Şi ce dacă ? Te sună-n continuare, nu ? Da, dar nu ştiu. Uite ce, spune-i că o să-i dăm înapoi în douăzeci şi patru de ore. Că atâta o să dureze până ne recuperăm mălaiu'. Marion începu să se agite îngrijorată, supărată. Expresia şi vocea lui Harry vădeau exasperarea:

Uite, luăm asta, vindem ceva şi-aşa ne apucăm din nou de afaceri. Asta probabil înseamnă că s-a terminat panica şi că se va găsi din nou marfă pe străzi şi nu va mai trebui să ne dăm peste cap şi să mergem în fiecare zi pe teren. Crede-mă, iubito, e nasol de tot.

Ştiu, Harry, ştiu. Nici mie nu-mi place ce se-ntâmplă. Şi-atunci care-i problema ? Nu ştiu, doar că eu... Uite, poți să-l convingi să ne dea-mprumut câteva sute de dolari. Ce-nseamnă asta pentru el ? E putred de bogat,

ce dracu'. Ochii şi vocea lui Marion îl implorau: Aş fi vrut să facem altfel rost de banii-ăştia. Uite ce e, mie nu-mi pasă cum facem rost de ei. Dacă ai altă idee, foarte bine, da'-n pana mea, io nu mai ştiu ce să fac şi avem nevoie de bani.

Harry, nu-i o problemă să fac rost de bani. Ş-atunci, Kristoase, care-i problema ? Marion îl privi aproape rugătoare:

Doar că nu ştiu ce va trebui să fac pentru banii-ăştia. Era evident şi inevitabil, dar nevoia de drog îl făcu pe Harry să treacă cu vederea această realitate înainte să accepte adevărul care să-i schimbe dorința, şi alungă imediat această insinuare: Nu te stresa prea tare. Te descurci tu. Marion îl privi câteva secunde, ce-i părură nesfârşite, sperând s-apară din senin şi din fericire ceva care să schimbe cuvintele şi situația, un dens ex machina care să coboare din tavan şi să rezolve imediat dilema. Ori faci rost de bani de la psiholog, ori nu punem mâna pe marfă. E foarte simplu. Marion şi-a văzut dorința îndeplinită. Dilema se rezolvase. Dădu din cap şi—1 sună la cabinet.

La cererea lui Marion, se întâlniră într-un restaurant mic şi liniştit, cu lumină blândă, care dădea impresia de intimitate, întârziase un sfert de oră anume ca să nu-l aştepte şi să se simtă aiurea singură la masă. Se machiase cu grijă, dar, chiar şi în lumina slabă din restaurant, tot se vedea că e trasă la față. Te simți bine ? S-a-ntâmplat ceva ? Nu, nu, dar am răcit şi parcă nu-mi mai trece odată. Trece pentru câteva zile, după care mă-ntoarce. Ai fost stresată în ultima vreme? Ştii că tensiunile emoționale nerezolvate pot da naştere la infecții virale ? Marion simțea cum i se strânge stomacul, dar se strădui să se controleze şi să zâmbească: Nu, nu-i nimic de genul ăla. Doar că am fost foarte ocupată. în ultima vreme am muncit mult. Dar asta este minunat, mă bucur să aud că ai fost productivă. Marion se străduia să surâdă în timp ce se juca absentă cu mâncarea din farfurie şi mai sorbea când şi când din vin, iar Arnold făcea din când în când câte-o remarcă despre lipsa ei de poftă de mâncare, surprins că nu bea: Este unul dintre vinurile tale preferate.

Continuă să zâmbească şi dădu din cap: Ştiu, îi zise, întinzându-se şi atingându-i mâna, dar răceala asta sau ce-o fi parcă mi-a omorât papilele gustative şi pofta de mâncare.

El zâmbi şi-i cuprinse mâna la rândul lui: ca să fiu sincer, am fost foarte mirat să primesc un telefon de la tine. S-a întâmplat ceva ? Marion se împotrivi impulsului de a-i înfige lumânarea-n ochi şi făcu tot posibilul să zâmbească şi mai larg: Nu, de ce mă-ntrebi? O, pentru că de obicei aşa se întâmplă când te sună cineva cu care n-ai mai vorbit de mult şi care ți-a refuzat timp de câteva luni invitațiile la prânz şi la cină. Marion sorbi din vin, apoi mai luă o-nghițitură: Nu, e totul în regulă, dar voiam să-ți cer o mare favoare. El se dădu mai în spate şi zâmbi cu subînțeles. Stomacul lui Marion striga: Nenorocit arogant, dar ea-şi plecă uşor capul şi îl privi pe sub sprâncene: Am nevoie să-mi împrumuți trei sute de dolari. Pot să-ntreb de ce ? E o chestie personală, iar Marion încercă să pună în zâmbetul ei cât mai multă căldură. El o privi o clipă, după care ridică din umeri: Nu-i nici o problemă. Marion răsuflă uşurată. Va trebui să-ți dau bani gheață, mă-nțelegi. Ea dădu din cap: E perfect, şi chiar îi zâmbi de-adevăratelea, călduros şi sincer şi începu chiar să guste din mâncare, să se bucure de vin şi să-i fie recunoscătoare lui Harry că găsise nişte marfă

ca lumea, ca să nu treacă prin toate astea simțindu-se rău. își tot spunea că era la fel ca oricare altă masă cu Arnold. Era la fel. Era la fel. Spune-mi, are vreo legătură cu băiatul cu care locuieşti ?

Marion trebui să se împotrivească valului subit de furie care o cuprinse şi continuă să zâmbească: Nu. El zâmbi la rândul lui şi se aplecă peste masă, atingându-i mâna: N-are importanță. Eram doar curios. Cum este ? Marion îşi permise să se relaxeze şi lăsă heroina să-i circule încă o dată prin organism, s-o încălzească şi să-i dea o stare de bine. E foarte drăguț. De fapt, e minunat. Marion îşi termină vinul, iar Arnold îl aşteptă pe chelner să-i umple paharul, după care se aplecă uşor peste masă: Este foarte frumos şi sensibil...

poetic. Arăți şi vorbeşti de parcă ai fi îndrăgostită. Chipul lui

Marion se îmblânzi: Chiar îl iubesc. Şi el te iubeşte ? Da. Şi are nevoie de mine. Arnold dădu din cap, după care-şi zâmbiră. Pot să-l ajut să realizeze lucruri mărețe. Avem o mulțime de planuri.

După cină se duseră în micul apartament pe care Arnold îl avea în centru. Marion luă loc în mijlocul decorului familiar, încercând să se simtă confortabil, încercând să nu se simtă amenințată, însă de fiecare dată când Arnold îi vorbea, îi venea să-i strige-n față, însă continua să-l privească atentă şi încerca să zâmbească, încerca disperată să-şi amintească în ce fel se comportase şi ce făcuse şi ce spusese în toate acele dați când fusese aici, dar nu-i venea nimic în minte, în afară de impulsul de a-i striga-n față. Se tot foia pe fotoliu, încercând să-şi găsească o poziție comodă, oare de obicei se uita în bibliotecă sau la tabloul de deasupra canapelei ? Cum obişnuia să țină țigara ? Dintr-odată i se părea mare şi ostentativă şi, când scutură scrumul în scrumieră, se pomeni întrebându-se dacă n-ar fi trebuit, în schimb, să rotească țigara de marginea scrumierei. Se ridică brusc şi-şi întinse gâtul şi spatele, după care îşi scoase fusta, apoi clipi des şi simți cum roşeşte, întrebându-se dacă Arnold îi aprecia comportamentul, încercă să-şi inducă un sentiment de familiaritate, dar nu reuşi. Totul i se părea ciudat. încercă să alunge sau măcar să mascheze acest sentiment spunându-şi că totul era la fel, totul era absolut la fel, la fel ca în toate celelalte dați, dar sentimentul persista. Vocea lui Arnold se auzea pe fundalul muzicii, iar ea simțea cum muşchii ei faciali îi răspundeau şi auzea cum vocea ei răspundea vocii lui, dar într-un fel se simțea detaşată de ea, la fel cum se simțea față de orice altceva. Părea că aşteaptă ceva, poate să sune telefonul şi să audă vocea lui Harry care-i va spune să-i lase încolo de bani şi să se întoarcă acasă: Am făcut eu rost de ceva. Dar Harry nu ştia numărul de aici şi nici că ea se afla aici. El credea că erau la un spectacol sau ceva de genul ăsta. Nu avea nici cea mai vagă idee că ea se afla aici, gata să se culce cu Arnold. Nu ştia. Dac-ar fi ştiut, n-ar fi... încerca disperată să continue,

dar o voce interioară o ironiza, iar adevărul îşi făcea loc ca un vierme în fiecare ungher al ființei ei... ştia că Harry ştie.

Se iubeau, dar amândoi ştiau că ea e la un pas să se culce cu Arnold...

Marion se aşeză pe marginea patului, cu spatele la Arnold, chinuindu-se să se orienteze. Sentimentul ei de înstrăinare creştea - totul e la fel, totul e la fel -, iar ea clipea şi se uita în jurul ei, în timp ce vocea lui Arnold îi zumzăia în minte.

Privi în podea şi ştiu că trebuie să se dezbrace. Lumina de la veioza de lângă pat era aşa de chioară, încât abia se vedea peretele, dar o deranja şi-l rugă pe Arnold s-o stingă. El se încruntă nelămurit: De ce vrei cu lumina stinsă aşa, deodată ?

Nu s-a mai întâmplat până acum. îşi înghiți un strigăt şi aproape că începu să plângă. încercă să vorbească firesc, orice-ar fi însemnat asta, dar enervarea din glasul ei era evidentă: Pur şi simplu aşa vreau. Te rog, Arnold. El ridică din umeri şi stinse lumina. Pentru un moment, aproape că se simți în siguranță în întunericul care se aşternu dintr-odată şi se dezbrăcă repede, conştientă de fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care şi-l scotea, şi simți cum îşi încrucişează brațele pe piept, strecurându-se în aşternuturile - totul e la fel, totul e la fel - care i se păreau murdare.

în lumina care pătrundea în începere, Arnold îi observă paloarea de sub machiaj şi slăbiciunea cumplită. Dat fiind că se culcase de multe ori cu ea în ultimii doi ani, îşi dădea seama cât de diferite erau corpul şi atitudinea ei, dar, mai mult decât atât, după ce se obişnui cu lumina slabă, văzu înțepăturile de pe brațele ei. Marion purtase, cu destulă dezinvoltură, de altfel, o rochie cu mânecă lungă care-i ascundea brațele, dar era imposibil să le ascundă tot timpul. Arnold dădu s-o întrebe despre ele, dar se răzgândi brusc şi încercă să se prefacă că nu existau. Se întoarse pe o parte şi începu să o sărute, iar Marion îi răspunse cât de călduros putu, spunându-şi întruna: E la fel. E la fel. Se mai culcase cu Arnold. Era totul la fel. Nu era nici o diferență. începu să se mişte, spera că erau mişcările şi sunetele corecte, încercând

cu disperare să-şi aducă aminte care erau acestea, dar, cumva, totul i se părea străin şi nepotrivit, apoi încercă să se gândească la Harry, dar asta dădu totul peste cap şi, pentru o clipă, îngheță, apoi îşi scoase din minte imaginea lui şi se agăță de Arnold şi mai tare şi începu să se unduiască, sperând că se purta la fel cum se purtase în toate celelalte dați, dar, indiferent cât de mult îşi repeta că se mai întâmplase de multe ori, tot se simțea murdară şi-şi spunea întruna: A fost la fel.

A fost la fel. A fost la fel. A fost la fel. Numai că nu se putea convinge, aşa că nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe Arnold, prin urmare recita mantra a fost la fel şi, deşi n-o făcea să se simtă curată, măcar îi dicta să facă ce era de făcut şi o obliga să-şi reamintească singură, din când în când, că Harry are nevoie de bani şi că ea o face de fapt pentru el, şi nu pentru bani, şi că a fost la fel, a fost la fel, a fost la fel...

Marion îşi luă hainele cu ea în baie. După ce s-a spălat, s-a îmbrăcat, şi-a aranjat părul şi şi-a refăcut machiajul, s-a întors în dormitor. Lumina era aprinsă, dar se simțea în siguranță. Arnold stătea pe marginea patului, fumând. Ea îi zâmbi, sperând că era zâmbetul cu care el era obişnuit, dar acum nimic n-o interesa mai mult decât să se întoarcă acasă.

Banii au vreo legătură cu urmele de pe brațele tale ? Ce ?

Cu urmele-alea. Urmele de ace. De-asta aveai nevoie de bani ? Te dr... ? ridică el din umeri. Despre ce tot vorbeşti ?

ochii ei ardeau. Arnold zâmbi profesional: Nu te supăra.

Dacă ai vreo problemă, te pot ajuta. Privirea ei se linişti:

Nu am nici o problemă, Arnold. Totul este foarte bine. El o privi o clipă nedumerit. îmi dai, te rog, banii, Arnold ?

Chiar trebuie să mă duc acasă. E târziu. El o mai privi câteva secunde: Chiar aş vrea să-mi dai un răspuns. Adică tu chiar...

ce sunt semnele-alea de pe brațele tale ? O, pentru numele lui Dumnezeu, Arnold, de ce trebuie de fiecare dată s-o iei pe ocolite? Nu poți pur şi simplu să mă-ntrebi dacă iau droguri ? Nu asta vrei de fapt să ştii ? Nu ? El dădu din cap.

Da. Bine, dacă asta te face să te simți mai bine, iau. El păru rănit şi clătină uşor din cap. Dar cum se poate aşa ceva?

E imposibil. Nimic nu e imposibil, Arnold. Mai ții minte ?

Dar eşti aşa de tânără şi de deşteaptă şi de talentată. Adică tu nu eşti ca toți... toți oamenii-ăia care bântuie pe stradă jefuind bătrâne pentru a-şi face rost de bani de heroină. Tu eşti cultivată şi delicată şi ai fost sub terapie - şi sub terapeut - se priviră pentru câteva momente. Arnold era din ce în ce mai confuz şi mai îndurerat. Dar de ce ? De ce ?

Marion îl țintui cu privirea pentru un moment, după care oftă lung şi zgomotos: Pentru că mă face să mă simt întreagă...

satisfăcută. Durerea şi confuzia din ochii lui Arnold începură să se amestece cu sclipiri de furie. Arnold, îmi dai, te rog, banii ? Chiar trebuie să plec. El se ridică rigid şi se duse în cealaltă cameră de unde se întoarse cu banii şi i-i dădu: Cred că nu mai contează dacă ți-i dau... Am să ți-i înapoiez în câteva zile. Nu, e-n regulă. Una peste alta, i-ai câştigat. Intră în baie şi închise uşa în urma lui. Marion se uită la uşă preț de o clipă, după care ieşi din apartament. Coborî scările în timp ce se lupta cu furia şi dezgustul, ochii începeau să-i lăcrimeze şi, când se pomeni în stradă şi o lovi un val de aer rece, se opri dintr-odată, amețită, se sprijini de zidul clădirii şi vomită, şi vomită...

Măruntaiele lui Harry se contorsionau. La o jumătate de oră sau aşa după ce plecă Marion, se întinse şi mai băgă o doză, după care se uită la televizor. îşi repeta întruna că se va întoarce în vreo două ore şi că totul va fi bine, dar, pe măsură ce minutele treceau cu greu, ceva părea să-i crească-n burtă, ceva care apoi se umflă şi i se rostogoli spre piept, ridicându-i-se până în gât, astfel că avea de înfruntat o senzație de greață. într-un fel, nu-l deranja disconfortul fizic, pentru că se putea concentra asupra lui, deturnându-şi astfel atenția de la ceea ce i se petrecea în cap, chestii care creşteau din ce în ce mai mari, transformându-se în imagini, dar şi în cuvinte, imagini şi sunete pe care nu voia nici să le vadă, nici să le-audă. După o oră deja nu-şi mai găsea locul. Se uită la ceas de ceva ori în mai puțin de cinci minute, de fiecare

dată uimit să vadă ce oră e, convins că trecuse mai mult decât atât, apoi îşi îndrepta din nou ochii spre televizor, dar imediat se gândea la ceas, nu-i venea să creadă că se uitase bine la ceas, aşa că se mai uita o dată şi era enervant de descumpănit de trecerea timpului, aşa că se întorcea iar la televizor, repetând aceleaşi gesturi de multe ori înainte să se ridice şi să schimbe canalul, dar fiecare emisiune era şi mai nasoală decât cea dinainte, aşa că trecu prin toate canalele de mai multe ori înainte să rămână la un film vechi şi să se lase pe spate, împotrivindu-se tentației de a se mai uita la ceas. Fumă jumătate de joint, gândindu-se că îl va ajuta să-şi calmeze stomacul, iar când termină se rezemă la loc şi, fără să vrea, îşi acoperi ceasul cu mâna dreaptă şi încercă să-şi cultive interesul pentru emisiune uitându-se țintă la televizor, dar nu reuşea nici măcar să-i absoarbă energia de la suprafața minții, şi astfel devenea din ce în ce mai mai conştient de imaginile şi de cuvintele care i se formau în cap, aşa că-şi îndreptă atenția către disconfortul fizic şi, când crezu că era gata să vomite, luă o cutie de bezele şi începu să mănânce cu ochii țintă la televizor, împotrivindu-se imaginilor care îi tulburau măruntaiele şi-i săgetau mintea, înghesuindu-le într-un ungher, dar răul începu să înainteze spre cap şi curând fiecare parte a corpului era afectată de acest rău, lupta, iar el luptă cât de mult şi de îndârjit putu, dar până la urmă se uită din nou la ceas, însă nenorocitul se oprise, iar lui îi veni să şi—1 smulgă de la

încheietură şi să-l arunce dracului pe geam, dar apoi îşi dădu seama că era un lucru bun, că trebuie să fi trecut mult mai mult timp decât credea el, aşa că sună la robot şi ascultă vocea înregistrată şi bipul şi o tristețe îngrozitoare îi inundă corpul când privi la ceas şi continuă să asculte vocea care-i spunea o dată şi-nc-o dată ora, şi de fiecare dată ceasul lui arăta ora exactă şi, indiferent câtă vreme a ascultat vocea şi s-a holbat la limbile-alea, timpul rămânea neschimbat, iar acum tristețea îi aduna lacrimile îndărătul pleoapelor, avea senzația că un potop de lacrimi avea să izbucnească şi, după ce puse receptorul în furcă şi

se aşeză încovoiat pe canapea ca să se uite la televizor, limbile ceasului lui continuau să-l zdrobească, şi, indiferent cât de încet trece timpul, trecerea lui este inevitabilă şi acum trecuseră deja ore bune de când ea plecase, iar imaginile şi cuvintele nu mai pluteau de mult înăuntrul său, apăsându-i încet conştiința, acum îi apăreau fulgerător direct în față, de parcă ar fi fost în afara lui, năvăleau spre el, şi o vedea pe Marion în pat cu un grăsan nenorocit care i-o trăgea de-i mergeau fulgii, după care întorcea imediat capul şi gemea şi se foia şi nu-şi mai găsea locul şi-ncepea să-njure televizoru' şi să schimbe canalele, sperând să găsească ceva la care să se uite şi-şi repeta întruna că nu făceau altceva decât să ia cina împreună şi că nu poți să-mprumuți bani şi s-o ştergi, trebuie să mai stai la un pahar de vin şi să aberezi şi să zâmbeşti şi să-i sugi... ce pana mea de emisiune-i asta ? Şi începu să formeze un număr, dar nu-şi mai putea alunga din minte imaginea unui ditamai bărbatul care şi-o băga şi-ncercă imediat să-i îmbrace şi să-i pună-ntr-un restaurant, bând cafea sau vorbind, dar nu putea să păstreze această imagine şi chiar şi-n scurtul răstimp cât o păstra, o voce subțire din fundul capului îl ironiza şi-i şoptea: Rahat, rahat, rahat, iar el încercă să-nchidă ochii strâns şi să scuture din cap, dar asta nu ajuta la nimic, nu făcea decât să îndrepte lumina reflectoarelor spre patul în care se aflau cei doi şi, chiar dac-ar fi reuşit să-i aşeze la o masă, ea ar fi întins mâna pe sub masă, iar Harry se duse la baie şi luă una dintre bilele pe care voia să le păstreze pentru mâine, dar ce puia mea, frate, am nevoie acuma, ultima fusese prea diluată, rahatu-ăla pur şi simplu nu era prea tare şi pe bune că nu vreau să mi se facă rău şi să nu mai pot să merg acolo şi să fac rost, da, asta o să fac, o să-mi fac o injecție şi-o să văd care-i treaba pe stradă, poate că e ceva chiar acuma şi pot să fac rost de ceva OK, nu pot să stau aicea toată noaptea să mă uit la televizor, m-aş urca pe pereți, şi dintr-odată i se făcu rău şi se aplecă deasupra veceului şi vărsă bezelele pe care tocmai le mâncase şi privi, aproape hipnotizat, cum voma îi curgea aşa de uşor din gură în vas,

împroşcând scurt pereții, ciocolata neagră, bezeaua albă şi bila verde amestecându-se atât de frumos, încât zâmbi spre micul ocean de dedesubtul lui, presărat cu insulițe şi creste de munți înzăpezite, şi chicoti, după care trase apa şi deja se simțea mai bine, se aşeză pe marginea căzii, savurând valul de încredere care i se scurgea prin corp, pacea liniştitoare care cobora deasupra lui şi în el, ştergând imagini şi distrugând orice urmă de cuvinte, apoi se întoarse încet în sufragerie şi-şi termină restul de joint, după care se lăsă pe spate şi începu să se uite la un film, terminându-şi restul bezelelor, şi pentru o vreme se simți moleşit şi calm, după care începu iar să se uite la ceas, iar acum timpul se măsura în ore, iar imagine-aia nenorocită se întorcea şi încerca să-şi scoată cu forța vocea aceea din cap, dar ea continua să-l ia la mişto şi să-i sufle şoaptele ei insidioase şi chicotelile, iar în curând restaurantul era bine luminat, dar pereții căzuseră, şi nu îi putea pune la loc, indiferent cât de mult încerca, aşa că renunță şi rămase pur şi simplu să privească cum

jocurile se desfăşurau de la sine, iar Marion şi bulangiul ăla se rostogoleau prin pat, el i-o trăgea în toate felurile, şi Harry simțea un gol din ce în ce mai mare în stomac, părea că e un hău căscat, iar vânturile înghețate sfichiuiau prin el, iar în acelaşi timp măruntaiele lui păreau să fi prins viață, de parcă colcăiau de viermi şi şobolani, iar lacrimi de furie şi tristețe îi umeziră dosul pleoapelor, se simțea de parcă ar fi stat sub apă, iar greața îi devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce se uita la imaginile pe care le isca mintea lui şi pe care le alimenta cu energie, energie care venea de undeva dinăuntrul său şi care-l secătuia şi mai mult, şi durerea creştea şi greața devenea din ce în ce mai puternică, dar într-un fel ştia că nu va vomita, că pur şi simplu se va ține strâns de greața aceea, şi inconştient îşi duse palmele între coapse, îşi sui picioarele pe canapea şi, uşor, dar implacabil, luă poziția fetusului, continuând să alunge greața cu țigări şi, cu cât se uita mai mult la imaginile de pe ecranul din mintea sa, cu atât inima părea să i se facă din ce în ce mai mare, amenințând

să-i sfărâme coastele şi să-i sară din piept, în timp ce dracu' mai ştie ce chestie i se umfla în gât, iar el trebuia să se chinuie ca să respire, apoi se ridică dintr-odată şi schimbă canalul, trecând prin toate posturile de câteva ori, după care se aşeză din nou pe canapea şi căscă ochii cât putea de tare, încercând să nu se împotrivească, dar nici să nu cadă pradă imaginilor, însă starea de greață persistă şi încet-încet renunță să se mai împotrivească, lăsându-sc pradă pustiului aceluia bolnav şi mort dinăuntrul său, şi toată durerea şi groaza şi neliniştea se prefăcură într-un giulgiu protector de disperare care aproape că-l liniştea acum că bătălia se sfârşise şi el rămase întins, uitându-se la televizor, aproape interesat de ceea ce se întâmpla, încercând să găsească puterea de a crede în acea minciună, pentru a putea crede şi în a sa.

Gândul de a ieşi să vadă dacă era rost de ceva îi dădu târcoale lui Harry în pauzele publicitare, dar nu reuşea să se adune. Pentru scurt timp, ideea îi făcu cu ochiul de fiecare dată când îi trecu prin cap, dar imediat ce filmul reîncepu, o lăsă să-şi facă meandrele. în cele din urmă, Marion ajunse acasă, îmbujorată din cauza vântului rece şi a machiajului, îşi scoase haina: Ah, ce frig e-afară. Abia am găsit taxi. Da, e nasol. Ii luă aşa de mult să-şi agate haina şi să-şi aranjeze hainele în şifonier, încât se simți ruşinată, aşa că închise ochii şi încercă să scape de tensiunea din stomac şi să-şi găsească o scânteie în privire înainte să dea ochii cu Harry. Păi, am făcut rost de bani. Se îndreptă spre canapea, încercând să pară relaxată şi nonşalantă: Uite-i, şi-i dădu lui Harry. Bun.

Acum ar trebui să putem face rost. El încercă să se liniştească şi nu numai să treacă cu vederea, dar şi să nege faptul că în încăpere plutea un sentiment de stinghereală atât de puternic, încât era aproape palpabil. Marion se aşeză pe canapea, vorbind cât de detaşat posibil: Ce film e ăsta, dragule ? Harry ridică din umeri: Nu ştiu. Am dat aşa, la întâmplare. Marion dădu din cap şi privi țintă ecranul, luptând, luptând, luptând, dar ştiind că era nu numai inutil, dar şi lipsit de sens să stea acolo încercând să mintă că nu se întâmplase nimic şi că totul

era exact la fel şi nimic nu se schimbase. Era absurd şi, fără să vrea, ridică din umeri când acest cuvânt îi răsună în cap, era mult prea inteligentă şi cu picioarele pe pământ ca saşi facă iluzii. Cu Harry ştia că nu putea să vorbească, asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile mult mai mult, dar față de sine nu putea să nege. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. O să accepte acest lucru şi o să şi—1 scoată din minte, fără să-i spună nimic

lui Harry... Ridică din umeri în sinea ei. Nu, nici nu e de crezut că o va întreba ceva. Oftă, apoi îi zâmbi lui Harry când acesta o privi, îl mângâie pe ceafă:

Te iubesc, Harry. El o sărută: Şi eu te iubesc. Ea îi zâmbi din nou, după care el îşi îndreptă iar atenția spre televizor, se uită şi ea un moment, încercând să ignore ghemul chinuitor din stomac, după care se aplecă: Cred că bag ceva. Vrei şi tu ? Io tocmai am luat. Du-te tu. Ea zâmbi din nou, automat, şi se duse la baie spunându-şi că ea doar îşi imagina că Harry se comportă ciudat. După ce îşi injecta, se aşeză pentru un moment, lăsând toate grijile să se risipească şi se cufundă într-o căldură mângâietoare şi simți că pe față îi apăru un surâs adevărat, apoi se întoarse în sufragerie. îl cuprinse pe Harry cu brațul, îl mângâie din nou pe ceafă, apoi îi sărută urechea şi-l mângâie pe piept, iar el îi răspunse încet şi se îmbrățişară cu disperare, căutându-se unul pe altul orbeşte, minute-n şir, iar televizorul zumzăia în fundal, apoi se hotărâră să meargă în pat, iar Harry o prinse şi o strânse mai tare şi mai tare, iar ea se agăță de el şi-l sărută şi-l muşcă, în timp ce el îi săruta tot trupul, încercând să-şi adune acea pasiune care să-i ia cu asalt corpul, dar ceva lipsea, ceva reducea din intensitatea a ceva şi, indiferent cu câtă disperare încercau, nu reuşeau să dea mişcărilor fizice alt sens decât acela de mişcare, şi, cu cât încercau mai mult, cu atât se retrăgeau mai mult în cochiliile lor de stinghereală, până când fură tacit de acord să pună capăt încercărilor şi căzură epuizați pradă unei stări asemănătoare cu somnul şi eliberarea.

Sara purta rochia roşie tot timpul. Şi pantofii aurii. Ada îi vopsea în continuare rădăcinile şi, dacă ar fi sugerat că poate s-a întâmplat ceva cu emisiunea şi că ar trebui să-şi vadă de viața ei, Sara nu scutura numai din cap, dar şi din mâini şi din tot corpul. Din când în când mai veneau doamnele în vizită şi-i aduceau câte un pateu sau un file de somon şi bageluri, dar Sarei nu-i era niciodată foame. Continua să gândească dietetic. Pieile antebrațului îi atârnau ca un hamac, dar ea tot nu mânca şi gândea în continuare dietetic. Dar eşti deja rotunjoară, numai că ai nevoie şi de carne pe oase.

Dar Sara refuza şi-şi bea cafeaua, vorbind încontinuu despre cum va merge la televiziune, iar televizorul era mereu aprins, pentru că Sara studia toate emisiunile de cultură generală ca să fie în stare să concureze, indiferent la ce emisiune va merge. Prietenele ei plecau repede, iar ea rămânea în fotoliul ei, privind, dând din cap şi zâmbind atunci când vedea cu ce eleganță răspundea la întrebări una după alta, de parcă ar fi fost o nimica toată, iar toată lumea o aplauda şi ea primea cadouri şi ținea un scurt discurs şi spunea că nu va păstra cadourile, ci le va da cuiva nevoiaş, iar ei aplaudau şi mai tare şi apar poze în ziare şi la ştirile de la ora şase şi chiar şi la cele de la unsprezece, ea le zâmbeşte tuturor, iar când iese pe stradă, oamenii cântă O IUBIM PE SARA, O IUBIM PE SARA, O IUBIM PE SARA, iar ea suspină şi zâmbeşte şi ridică din umeri în timp ce se uita la televizor, dar în fiecare dimineață se întâmpla ceva şi se simțea ciudat, trăgea

jaluzelele şi draperiile şi, din când în când, se ridica şi trăgea cu ochiul pe după draperii, să vadă dacă-i putea prinde pe cei care o priveau şi ținea sub observație o zonă cât putea de mare, dar fără să se dea de gol față de oricine o spiona, după care se întorcea în fotoliul ei, mai aruncând din când în când un ochi la frigider, aşa în treacăt, dar el stătea acolo tăcut, înspăimântat; după care se ridica şi mergea tiptil până la uşă şi asculta minute în şir, ținându-şi cât putea de mult respirația, ca să n-o audă nimeni, apoi dezlipea foarte atentă banda adezivă de pe gaura cheii şi îi pândea, dar ei reuşeau întotdeauna să dispară înainte să-i dibuiască. înlocuia banda, lua câteva capsule de Valium, apoi se întorcea în

fotoliu şi se uita la emisiunile ei, una după alta, apucându-se uneori de piept, de fiecare dată când vedea vreo mamă îngrijorată şi-i spunea femeii că şi ea ştie ce-nseamnă să-ţi fie dor de propriul fiu. Singurul meu copil, iepuraşul meu, şi nici măcar numărul lui de telefon nu-l am. Dar e ocupat acum, să ştii.

Are afacerea lui. E un profesionist, Harry al meu, şi o să mă facă bunică, iar Sara o consola şi-i spunea că o să fie bine, după care mai lua câteva capsule de Valium şi pleoapele începeau să i se-ngreuneze şi o tristeţe ca un giulgiu o cuprindea, lacrimi îi şiroiau pe obraji atunci când se uita la emisiunile de seară şi de noapte, şi nici măcar văzându-se la ştirile de la ora unsprezece nu-şi biruia tristeţea, pe măsură ce privea totul printr-o perdea de lacrimi şi murmura o rugăciune ca să primească veşti de la televiziune, să afle la ce emisiune va apărea şi când; şi Harry va veni în vizită şi-o va aduce pe logodnica lui şi vor bea împreună un ceai şi-i va spune şi ei la ce emisiune şi că se va îmbrăca în rochia roşie:

O, Seymour, mai ţii minte rochia aia ? De la bar mitzvah-ul lui Harry ? Seymour, s-a întâmplat ceva ? O să vii şi tu la emisiune şi o să câştigăm premii şi-o să le dăm săracilor şi-o să le facem un bine şi Harry îmi va dărui un nepot şi ea ar trebui să se ferească de maşina aia... O, dacă-ţi spun să te fereşti, de fiecare dată când o maşină vine aşa şi bărbatul se uită în jur, e rost de necaz şi eu o să stau cu iepuraşa mea

şi am să-i spun cum să gătească peşte umplut, care îi place la nebunie lui Harry, dar de ce nu-mi vorbeşti, Seymour ?

Stai acolo şi te uiţi la mine, haide, haide să mergem în pat, haide, haide... şi Sara Goldfarb se duse la culcare ţinându-l de mână pe Seymour, iar Harry şi nepotul său şi televizorul înotau în mintea ei inundată de lacrimi, iar lacrimile i se rostogoleau pe obraji şi-i îmbibau perna pe care-şi odihnea capul, încercând să-i spele durerea din piept...

Apoi se trezi dimineaţă, dădu drumul la televizor şi se apucă să-şi fiarbă cafea, îşi luă pastilele purpurie, roşie şi portocalie, îşi bău cafeaua cu ochii la draperiile trase şi sună la McDick Corp., scutură confuză din cap, încercând să-şi amintească ce i s-a spus, apoi se aşeză şi ascultă cât de tare îi bătea inima, iar pulsul îi răsuna ca nişte tobe în urechi, apoi se aşeză pe fotoliu, apucându-se din când în când de braţele lui, pe măsură ce bătăile inimii ameninţau să-i taie răsuflarea şi treptat, după care dintr-odată, îşi dădu seama că cineva de la McDick Corp. încerca s-o ţină departe de televiziune şi că probabil i-au distrus fişa, aşa că acum ei nu ştiu că trebuia să apară la emisiune, auzise ea cum merg lucrurile astea, a văzut de atâtea ori la televizor cum fac oamenii şi cum unora li se fură moştenirile şi nimeni nu ştie, dar ea va merge să afle cine şi să-şi facă o fişă nouă, îşi puse o pereche de ciorapi şi şosete groase de lână de-ale lui Seymour, îşi înghesui picioarele în pantofii aurii, iar peste rochia roşie îşi puse câteva pulovere, iar pe deasupra haina groasă; îşi înfăşură un fular în jurul gâtului şi unul în jurul capului şi ieşi în stradă, fără să încetinească sau să ezite în timp ce frigul şi lapoviţa îi biciuiau faţa, iar ea îşi vedea de drum spre metrou, fără să audă nici maşinile, nici oamenii, cu ochii în pământ şi îşi croia drum prin vântoasă şi murmura întruna, în timp ce se aşeză la metrou şi se uită la reclame, recunoscând produsele de la televizor şi identificând emisiunea cu care erau asociate şi la spunea oamenilor din jur cum va apărea ea le televizor şi-i va ajuta pe cei săraci, iar Harry al ei avea să fie şi el acolo, dar oamenii continuau să citească

ziarul sau să se uite pe geam şi n-o băgau în seamă, de parcă nici n-ar fi existat, până când coborî, şi atunci vreo doi ridicară uşor din umeri şi o priviră o clipă cu coada ochiului cum traversa peronul, apoi urcă scările şi porni pe stradă, ținându-şi babuşka strînsă în jurul capului, patinând şi alunecând cu pantofii ei aurii pe străzile înghețate, dar continuă să-şi croiască drum prin vânt şi lapoviță până la clădirea de pe Madison Avenue şi intră apoi în lift, tiebăgând de seamă privirile şi ocheadele celor din jur, şi în sala de recepție de la McDick Corp. o întrebă pe recepționistă de ce nu-i răspunde la telefoane când cerea să-l vadă pe Lyle Russel, iar recepționistă o privi țintă pe Sara, pupitrul ei de control bâzâia şi licărea, dar ea rămase locului, privindu-i fața îngrozitor de slabă, cearcănele adânci, părul încâlcit, ud şi răvăşit, şosetele groase de lână care îi ieşeau din pantofii aurii, văzând-o pe Sara cum se împleticeşte, din când în când izbindu-se de câte un perete, pe măsură ce continua să vorbească incoerent şi să-şi repete numele, şi în curând recepționistă îi recunoscu numele şi o rugă să ia loc o clipă, apoi sună la Departamentul de programe noi şi le spuse cine se afla acolo şi ce se întâmpla, şi-n scurt timp câțiva oameni încercau s-o linişească pe Sara şi s-o convingă că ar fi mai bine să meargă acasă, dar ea le spuse că va rămâne acolo până când va afla la ce emisiune va apărea, iar apa îi şiroia pe față şi pe haine, rochia ei roşie era mototolită şi babuşka îi alunecase de pe cap, şi Sara Goldfarb arăta ca o creatură nefericită şi disperată, şovăielnică şi demnă de milă, şi se afundă în scaun, iar lacrimile începură să i se amestece cu lapovița care i se scurgea de pe față, picurând pe corsajul rochiei ei roşii, cea pe care o purtase la bar mitzvah-ul lui Harry, şi cineva îi aduse o cană de supă fiebinte, pe care i-o ținură dinainte, şi-i spuseră să guste ca să se încălzească, apoi vreo două dintre celelalte fete o conduseră într-un birou mic şi încercară să o linişească, iar cineva chemă un doctor şi în curând salvarea se afla pe drum, Sara stătea ghemuită şi udă pe scaun, suspinând şi spunându-le că va da totul săracilor: Eu nu vreau premiile,

ele vor face pe cineva fericit. Eu nu vreau decât să apar la emisiunea la care aştept de atâta vreme să apar cu Harry şi cu nepotul meu, iar ele încercară să-i explice că numai câțiva oameni erau selectați şi că era nevoie de timp, poate că în curând, dar hohotele continuau şi din când în când îi apropiau supa de buze şi ea sorbea câte puțină, apoi veniră cei doi infirmieri de pe salvare şi se uitară la ea o clipă, vorbindu-i blând şi liniştitor, întebând-o dacă putea să meargă, iar ea spuse că mergea mereu pe scenă, ar trebui să-l vadă pe Harry al ei la ştirile de la ora şase, şi când o întrebară cum se numea, una dintre fete le spuse că Sara Goldfarb, iar Sara le spuse că Scufița Roşie şi am să mă duc țup-țup către prezentator, apoi se rezemă şi hohoti şi hohoti din nou, după care, se mai linişti şi-i rugă să-l sune pe Seymour, ar trebui să vină s-o ducă la salonul de înfrumusețare, iar infirmierii o ajutară să meargă la lift, să coboare la salvare, după care porniră spre Bellcvue, cu tot traficul aglomerat şi vremea proastă.

Din fericire, Sara nu-şi dădea seama de locul unde se află, de coridoarele aglomerate şi de saloane, de oamenii grăbiți, de țipetele de durere, iar gemetele şi suspinele şi rugămințile nu-i străpungeau auzul, şi nici nu vedea trupurile strivite, bolnave şi însângerate. Boala o izola şi avea parte de tot ceea ce putea îndura, fiind izolată în coconul ei de durere. A fost aşezată într-un scaun cu rotile în timp ce i se completa fişa şi un medic generalist o evalua în grabă şi citi raportul infirmierilor de pe salvare, apoi o trimise la psiho, şi o transportară de-a lungul coridoarelor şi o aşezară la o altă coadă, iar după vreo oră, a fost condusă într-un cabinet şi un doctor o examina rapid, apoi trecu iute în revistă

formularele care atârnau de scaunul cu rotile şi o întrebă cum o cheamă, iar ea începu să plângă şi încercă să-i spună despre Harry şi despre emisiunea de televiziune, dar el îi dădu alte hârtii şi spuse să fie transferată la secţia pentru săraci şi dădu din cap, apoi mâzgăli repede un bilet că era paranoică schizofrenică şi că ar trebui examinată mai temeinic, dar că tratamentul cu şocuri electrice era cu siguranţă indicat. îl

chemă pe infirmier şi Sara a fost condusă la o altă coadă.

După multe alte ore, au dus-o în cele din urmă la un pat de pe coridorul celor ţinuţi sub supraveghere. Unii pacienţi se târau de colo-colo, privind în gol din cauza tranchilizantelor puternice, alţii colindau în cămăşi de forţă, iar alţii erau legaţi de pat şi ţipau, plângeau şi implorau. Sara se întinse pe spate, cu ochii în tavan, suspinând din când în când, propria nefericire protejând-o de nenorocirea celorlalţi.

In cele din urmă, un tânăr rezident veni la picioarele patului ci. Era obosit şi, în timp ce citea fişa, căsca. Când văzu comentariile doctorilor care o consultaseră şi le văzu numele, se încruntă. O privi o clipă, apoi îi vorbi liniştitor, în timp ce o examina îi cet şi atent. Din când în când, Sara îi răspundea la câte o întrebare, iar el zâmbea şi o mângâia pe mână.

Ii ascultă pieptul, apoi o rugă să se ridice în capul oaselor şi o ascultă la spate şi-i ceru să întindă braţele şi să îndoaie degetele; când observă cum îi atârna pielea pe antebraţ şi se uită din nou la cearcănele din jurul ochilor şi la gâtul ei o întrebă dacă avusese recent vreun infarct. Nu, dar bate foarte tare. Da, am observat, şi continuă să-i zâmbească liniştitor. Arăţi de parcă ai slăbit foarte mult în ultima vreme, bunicuţe Ea zâmbi: Da, mă îmbrac cu rochia roşie la televiziune. El asculta, o mângâia pe mână, spunându-i bunicuţo, zâmbindu-i încontinuu şi punându-i întrebări, blând şi răbdător, iar în cele din urmă ea îi povesti despre greutate, doctor, despre pastile şi de multe, multe ori despre Seymour, Harry şi televiziune. OK, bunicuţo, o să fie bine - mângâind-o blând pe mână -, te reparăm cât ai zice peşte. Vrei un pahar cu ceai ? îi zâmbi, iar ea surâse la rândul ei şi făcu semn că da: Eşti un băiat bun, Harry.

Doctorul dădu instrucţiunile necesare asistentei de gardă, s-o transfere pe Sara de la psiho la medical, şi-i dădu fişa.

Ea zâmbi: Tot Reynolds ? Cine altcineva? Cred că e unul dintre cei mai mari dobitoci pe care i-a avut vreodată medicina. Schizofrenică paranoică... Singurul lucru în neregulă cu femeia asta sunt pastilele de slăbit pe care le-a luat.

Tyrone C. Love stătea pe marginea patului, scărpinându-se în creştet şi încercând să-şi dea seama ce se întâmplă.

Asculta cum vântu-ăla nenorocit zguduia ferestrele şi-afară era un frigu' dracu', iar el va trebui să iasă din nou. Rahaaat!

Parcă nu de mult era vară şi ei străbăteau oraşul în drum spre morgă şi se făceau varză, ş-acuma-i o iarnă de-ţi îngheaţă cum' şi zilele şi nopţile parcă s-amestecă, şi parcă o zi dureaz-o mie de ani şi n-a fost niciodată vară şi nici nu va mai fi vreodată. Clar s-a futut ceva pe undeva. Erau acolo pe felie şi aduceau banu-acasă, ş-acuma se dau peste cap şi se chinuie să facă rost de marfă cât să nu le mai fie rău. Rahaaat! Şi străzile-alea nenorocite-s nasoale, frate, pe bune, pana mea, nasoale de tot. Se întoarse şi se uită la Alice, ghemuită sub pături, nu i se mai vedea decât capul, şi era aşa de dulce şi de caldă şi de împăcată, da-n curând o să se trezească şi-o să-şi vrea doza. Drace, cum mai poa' să doarmă scorpia.

Şi dacă nu doarme, dă mereu din cap. Zâmbi. Da' pe bune că-i o femeie ca lumea, o gagică înnăscută. Se scărpina întruna, ascultând vântul. Toată marf-aia bună şi banii, iar acuma nu mai avem bani de chirie. Rahaaat. De unde-a venit tot stresu-ăsta ? Totu' era aşa de bine şi de ca lumea cu mine şi Alice şi stăteam întins şi aicea, cu fereastra deschisă şi draperiile în vânt, vorbeam tot felu' de prostii şi ne giugiuleam, ş-acuma-i un vântu' dracu-afară, de parc-ar vrea să smulgă tot apartamentu-ăsta din ţâţâni. Rahaaat. Acuma se pare că nu va mai fi nimic în afară de stres. Măcar am făcut rost de bani, să cumpărăm ceva-n sear-asta. Asta dac-o să fie ceva. Poate că tipii-ăia-ncearcă s-aducă mulţi cu bani la un loc şi să-i jefuiască. Nu ştiu ce pana mea o să se-ntâmple-acolo, frate, străzile-alea nenorocite o iau din ce în ce mai razna cu fiecare zi... fiecare zi, pana mea. La fel ca peştele-ăla mare care l-a mâncat p-ăla mai micu'... Rahaaat! Când eşti tu peştele-ăla mic, ai dat de belea, frate... de mare belea. Şi n-ai parte decât de stres. Da' noi tre' să stăm calmi, păpuşă, şi să rămânem pe poziţii. Măcar să putem să stăm calmi până luăm marfa. Şi după aia nu mai tre' să ieşim în frigu-ăla şi

să ne dârdâie cururile-amărâte, drace, urăsc stresu'. Rahaaat!

Se ridică şi se duse la baie şi se aşeză în faţa vasului de toaletă, cu o mână sprijindu-se de perete şi cu cealaltă ţinându-şi mădularul, examinându-şi-l în timp ce-şi scutura ultimii stropi. Rahaaat, în curând va trebui să-mi mişc din nou curu-n frigu-ăla nenorocit. Da, o să mă fut înainte să-mi îngheţe de tot. Se aşeză pe partea de pat a lui Alice şi dădu la o parte păturile, o mângâie pe gât şi o întoarse cu faţa-n sus, apoi o sărută apăsat pe gură în timp ce-i cuprinse un sân în palmă:

Haide, femeie, trezeşte-te. Dacă vreau o mortăciune, mă duc la morgă. Alice clipi şi—1 privi buimacă pentru o clipă: Ce vrei ? Rahaaat, tu ce crezi că vreau ? Şi se sui în pat şi o trase lângă el. Vreau ceva din bunătatea pe carc-o ai acolo, femeie, şi o mângâie pe burtă şi apoi acolo, o sărută pe gât. Nici nu m-am trezit şi nici măcar n-am luat nimic. Rahaat, lasă că-ţi dă tăticu' acuma ceva, femeie, iar Tyrone C. Love făcu tot cc-i stătea-n putinţă să-şi umple oasele şi muşchii şi capul cu toată căldura dragostei şi să se izoleze de frig şi de consecinţele a ceea ce se putea întâmpla în noaptea asta.

A fost cea mai ciudată noapte şi cea mai ciudată scenă pe care o văzuse vreodată oraşul. Căpitanul regiunii fusese înştiinţat cu multe zile înainte care zonă va fi folosită, aşa că totul în jur era calm şi sub control absolut. Era ca şi când ai fi mers pe un câmp de bătălie între două armate furioase şi dintr-odată dădeai colţul şi te trezeai într-o zonă demilitarizată. Străzile erau pustii. Nu mai erau nici măcar focurile din clădirile abandonate. Nici măcar vreun vagabond prin vreun gang sau sub vreo saltea. Pustiul se întindea pe câte cinci străzi ori încotro te-ai fi uitat. Nu erau maşini de poliţie în zonă, dar erau poliţişti care patrulau pe margine. Singurele intrări erau prin punctele de control unde gardienii cu puşti Thompson şi walkie-talkie-uri verificau pe toată lumea înainte să-i lase să treacă. Toate armele trebuiau lăsate la intrare.

Când li spunea tipilor că nu puteau să-şi ia arma cu ei, urlau şi huiduiau. Ce tot puia mea zici acolo ? Vrei să intru-acolo cu cinci sute de dolari şi să-mi iau heroina şi să plec după

aia-n curu' gol, fără armă ? Rahaaat, tu nu eşti în toate minţile, băi. Atunci ai rămas fără droguri, găozare, şi-i lipi ţeava puştii de faţă şi tipu' făcu stânga împrejur din drum

tropăind, bombănind şi scuipând şi se întoarse peste câteva minute, curat de data asta. Nu mai am nimica, băga-mi-aş.

îl percheziționară foarte atent şi-n cele din urmă îi făcură semn să intre. Dacă mă jefuieşte cineva, e vai ş-amar de curu' tău. Dă-mă-n judecată. Tipul continuă să bodogănească înainte, dar îşi văzu de drum, îndreptându-se spre coada lungă de câteva străzi, şi nu era decât opt şi jumătate, iar tipul trebuia să sosească abia la zece.

Harry şi Tyrone se gândiră că cel mai bine ar fi dacă ar lua fiecare jumătate din bani şi i-ar ascunde peste tot, lipindu-şi-i de diverse părți ale corpului, cât timp vor vedea care-i treaba, şi şi-ar păstra în buzunar doar câțiva dolari; în caz că cineva chiar i-ar prădui şi după aia ar fugi, ar crede că numai atât aveau. Trecură de punctul de control destul de uşor şi, odată intrați în zona demilitarizată, porniră spre punctul de distribuție cu ochii-n patru. La jumătatea fiecărei străzi era câte o maşină parcată pe capota căreia se afla un tip cu mitralieră, iar pe stradă, unul cu walkie-talkie. Rahaaat, tu vezi care-i treaba, frate ? Da. Pana mea, am impresia c-am intrat în desene animate. Se zgribuliră şi mai mult în hainele lor. Io nu m-am mai simțit niciodată-n viața mea aşa de dubios, frate. Merseră printre rămăşițele clădirilor demolate, siluetele lor frânte proiectându-şi umbrele întunecate pe cer, străbătând liniştea ciudată şi stranie care le străpungea urechile şi ochii. Se apropiara de coada de sute de oameni, dintre care jumătate stăteau înghesuiți unii-ntr-alții, iar cealaltă jumătate stăteau rezemați de zidurile dărăpănate, încercând să se-ncălzească şi să nu se uite la mitralierele ațintite spre ei, căutând să-şi controleze mişcările, pentru ca nimeni să nu-şi facă vreo idee greşită în atmosfera aia tensionată, aşa că stăteau cât puteau de liniştiți, legănându-se de pe un picior pe altul, în încercarea de a se-ncălzi, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, ştergându-şi nasul cu umerii, din când în când

stând într-un picior, iar cei care aveau tenişii ferfeniță îşi împachetau picioarele şi corpurile în ziare, să se-ncălzească.

Harry şi Tyrone îi priveau pe tipii ăia, ştiind că ei nu vor ajunge niciodată aşa de rău, că ei nu se vor prăji în asemenea hal, încât să trăiască numai pentru heroină. O dată la câteva minute cineva întreba cât e ceasul şi, din când în când, le răspundea câte un gardian, iar altcineva le spunea să nu mai întrebe asta încontinuu, pentru Dumnezeu: In felu-ăsta, frate, timpu' trece ca ochiu' mortului. Calmează-te, da ? Şi încercau din nou să creadă că timpul trecea din ce în ce mai repede, ignorându-şi gheața din oase şi din carne; iar gardienii îi priveau fără să spună nimic, adăpostiți de hainele lor impermeabile şi cagule, părând dintr-un film SF atunci când se mişcau rigid, aproape invizibil pe fundalul întunecat, iar aburii care le ieşeau din gură se vedeau mai bine decât fețele lor, dar mai puțin bine decât mitralierele. La câteva minute după zece, sosi un Cadillac negru din care ieşiră doi tipi cu puşti Thompson, apoi încă doi, iar un tip înfăşurat tot într-o haină de blană ieşi ținând în mână o valiză mare. Se îndreptă spre ceea ce fusese odată intrarea unei case şi unde fusese instalat un radiator portabil. Era aprins, iar el se aşeză pe o carpetă groasă de lână lângă radiator. Unul câte unul, băieții erau conduşi la intrare, iar acolo un tip lua banii, îi număra, îi punea într-o cutie de oțel, apoi băieții treceau mai departe şi li se dădea o bucată împachetată în plastic, apoi li se spunea să plece. De cum părăseau zona demilitarizată, băieții încercau să se topească în noapte şi, deşi umbla vorba că nimeni nu va fi arestat, cel puțin pe distanța de o milă de acest loc, numai un prost ar avea încredere în polițişti. Unii se furişau în gangurile unde îşi ascunseseră armele, după care o luau la picior pe străzi, cu o mână ținându-şi strâns marfa, cu cealaltă, arma; alții o luau grăbiți

spre maşinile parcate unde îi aşteptau ceilalți care veniseră cu ei să cumpere droguri, după care plecau în viteză, bătând palma şi lăsându-le gura apă la gândul acelui drog de milioane; dar alții n-au mai apucat să iasă din maşină sau să treacă

de clădirile întunecoase, alegându-se cu o împuşcătură sau o lovitură în cap.

Rândul înainta repede, dar chiar şi-aşa fiecăruia îi lua câteva ore bune să-şi procure marfa, dar nimeni nu protesta, sub nici o formă, cu mitralierele-alea care-i aveau pe toți în vizor. Harry şi Tyrone îşi lipiră marfa de corp şi, când se întoarseră pe străzi, fiecară se înarma cu câte doi bolovani şi-şi continuară drumul mergând pe mijlocul străzii, pentru ca amândoi să acopere cu privirea o întindere de 360 de grade. Nici când se urcară în taxi nu aruncară pietrele, nici ca să fumeze nu le dădură drumul, ci le ținură până când ajunseră acasă. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să-şi injecteze, apoi diluară şi puseră în plicuri restul mărfii, fiecare dintre ei luând câte jumătate, ca să aibă pentru clienți. S-au gândit că ar fi mai bine să micşoreze dozele decât să dubleze prețul. Era austeritate şi toți toxicomanii din oraş ar fi dispuşi să plătească mai mult pentru o doză mai mică, chiar dacă era cam diluată.

Harry şi Marion stăteau întinşi, savurând căldura şi sentimentul de siguranță pe care îl aveau ascultând bâzâitul radiatoarelor şi privind punguțele de heroină de pe masă.

Harry, tu ai de gând să vinzi toată asta ? Mare parte, de ce ?

Şi crezi că nu mai putem face rost de mai multă ? Ce-o să ne facem ? Trebuie să mai fie. Dar să presupunem că nu mai e, iar vocea lui Marion deveni din ce în ce mai profundă, ai văzut ce greu a mers în ultima vreme. Dar astă-seară a fost doar începutul. Marion se întoarse şi—1 privi pe Harry în ochi, foarte concentrată: Nu cred. Ce tot zici acolo ? Nu sunt sigură. E doar o presimțire. Dar nu vreau să-mi mai fie iar rău, Harry. Nu-mi place să mă trezesc şi să nu avem nimic în casă. Nici mie, dar n-ar fi o afacere bună să nu vindem pe stradă. Acum, că au crescut prețurile, o să se găsească o grămadă. Marion scutură din cap: Am o presimțire rea, Harry. Nu o vinde. In ochii lui Marion se citea frica şi, pentru prima oară, vocea ei era rugătoare: Te rog, Harry, te rog.

Corpul ei era rigid, iar privirea îndreptată înainte. Nu-ți face griji, o să putem face rost. Şi putem să ne lăsăm oricând.

Dr. Spencer stătea în fața dr. Harwood, administratorul secției, cu mâinile în buzunare şi falca încleştată atât de tare, încât îl durea. Dr. Harwood se împinse cu scaunul de la birou şi pentru o clipă îl privi pe dr. Spencer, încruntându-se uşor: Pari cam crispat. Mai bine te-ai aşeza şi te-ai relaxa.

El se aşeză şi respiră adânc, încercând să-şi destindă corpul, dar în continuare îl durea, din cauza furiei pe care încerca s-o controleze şi care îl crispa. Dr. Harwood continua să se încrunte: Şi care crezi că este problema ta, doctore ? Ai spus că e urgent. Dr. Spencer mai trase o dată aer în piept, închise ochii pentru o clipă, apoi expiră uşor: E vorba de dr. Reynolds. Dr. Harwood îl privi cu asprime: Ți-am mai spus şi altă dată că, dacă vrei să te răfuieşti cu dr. Reynolds, fă-o în timpul tău liber. Dar asta n-are nimic de-a face cu o răfuială, ci cu îngrijirea corespunzătoare şi tratamentul pacienților. Dr. Harwood se rezemă de spătarul scaunului:

Bine, ce mai e de data asta ? Dr. Spencer încerca să se relaxeze şi să se controleze, dar, cu cât vorbea mai mult despre această situație, cu atât îi era mai greu să-şi stăpânească furia. Trase aer în piept încă o dată: O anume Sara Goldfarb a fost adusă la

spital într-o stare de completă dezorientare, iar dr. Reynolds a diagnosticat-o drept paranoică schizofrenică şi a trimis-o la psihiatrie, cu recomandarea unui posibil tratament cu şocuri electrice, ca de obicei. Dr. Harwood tresări uşor, dar nu spuse nimic. I-am făcut o examinare de rutină şi am descoperit că luase pilule de slăbit şi Valium şi că nu mâncase ca lumea de luni de zile... se opri o clipă, împotrivindu-se furiei crescânde... şi am dat ordin să fie trecută la medical. Azi-dimineață am descoperit că ordinele mele au fost contramandate de către dr. Reynolds şi nu numai că pacienta e la psiho, dar el a dat un ordin expres ca alte asemenea ordine din partea mea să fie complet şi imediat ignorate. Dr. Spencer roşi şi transpiră uşor, în timp ce

dr. Harwood îl privea cum încerca să se stăpânească. Dar el are şi dreptul, şi autoritatea de a face asta. Eu nu discut despre dreptul lui de a face ceva, ci despre dreptul pacienților de a primi cele mai bune şi mai adecvate îngrijiri medicale.

Vrei să spui că ea nu se bucură de acest lucru în spitalul nostru ? Spun doar că problema este medicală, nu psihiatrică.

Are nevoie de puțină odihnă, de mâncare ca lumea şi trebuie să-şi curețe corpul de toate stimulentele alea şi toate antidcpresivele pe care le-a luat şi se va reface complet. Dr. Harwood îl privi o clipă cu răceală: După părerea ta, doctore. E mai mult decât părerea mea, e vorba de experiența mea. In ultimele opt luni am preluat şase dintre pacienții doctorului Reynolds şi le-am acordat tratament medical, pentru exact aceleaşi simptome şi aceleaşi cauze, şi s-au refăcut complet în mai puțin de o lună, fără tratament cu şocuri şi medicamente psihotropice. Dr. Harwood continua să-l privească şi să-i vorbească rar: Da, ştiu. De aceea a dat acele ordine.

Nu poți interveni în tratamentul altui doctor sau... Chiar şi atunci când tratamentul nu e numai inadecvat, dar şi periculos şi dăunător sănătății şi bunăstării pacientului ? Dr.

Harwood clipi încet, tolerant: Nu cred că te afli în poziția în care să judeci competența unui doctor specializat într-un câmp al medicinei față de care eşti ostil şi care-ți este superior şi ca funcție, şi ca experiență. Ei bine, te contrazic. Total şi vehement. Şi rapoartele îmi vor da dreptate. Dacă cineva are o durere de măsea, nu-l trimiți la un ortoped. Şi ce vrea să-nsemne asta ? Doar că pacienții care au probleme medicale nu ar trebui tratați pentru probleme psihiatrice, iar această femeie, ca şi ceilalți, este un caz medical, nu unul psihiatric. Dr. Harwood îşi lovea încet vârfurile degetelor:

Din nou, aceasta este părerea ta, care diferă de cea a doctorului Reynolds. Reynolds e un dobitoc. Doctore, nu face remarci jignitoare la adresa altor angajați - dr. Harwood se rezemă şi mai bine de spătar, privindu-l pe dr. Spencer în ochi — mai ales legate la decizii care au acordul meu. Vrei să spui că ai aprobat ? Bineînțeles. Dar cum ai putut, după

ce ai citit comentariile din fişă ? Nu era nevoie să văd acea fişă. Nu era nevoie să-i vezi fişa ? Vrei să spui că ai condamnat pe cineva la şocuri electrice fără măcar să-i vezi fişa ?

Serios, doctore, a condamna e un cuvânt aşa copilăresc şi prostesc. Dar în acest caz chiar nu este necesar tratamentul cu şocuri. Iți spun că pot să o însănătoşesc în câteva săptămâni cu odihnă şi hrană. Dr. Spencer, încep să-mi pierd răbdarea cu această tiradă a ta împotriva lui Reynolds. Permite-mi să-ți amintesc din nou că ți-e superior şi doar în baza acestui fapt nu ai nici o putere asupra acțiunilor sale. Chiar nici o putere. Mă înțelegi ? Dar nici de binele pacientului nu vă pasă ? Dr. Harwood se aplecă spre dr. Spencer cu o

expresie dură: Rolul meu este să mă asigur că această secție funcționează bine, cu cât mai puține neplăceri şi conflicte. Am responsabilitatea de a face ca o mare secție a unuia dintre cele mai mari spitale din lume - din lume - să funcționeze cu cea mai mare eficiență. Sunt responsabil de mii de oameni şi asta este responsabilitatea mea, nu un biet pacient, ci miile de oameni care depind de abilitatea mea de a face ca această secție să funcționeze bine, fără certuri dăunătoare de ambele părți. L-ai contrazis în repetate rânduri pe dr. Reynolds, fără motive, şi te-am iertat. Fără motive ? Cum poți ? LINIŞTE!

Nu mă interesează părerea ta despre competența altor medici, ci să-mi fac datoria cât de bine pot. Dar femeia aceea... Ți-am spus că nu-mi pasă de femeia aceea. Chiar dacă ai dreptate cu presupunerile şi diagnosticul tău, cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să i se facă un tratament cu şocuri de care nu are nevoie. Cel mai rău... Dr. Harwood îl privi cu asprime pe dr. Spencer şi se apropie şi mai mult de el: Ai auzit bine, cel mai rău. In vreme ce, chiar dacă ai avea dreptate şi eu te-aş susține, angajații s-ar dezbina atât de mult, iar calmul şi eficienta funcționare a acestei secții ar fi aşa de afectate, încât asta ar fi o pierdere mai mare decât câteva luni din viața unei femei. Dr. Spencer părea rănit şi uimit: Credeam că responsabilitatea ta este aceea de a-i trata pe bolnavi. Dr. Harwood îl privi pentru o clipă: Nu fi naiv,

doctore. Dr. Spencer nu făcu decât să-l privească țintă, simțindu-se gol şi pustiu pe dinăuntru, simțea un gust de plumb pe limbă, iar pleoapele îi erau grele şi ochii împăienjeniți de lacrimi. Dr. Harwood continua să-l privească, apoi trase aer adânc în piept şi oftă, rezemându-se de spătar.

Desigur, dacă nu eşti de acord cu modul în care este condus acest spital, eşti liber să renunți la rezidență. Acesta este privilegiul tău. Dr. Spencer avea în continuare privirea ațintită înainte, în timp ce dr. Harwood şi toată încăperea se încețoşeau. îşi simțea corpul secătuit. Creierul încețoşat.

Măruntaiele pustiite. închise ochii pentru o clipă şi apoi scutură din cap. Dr. Harwood continua să se joace cu degetele: Sunt sigur că mai ai multe de făcut, eşti de gardă.

Dr. Spencer dădu din cap şi se ridică să plece. Şi permite-mi să-ți amintesc ceva, doctore... din armonie se naşte eficiența.

Bună dimineața.

Toate radiatoarele bâzâiau, dar lor tot le era frig. Panica persista şi se întoarseră la vechea rutină de a bate străzile, pentru a face rost cât să nu le fie rău, şi atât. Marion reuşise să păstreze provizii suficiente de somnifere, cu ajutorul doctorilor ci, dar continua să fie isterică mai tot timpul. In diminețile acelea când se trezeau şi nu aveau nimic în casă, pentru că luaseră totul noaptea trecută, când boala îi convinsese că totul va fi bine, că a doua zi dimineață nu le va mai fi rău, devenea isterică şi tremura în timp ce-şi injecta un somnifer, din când în când dând greş şi arzându-şi brațul, care se umfla şi se înroşea, şi începea să plângă şi să țipe la Harry că era vina lui că nu aveau doza de dimineață. Ce dracu' zici acolo ? Ție ți se sculase azi-noapte să băgăm din nou. Păi o bilă nu era de-ajuns. Nu-i vina mea că nu era bună. Aveam nevoie şi de cealaltă. Aveai pe dracu'. Puteai s-adormi cu o bilă. Până la urmă ai fi adormit cum faci de obicei. Ştii bine că nu dorm. Şi dacă mie mi-ar fi ajuns o bilă, ție de ce nu ți-a ajuns ? Tu erai ăla care voia să ia tot azi-noapte.

Sigur, de ce nu ? Şi eu ce era să fac ? Să stau să văd cum te faci tu muci şi io nu ? Atunci nu-mi mai pune mie-n cârcă tot, şi gata. Şi lasă-mă-n pace. Din cauza ta am greşit-o cu prima şi-acum am braţu' harcea-parcea, nici nu ştiu unde-o să-mi mai bag acu'. Ce pana mea vrea să-nsemne că din cauza mea ai greşit-o ? Şi cine crezi c-o să iasă-n frigu-ăsta să facă rost de ceva ? Tu eşti singuru' care poate. Dac-aş putea, aş face-o. Nu-i nici o plăcere să stau aici s-aştept. Ia

mai du-te-n pizda mă-tii. Lasă-mă-n pace să bag şi io şi să ies pe-afară să văd care-i treaba. Harry îşi injecta două tranchilizante şi încercă să se convingă că era mai dus decât era de fapt, dar, deşi nu-i reuşi, nu-i mai era rău şi o să poată bea o ciocolată caldă, care-o să-i facă bine. Pe măsură ce corpul şi mintea începură să i se liniştească, o văzu pe Marion cum încerca să-şi injecteze cu stânga şi tremura aşa de tare, că avea s-o dea în bară şi cu asta, aşa că Harry îi spuse c-o ajută el. Kristoase, o să te omori. O legă şi îi masă braţul până când găsi o venă bună, apoi înfipse acul în venă şi amândoi priveau nemişcaţi, aşteptând să ţâşnească sângele, iar când ţâşni, Marion puse mâna pe seringă: Lasă-mă pe mine, lasă-mă pe mine. Harry ridică din umeri şi se dădu la o parte, iar Marion îşi injecta lichidul în venă, apoi apăsă pe piston de vreo două ori, închizând ochii pe măsură ce un şuvoi fierbinte îi încinse corpul şi un val de greaţă o cuprinse, asaltându-i capul pentru o clipă, iar când se domoli, deschise ochii şi-şi puse seringa în paharul cu apă. Eşti bine ?

Marion dădu din cap. Mai bine te-ai lăsa de rahatu-ăla. O să-ţi arzi toate venele. Dacă ţi-e rău, ia vreo două aşa cum făceai la început şi bea ciocolată caldă. Marion îl privi şi el ridică din umeri, fără să spună nimic. Amândoi ştiau că sugestia era absurdă, că acul în venă conta şi că, dacă înghiţeai două pastile, indiferent cât de bune ar fi fost, nu era acelaşi lucru. Trebuia să şi le injecteze.

Tyrone sună şi spuse că a auzit că era rost de ceva, aşa că Harry plecă imediat. Puseră banii la un loc, pentru că Tyrone avea să facă tranzacţia, fiecare păstrându-şi ceva deoparte pentru câteva bile, fără să-i spună celuilalt. Se întâmplase în mod automat, fără ca vreunul dintre ei să se gândească prea mult la asta sau să-şi planifice. Pur şi simplu îşi păstraseră nişte bani deoparte, spunându-i celuilalt că asta era tot ce aveau. Se hotărâră să arunce nişte bani pe taxi, ca să ajungă acolo mai repede, nevrând să rateze pentru că au întârziat. Era o scenă asemănătoare cu cealaltă sau măcar aşa părea, dar şi aici se stătea la coadă, aşa că aşteptară în stradă,

bătând din picioare, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, încercând să stea cu spatele la vântul aspru, aşa de rece că nici nu puteau să fumeze o ţigară, şi le era aşa de frică să nu-l rateze pe om, încât nici în cafenea nu intraseră. Aşa că aşteptară şi dârdâiră, sperând, pentru Dumnezeu, să nu le joace cineva vreo festă.

Marion stătu pentru o vreme la masa din bucătărie, bând ciocolată caldă şi apoi cafea, încercând să se gândească la o modalitate de a nu gândi sau la un mod de a-şi ocupa mintea, dar nu reuşi decât să stea aşa acolo, încercând să nu se uite la ceas şi uitându-se totuşi la el, dar fără să vadă ce oră e.

Aproape că-i veni să râdă în gura mare când îşi aminti: îi servesc, de asemenea, şi pe cei care doar stau şi aşteaptă.

Aşteaptă! Dumnezeule mare, dar se părea că ea şi-a petrecut întreaga viaţă aşteptând. Aşteptând ce ? ? ? ? Aşteptând să trăiască. Da, exact asta era, aşteptând să trăiască. I se părea că îşi dăduse seama cândva de asta, undeva, în timpul unei şedinţe de

terapie. Aştepta să trăiască. Gândindu-se la asta ca la un exercițiu de viață. Exersa. Ştia toate astea. Nu era nimic nou. Dacă-şi aducea bine aminte - sau făcea ceva bine -, psihologul la care mergea atunci când şi-a dat seama că acest gând era mai degrabă o observație perspicace... o observație perspicace... Chicoti: Cred că asta a fost înainte să mă culc cu el... O observație perspicace. Nu auzise de Henry James/ Un animal din junglă. Poate că n-a auzit niciodată de Henry James. In pat, era la fel de excitant ca Henry James. Marion se uită în cana de cafea. Marginile erau pătate de la folosiri frecvente şi spălări mai puțin frecvente... Ca un animal din junglă... Mi-a spus că datorită puterii mele de pătrundere şi inteligenței şi talentelor mele, n-ar trebui să am nici o greutate să-mi rezolv problema şi să fiu productivă. Cuvântul lui preferat, productiv. Asta şi a sublima. E singurul lucru pe care vor să-l faci... să sublimezi şi să fii productiv. Chicoti:

Doar să nu reproduci! Ăsta-i celălalt cuvânt! Doar. Trebuie doar s-o faci. Acum, că îți cunoşti problema, trebuie doar să nu mai faci lucrurile care îți creează această problemă.

Atâta trebuie să faci. Pe nici unul dintre ele. E acelaşi lucru.

Trebuie doar s-o faci. Doar! Privea nemişcată cana de cafea, dar nu reuşea să se mobilizeze şi să se mişte, să ia cafetiera şi să-şi umple din nou cana, după care să treacă prin toate etapele, să-şi pună zahăr şi frişca, şi încercă să-şi folosească puterea voinței - asta era. Acum era complet. Foloseşte-ți doar puterea voinței. Se uita la cana goală... In cele din urmă se ridică şi începu să-şi toarne cafea, dar cafetiera era goală, o privi pentru o clipă, după care se duse în sufragerie şi aprinse televizorul, încercând să-şi ocupe mintea, dar continua să se uite la ceas şi să se întrebe dacă Harry făcuse deja rost şi dacă era într-adevăr rost de ceva, sperând că a fost destul de inspirat să mai păstreze ceva bani, ca să fim siguri că ne-ajunge şi atunci începu să-şi dea seama cât de stupidă era emisiunea la care se uita, la care privea fix, întrebându-se cum era posibil să dea la televizor o chestie de o aşa infantilitate absurdă, atât de jignitoare estetic şi intelectual, ce prostie mai e şi asta, şi continua să privească fix şi să scuture din cap, mintea fiindu-i din ce în ce mai absorbită de absurditatea la care se uita, rezemându-se dintr-odată de spătarul canapelei, când se termină o parte a emisiunii şi pauza publicitară se anunță cu surle şi trâmbițe, iar ea se uită şi la reclame, întrebându-se ce cretini se uită la mizeria asta şi se lasă influențați de ea şi până la urmă chiar cumpără lucrurile-alea, şi scutură din cap: De necrezut, pur şi simplu de necrezut, cum reuşesc să facă atâtea reclame respingătoare, una după alta? E de necrezut, imediat reîncepu emisiunea şi ea se aplecă, încruntată, privind cât de previzibil se desfăşoară evenimentele, şi timpul trecea, iar aştepta să se întâmple ceva.

Lui Tyrone şi lui Harry aproape că le-nghețase curu' de frig. Şi, de parcă nu era de ajuns, pe străzi era o atmosferă foarte încinsă. Poliția părea să fie peste tot. Dacă ai ceva la tine, prietene, cel mai bine-ar fi s-o tai de-aici, pen' că omu-ăsta joacă pe degete pe toată lumea, şi cu asta nu-i de glumit.

Vorbiră cu cât mai mulți tipi, încercând să afle unde-ar putea fi rost de ceva, dar în acelaşi timp nu voiau să petreacă prea

mult timp cu nimeni, neştiind dacă individul avea ceva la el şi venea poliția şi-i lua pe sus pentru complicitate. Se învârtiră de colo-colo cât de mult puteau, dar cât mai puțin posibil. Nu voiau să-l rateze pe omul lui Tyrone, dar nici nu voiau să degere. Aflară de un tip care-avea marfă bună.

Cine ştie câtă avea, cică ba o bucată, ba un camion, dar avea ceva, doar că nu vindea. O dă doar pe păsărică, prietene. E fixat pe treab-asta. Şi nu merge decât cu d-alea bune, frate.

Adică tre' să fie una ca lumea rău. I-am zis că-i dau io tot ce vrea, da' a zis că nu-s destul de drăguț pentru gusturile lui. Harry şi Tyrone chicotiră în sinea lor, dar era aşa de frig, că nu mai puteau nici măcar să schițeze un zâmbet, darămite să râdă. In cele din urmă, omul lui Tyrone veni fluierând şi trecu prin fața lor, iar după câteva minute Tyrone îl urmă şi, după un timp, Harry îl văzu pe Tyrone ieşind în stradă şi—1 urmă, iar când Tyrone opri un taxi, lui Harry începu să-i bată inima mai tare şi îl inundă un val de speranță, îi lăsă gura apă, iar stomacul i se strânse de nerăbdare. Sări în taxi şi închise portiera. Tyrone zâmbea.

Televizorul încă mergea, dar Marion nu mai stătea pe canapea. Era în baie, spălându-se pe brațe cu apă caldă, frecându-se din răsputeri, apoi uitându-se la ele, încercând cu disperare să găsească o venă ca să-şi mai injecteze un tranchilizant. Tremura, plângea, amețită de frustrare, înjurându-l pe Harry că nu ajunsese cu heroina şi încercă să-şi lege brațul stâng, dar nu prea-i reuşi, nici asta şi nici altceva, şi se luă cu mâinile de cap: Oooooooo. începu să-şi dea pumni în cap, apoi încercă să se aşeze pe marginea căzii, dar alunecă şi căzu pe pardoseală, sprijindu-se în mâini, izbucnind într-un plâns furios cu sughițuri. Nu auzi când Harry deschise uşa şi intră:

Ce faci acolo ? îl privi pentru o clipă, ridicându-se imediat:

Unde-ai fost ? Te-am aşteptat toată ziua - Unde dracu-ai şi nu mai suport asta nici - Nu mai suporți - mai mult, Marion tremura, aşa că abia putea să vorbească, mă auzi ?

Şi vreau s-avem ceva pentru dimineața - Ce pana mea ai pățit - m-auzi ? M-AUZI ? M-AUZI ? Marion făcu ochii mari

şi—1 apucă pe Harry de haină şi-l scutură: Nu mă duc la culcare până când n-avem doza de dimineață, nu mai suport, nu mai suport să-mi fie rău şi s-aştept. Kristoase, tu chiar crezi că io mă joc, apucând-o de brațe şi scuturând-o până când se opri, vrei să fii sigură c-avem ceva-n plus, am găsit unu' care are marfă, da' nu vinde. Marion se uită țintă la Harry la fel cum se uitase la televizor, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, dar aşteptând s-audă mai multe, isteria dându-i energia de a rămâne în picioare şi împiedicând-o să leşine.

Deschise gura. Ii plac femeile. Marion continua să-l privească.

Dacă-ți faci atâtea griji, îți fac lipeala cu el. închise gura. Nu tre' s-aştepți atâta... şi nici mie nu mai tre' să-mi înghețe curu' pe străzi, Harry se răsuci şi începu să-şi scoată haina şi puloverul, aruncându-le pe canapea, apoi se aşeză la masă şi începu să despacheteze marfa. Marion se uită la el câteva secunde, apoi clipi şi se îndreptă spre el, dar când el se ridică, se opri şi se întoarse în baie. Crezi că poți să-ți bagi singură ?

Ea dădu din cap şi începu să-şi lege garoul, apoi Harry scutură din cap: Kristoase, tu eşti complet terminată, după care o legă el şi-i frecă brațul până când găsi două vene. Uite. Puse drogul în lingură şi-şi injectară amândoi. Marion nu ştia cât de amorțite şi înghețate îi fuseseră fața şi corpul până când heroina n-o încălzi şi amândoi începură să se destindă. îşi puseră ustensilele în paharul cu apă şi se aşezară pe cadă, Harry lăsând heroina să-i îngroape amintirea străzilor înghețate, iar Marion simțind cum se întorcea sentimentul de siguranță după care tânjea. Se sprijini de Harry: Nu ştiu ce s-a-ntâmplat, doar că e din ce în ce mai rău, nu ştiu ce se-ntâmplă, dar simt că-o iau razna. Da, ştiu. E

nasol. Ce po' să-ți zic, mai devreme sau mai târziu o să se spargă buba. Nu poa' să rămână aşa pentru totdeauna. Ea privea înainte şi dădu din cap: Doar că eu nu mai suport să fiu aşa. Dar nu ți-e chiar atât de rău. Nu bag mai multă decât tine. Pentru tine e altceva. Marion scutură din cap: Eu... eu... nu ştiu de ce, dar aşa e. Nu suport să n-avem destulă-n casă, pur şi simplu nu pot, vocea i se înmuie, deveni mai puțin isterică. Harry

o mângâie pe ceafă. Ea se foi, continuând să privească înainte, şi se ridică. Haide. Harry ascunse marfa şi se aşezară la masă, bând apă minerală. Cât avem ? Destul pentru vreo două zile. Nu putem s-o păstrăm pe toată ? Isuse, Marion, am mai trecut prin asta de zeci de ori. Trebuie să vindem o parte din marfă. Aşa facem rost de bani pentru mai multă.

Marion dădu din cap, panica trecuse, dar îngrijorarea rămânea. Se uita când la pahar, când la Harry cu o expresie neutră:

înțeleg, Harry. Doar că... doar că... ridică din umeri şi-l privi țintă pentru câteva clipe, apoi îşi plecă ochii şi se uită iar la pahar. Acum e mereu panica. Ce pot să-ți zic. Marion îl privi din nou şi dădu din cap, clipi de două ori şi continuă să pară cât putea de înțelegătoare şi de liniştită. îşi studie pentru o clipă țigara, apoi se uită la pahar, în timp ce-i vorbea lui Harry: Eşti sigur că tipul ăsta nu vinde ? Ce tip ? Tipul care spuneai că are, dar nu vinde. Ah, tipul care-i fixat cu femeile. Marion dădu din cap fără să-şi ia ochii de la pahar, ridicând din când în când privirea. Absolut. De ce, te gândeşti la ceva ? Marion continua să-şi privească paharul şi să se joace cu țigara: Harry, aş vrea să avem mai mult decât pentru o singură zi, eu nu pot să rezist în felul ăsta... Şi dacă ce-are el nu mai ține mult ? ? ? ? Harry ridică din umeri, încercând să-şi ignore senzația din stomac, dar nici măcar heroina nu-l ajuta, în schimb îl făcea să creadă ceea ce trebuia să creadă. Vru să spună ceva, dar nu găsi mijloacele de a pune laolaltă cuvintele, chiar dacă separat le găsise. Aşa că se mulțumi să accepte ceea ce se întâmpla, să se lase dus de val, cum ar spune Marion. Aşa cum merg lucrurile, ar putea să nu mai fie de găsit oricând. Marion continuă să se joace cu țigara, rotind-o în scrumieră şi dând scrumul pe margini: Poate c-ar trebui să ne gândim imediat la asta. Harry mai trase un fum din țigară şi ridică din umeri: Dacă vrei. Ea continua să se joace cu chiştocul, dădu din cap şi murmură: Da. Slavă Domnului, spuse o voce abia simțită din mintea lui Harry.

Sara se duse pasivă la prima ei şedință de tratament cu şocuri electrice. Habar n-avea unde merge, abia dacă îşi dădea seama unde se află. Erau doar câteva minute pe zi când aproape că se orienta şi dobândea o oarecare claritate mentală şi emoțională, dar apoi i se dădea o doză de Tliorazin şi norul de amorțeală cobora din nou, învăluind-o, şi membrele i se îngreunau, deveneau o povară de nesuportat, iar stomacul o ardea şi o durea de la epuizare, limba i se încleia şi i se usca aşa de tare, încât i se lipea de cerul gurii, iar încercarea de a vorbi devenea un chin insuportabil de dureros, era nevoie să-şi adune toate forțele ca să formuleze câteva cuvinte, dar nu reuşea să găsească energia necesară ca să-şi descleşteze limba; şi simțea cum două degete uriaşe îi apăsau ochii, trebuia să-şi dea capul pe spate ca să vadă, şi parcă privea printr-un văl de ceață, aşa că rămânea în pat amorțită, confuză, moțăind... din când în când se trezea şi adormea la loc... Ii era mereu greață şi uneori se chinuia să se ridice, dar nu reuşea, aşa că o ridicau şi-i băgau în gură mâncarea, care i se prelingea pe bărbie pentru că nu putea să înghită, iar ea le spunea să se oprească, s-o lase pe ea, dar nu putea vorbi pentru că medicamentul inducea inerție, aşa că vorbele ei se transformau în gemete, iar ei o apucau de brațe şi îi îndesau mâncarea pe gât, ținând-o

de nas şi deschizându-i gura cu forța, obligând-o să-nghită, iar Sara deschidea ochii îngrozită, o groază mută, în timp ce inima-i bubuia ca un tunet în urechi, bătându-i înfundat în piept, neputând nici măcar îngâna o rugăciune pentru ajutor, şi cu cât încerca mai mult să le spună să nu mai facă asta, cu atât ei se enervau mai tare şi-i îndesau mâncarea mai adânc, zgâriindu-i gura şi gingiile, apoi îi astupau gura şi nasul cu palmele, iar Sara simțea încontinuu că se sufocă şi încerca să înghită cât putea de repede, dar organismul ei nu părea să aibă energia necesară pentru a înghiți, iar ea se forța să înghită odată mâncarea ca să poată respira, şi cu cât se forța mai mult, cu atât ei o apăsau mai tare, apoi o întindeau în pat şi plecau în cele din urmă dezgustați, iar Sara încerca să se ghemuiască, să se facă mică

şi să dispară şi, după două zile, când auzea căruciorul cu mâncare apropiindu-se, se chircea cuprinsă de o frică abjectă.

Dr. Reynolds stătea la picioarele patului şi, citindu-i fişa, se încruntă: Nu cooperați, doamnă Goldfarb. Avea vocea ascuțită şi tonul amenințător, iar Sara încercă să ridice un braț, să se ridice, să-i spună, să-i spună doctorului că nu se putea mişca, nu putea vorbi, că se simțea de parcă ar fi murit şi că îi era teamă, şi-l privea cu ochi rugători şi imploratori, deschizând gura, dar nereuşind să scoată decât sunete dezarticulate, iar el continua s-o privească: Poate credeți că acest tip de comportament vă va aduce un tratament preferențial, dar noi nu avem timp să ne îngrijim de fiecare individ în parte, închise dosarul, se întoarse pe călcâie şi plecă. Când îi dădu fişa asistentei, îi spuse s-o programeze pe Sara pentru un tratament cu şocuri a doua zi dimineață. Sara se duse pasivă.

Spera, în starea ei semicomatoasă, că o duceau într-un loc mai bun, poate la doctorul acela tânăr şi drăguț care a vorbit cu ea şi i-a adus ceai. Poate că îl va vedea şi lucrurile vor merge mai bine. Au legat-o într-un scaun cu rotile şi capul îi cădea mereu în piept în timp ce era împinsă de-a lungul coridoarelor, în lift, apoi pe alte coridoare, din când în când având câte o scânteie de conştientă şi aducându-şi aminte că nu luase micul dejun în dimineața aceea, bucuroasă că nu a mai trebuit să treacă şi în acea dimineață prin chinul mesei, ceea ce îi dădea destulă energie cât să creadă că s-ar putea să mai existe o speranță, că poate mergea să-l vadă pe doctorul acela drăguț, iar capul îi cădea din nou; apoi a fost ridicată şi aşezată pe o masă, continuă să țină ochii deschişi, dar nu recunoştea nimic, şi începu să tremure şi să se convulsioneze de teamă, când prin fața ei trecură câteva figuri încețoşate, şi erau nişte lumini, iar ea nu ştia unde se află, dar ceva îi spunea că nu ar trebui să fie acolo, un sentiment puternic răzbătea prin efectul medicamentelor, spunându-i că era o chestiune de viață şi de moarte să iasă din camera aceea şi să plece de lângă oamenii aceia ale căror chipuri păreau deformate sau ascunse în spatele a ceva, şi încercă să se opună, fără să reuşească,

şi nişte mâini puternice o întinseră pe masă şi o legară, iar ea simți cum gâtul începea să i să astupe şi cum inima amenința să explodeze, îi ataşară ceva de cap, între dinți îi îndesară un obiect, iar oamenii vorbeau şi râdeau, doar că vocile se auzeau înfundat şi i se părea că erau multe fețe aplecate deasupra ei, simțea cum ochii i se deschideau şi mai larg în timp ce ei o priveau, o pândeau, auzi râsete, după care i se păru că fețele acelea se îndepărtară şi dispărură în ceață şi, dintr-odată, un foc îi străbătu tot corpul şi simțea că ochii aveau să-i explodeze în orbite, în timp ce corpul îi ardea şi apoi i se înțepenea, simțea

că avea să plesnească şi o durere îi fulgeră capul, sfredelindu-i urechile, iar întreg corpul continua să-i fie zdruncinat de spasme şi să tresară violent, pe măsură ce flăcările îi pârjoleau fiecare celulă din corp, şi simţea că un cleşte uriaş îi contorsiona şi îi strivea oasele, pe măsură ce din ce în ce mai multă electricitate îi străbătea corpul, iar trupul cuprins de flăcări se arcuia şi se prăbuşea pe masă, şi Sara simţea cum îi plesnesc oasele şi simţea mirosul de ars al propriei cărni, în timp ce nişte cârlige de sârmă ghimpată i se înfigeau în ochi, smulgându-i-i din orbite, neputând face altceva decât să îndure şi să suporte durerea şi mirosul cărnii arse, neputând să ţipe, să implore, să se roage, să scoată măcar un sunet sau să moară, ci doar să stea imobilizată în durerea torturii, în vreme ce mintea ei striga AAAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHH HHHHHhhhhhhhhhhhhh...

Liniştea era ciudată, iar conversaţia, jenantă, în timp ce se îndreptau spre casa lui Big Tim. Tyrone făcuse aranjamentele şi se gândea la heroina pe care o vor avea în câteva ore, fără să se gândească prea mult la altceva, nefiind implicat personal în ceea ce avea să urmeze. Marion era neliniştită.

Trecea prin multe stări, dar înainte să plece de acasă îşi luaseră doza, aşa că totul era tolerabil şi totul era posibil. Ştia că putea şi că ar face tot ceea ce trebuia făcut fără nici o problemă. Singura ei grijă era să nu ia ţeapă, să nu primească

de la Big Tim heroina promisă. Rahaaat, de-asta nu tre' să-ţi faci griji. Big Tim nu dă ţepe. E dur, da' corect. Marion dădu din cap şi continua să tragă scurt din ţigară, gândindu-se la cum va fi să aibă în mână toată marfa, marfa ei, în mâna ei, şi la cum nu va mai trebui să-şi facă griji că-i va fi rău dimineaţa.

Harry stătea la margine, se uita pe geam din când în când şi spre Marion, încercând să-şi dea seama ce atitudine ar trebui să adopte, întrebându-se cum ar trebui să pară şi cum ar trebui să vorbească, ce ar trebui să spună... şi ce ar trebui să simtă. Rahat, se simţea uşurat. Aveau să obţină marfă fără să mai bată străzile-alea îngheţate... dar ceva nu era tocmai în regulă. Nu-i plăcea ideea ca Marion să şi-o tragă cu tipul ăsta. Da' pana mea, ce mare scofală. Nu era primul tip cu care şi-o trăgea. Dacă ea trebuia să facă câteva figuri ca să...

Nu! Nu! Pana mea, nu-i curvă. Nu face decât să pună mâna pe nişte marfă, frate. Şi oricum, ce-i aşa aiurea ca o tipă şă şi-o tragă cu unu' ? Asta-i treaba ei. E liberă. La fel ca noi toţi. Ce pana mea-i cu rahaturile-astea victoriene ? O mulţime de femei şi-o trag cu şefii lor şi nu-i nimic rău în asta.

Şi ei nu cred c-ar fi ceva greşit. Rahat! Dă-i în pana mea!

Chiar acolo unde mănâncă. Dacă nu le place, po' să se ducă-n mă-sa. Faci ceea ce trebuie să faci. Asta-i tot. Harry întinse mâna şi începu să o mângâie pe Marion pe ceafă. Pentru mine e-n regulă şi dacă ei nu-nţeleg asta e problema lor, nu a mea. Marion întoarse puţin capul şi îi aruncă o privire lui Harry, cu coada ochiului, pentru o clipă, după care continuă să privească înainte, prin geamul care îi despărţea de şofer şi prin parbrizul taxiului. Simţea mâna lui Harry şi se întrebă dacă trebuia să facă sau să spună ceva. Oare trebuia să-i fie milă de el ? De ea ? Oare trebuia să regrete ceva ? ? ? ? Avea vagi sentimente de regret, dar n-aveau nici o legătură cu întâlnirea ei cu Big Tim. Se întrebă în treacăt de unde porneau acele sentimente, dar nu îşi continuă gândul, care se destramă de la sine, pe măsură ce deveni conştientă

de neliniştea care o încerca şi de şi mai puternicul sentiment de siguranță care plutea în aer.

Intrară într-o cafenea şi Tyrone îl sună pe Big Tim, iar când ieşi din cabină îi dădu lui Marion adresa. E chiar după colț. Ne vedem aici. Dacă nu suntem aici, aşteaptă-ne. Ea dădu din cap, se întoarse şi ieşi bățoasă din cafenea. Harry o privi plecând, întrebându-se dacă ar fi trebui s-o sărute înainte să plece. îşi terminară cafeaua şi Tyrone sugeră să meargă la un film: E un cinema chiar la două străzi de-aici. Dar avem de aşteptat chiar aşa de mult timp ? Tyrone îl privi. Harry ridică din umeri şi plecară.

Marion parcurse scurta distanță până la un bloc mare, privind înainte, cu spatele drept, nebăgând de seamă tăcerea blândă din jur. Blocul avea o cabină la intrare, dar nu mai exista portar de ani buni. Apăsă pe buton şi se auzi soneria, apoi împinse uşa deschisă şi rămase în fața uşii din interior, fără să observe camera de filmat îndreptată asupra ei. Soneria se auzi din nou şi ea împinse uşa şi luă liftul până la etajul douăzeci. Când deschise uşa şi se dădu la o parte, făcându-i loc lui Marion să intre, Big Tim avea un zâmbet până la urechi. Trebui să se dea la o parte pentru că Big Tim chiar era mare, în toate sensurile cuvântului. Avea cam doi pe doi, era lat, uriaş, mare... corpul lui era mare, zâmbetul era mare, râsul lui era mare, chiar şi apartamentul lui era mare.

Sufrageria era uriaşă şi nişte uşi franțuzeşti nesfârşite se deschideau spre un balcon cu vedere spre Central Park, de unde vedeai la depărtare de câtiva kilometri. Panorama lui era mare. Ii luă haina şi i-o agăță în cuier, îi spuse să se aşeze, arătându-i o canapea mare. Se auzea un Coltrane mai vechi şi el se mişcă în ritmul muzicii, în timp ce se duse spre bar şi-şi turnă un pahar mare de bourbon. Ce-ai vrea să bei ?

Marion scutură din cap: Nimic. A, eşti strict toxicomană ?

Marion tresări la întrebarea lui. Nu se considerase niciodată toxicomană. Scutură din cap şi simți nevoia să tragă de timp, fără să ştie de ce. în cele din urmă, ceru puțină chartreuse.

Galbenă sau verde? Fu din nou surprinsă şi murmură

galbenă, încercând să se adune după un lung şir de surprize, începu să observe locul, care erau cumva diametral opus față de ce se aşteptase, deşi nu-şi dăduse seama că s-ar fi aşteptat la ceva. Privi peste umăr la incredibila întindere a cerului şi a orizontului, apoi prin cameră. Big Tim aduse băuturile, sticlele, şi le puse pe masă, apoi deschise un sertar şi scoase o pipă pentru haşiş, apoi puse o bucată zdravănă de haşiş în căuş. O aprinse şi trase un fum lung, după care i-o dădu lui Marion. Ea o acceptă în mod automat şi trase două fumuri, după care i-o pasă din nou lui. O postiră până când se termină haşişul, iar Tim o goli în scrumieră. Cum te cheamă ?

Marion. Râsul lui era zgomotos şi adânc şi vesel... foarte vesel şi relaxant. Ca să vezi, fecioară Marion, hahaha, eu sunt Little John. Marion sorbi din paharul cu chartreuse şi-şi fumă țigara, simțind cum combinația de heroină, haşiş şi alcool îi topea toate grijile. îşi termină băutura şi, în timp ce Tim îi umplea paharul, Marion se lăsă pe spate şi închise ochii, simțind cum o inundă căldura, pe măsură ce corpul şi mintea i se relaxau, zâmbi şi apoi începu să chicotească, gândindu-se ce ar face familia ei dacă ar putea-o vedea făcând-o cu un scbvartzer1. Ce-i de râs ? Marion scutură din cap:

Nimic. O glumă de familie. Eşti o femeie nemaipomenit de frumoasă, Marion, de ce vrei tu să strici totul cu heroina ?

Din nou Marion fu surprinsă de faptul că o considera dependentă şi scutură din cap, trăgând încă un fum din ţigară şi din nou trăgând de timp. îmi place să iau din când în când doar. Rahat, tu nu stai aici cu mine pen' că-ţi place să iei din când în când, nţţ. Marion ridică din umeri şi încercă să spună ceva, dar în loc de asta mai sorbi o dată din pahar.

Rahat, pentru mine nu contează asta. Atâta vreme cât io nu iau nimic din marfa pe care-o vând. Nici măcar n-am tras vreodată pe nas şi nici n-am de gând, nţţ. Luă o gură de alcool: Mie-mi ajung numa' bine un pic de băutură şi un pic de haş. Umplu din nou pipa şi o aprinse, trase un fum

lung şi i-o dădu lui Marion: Mie-mi place să stau liniştit şi să-mi văd de treaba mea şi să-l ascult pe omu' meu Trane rahat, zău c-aş vrea să mai trăiască bulangiu' ăla. Doamne, ce tare era. Umplu din nou paharele şi luă pipa când ea i-o întinse, trase două fumuri, după care i-o pasă, vorbindu-i în timp ce-şi ţinea respiraţia: Tre' să te grăbeşti, păpuşă, s-a cam dus. Marion vărsă scrumul în scrumieră şi bău puţin din paharul de chartreuse, iar Tim îşi puse un braţ în jurul ei şi o trase aproape de el. El îşi puse picioarele pe masă şi se întinse, iar Marion şi le sui pe canapea. Il ştii pe omu' meu, pe Trane ? Marion dădu din cap: Am toate discurile pe care le-a făcut vreodată. Tot de la vechiul cvintet Milcs, Monk, tot. Nu mai spune ? Ce frumos. îmi place-o gagică care ştie s-asculte muzică. Ştii, majoritatea femeilor habar n-au s-asculte. Dar nu numai femeile. Poate. Da' majoritatea fraţilor ştiu s-asculte. Adică s-asculte ca lumea. Mai luă o gură, se linse pe buze şi se lăsă pe spate, ţinând ochii-nchişi pentru o clipă, ascultând. Marion închise ochii şi se rezemă de pieptul lui, simţind greutatea şi siguranţa braţului său încolăcit în jurul ei, mişcându-şi degetele de la picioare în ritmul muzicii. Ultima pipă de haşiş şi paharele de chartreuse i-au pus capac. Se simţea bine. îi era cald. Se simţea ca acasă. Trane tocmai terminase un refren şi intră pianistul, iar Marion murmură uşor: Da. Tim deschise ochii şi zâmbi, privind-o. Ştii ce-mi place cel mai mult la gagicile albe ? Că dai muie bine.

Negresele — Marion se simţi tulburată, deschise ochii, dar rămase nemişcată. Mâna uriaşă a lui Tim îi mângâia sânul drept - habar n-au să ia o muie. Nu'ş de ce. Poate are vreo legătură cu nişte vechi obiceiuri tribale. Marion îi auzi râsul şi se întrebă de ce îi amintea de Moş Crăciun, dar era adevărat, era ca o reclamă pentru bătrânul şi veselul Moş Crăciun, îşi puse braţul în jurul ei şi o trase înspre el, o sărută, pe măsură ce mâinile lui păreau să-i acopere întregul corp. Ea îşi puse braţele pe după gâtul lui şi—1 sărută cât putu de apăsat, agăţându-se şi mai tare de el. După un minut, se retrase uşor:

Ar fi mai bine să-ţi păstrezi energia. Râsul lui Tim o făcu

să zâmbească. Mâinile-i alunecară de pe gâtul lui şi stătea culcată pe burta lui, când el îi întoarse capul şi-şi scoase mădularul. Toate reacţiile lui Marion erau încetinite din cauza heroinei şi a alcoolului, iar ea nu făcu decât să privească, să se holbeze, dar pe dinăuntru tresări de uimire, de parcă ar fi trebuit să spună şi să facă altceva decât să se uite pur şi simplu la mădularul lui. înăuntrul ei se ducea o luptă îngrozitoare. Ştia ce trebuie să facă, dar întreaga ei fiinţă fu dintr-odată dezgustată de realitatea acestui fapt.

Măruntaiele-i tremurau şi i se strângeau. Ştiu că-i frumoasă, păpuşă, da' nu mi-am scos-o să ia aer. O înghionti uşor.

Marion reacţiona şi îl apucă cu mâna dreaptă, apoi începu să-l sărute şi să-l frece cu buzele, când îşi dădu seama că i se făcea greaţă. Se ridică, cu ochii larg deschişi şi mâna

la gură. Tim o privi pentru o clipă, apoi începu să râdă şi îi arătă o uşă: Pe-acolo, şi continuă să râdă, având acelaşi aer de Moş Crăciun bătrân şi jovial. Când Marion termină de vomitat, se spălă pe față cu apă rece, apoi se aşeză pe marginea căzii, tremurând de frică. Pentru o secundă, panica îi îngheță corpul şi mintea. Respiră adânc şi închise ochii. Greața trecuse. Dar transpira. Tremura. Ce-o să-i facă ? Trebuia să ia heroina aia. Trase din nou aer adânc în piept. îşi mai dădu cu puțină apă rece pe față şi se şterse şi încercă să-şi aranjeze părul cât putu de bine. Aproape că se ruga ca el să nu se fi supărat. Te rog, Doamne, să nu fie supărat. Acum sunt bine.

E totul la fel. Totul la fel. Se întoarse în sufragerie şi făcu tot ce-i stătea-n putință să zâmbească. Cred că a fost de la chartreuse. Big Tim râse. îşi desfăcu picioarele, iar ea îngenunche în fața lui, închise ochii şi-i scoase pantalonii, mângâindu-i fundul şi sugându-i mădularul cu tot entuziasmul pe care i-l dădea gândul la heroină, ridicând din când în când ochii spre el şi zâmbind. Big Tim se lăsă pe spate, luă o gură din pahar şi râse: Da, Bo Beep micuța şi-a găsit oița1...

Harry nu-şi găsea locul la film. Se fâțâia fără încetare, încercând să-şi găsească o poziție confortabilă, dar de fiecare dată când credea c-o găsise, începea să-l doară spatele sau îi amorțea fundul sau i se punea un cârcel la picior, aşa că îşi schimba încontinuu poziția, fumând țigară de la țigară.

Nu putea rămâne în aceeaşi poziție pentru mai mult de câteva minute, aşa că se ridică şi se duse să-şi ia ceva dulce: Tu vrei ceva, frate ? Da, un Snickers. Cumpără două ciocolate şi se întoarse, luând de la capăt vechea rutină. Primul film nu a fost foarte prost, era unul vechi cu Randy Scott, dar celălalt a fost o nenorocirea dracu', pana mea, o nenorocire. S-ar fi vrut o comedie romantică care trebuie c-a avut un buget de un dolar şi nouăşopt. Isuse, ce mai căcat. Din când în când îi mai arunca câte-o privire lui Tyrone, cu coada ochiului, iar el se uita la ecran, urmărind ce se-ntâmpla. încercă să se concentreze la porcăria aia de film, dar mintea continua să i se împotrivească, spunându-i că era un dobitoc să-şi aştepte femeia, că ea avea să stea ceva şi c-ar trebui să uite de asta. E cu tipu-ăsta cu greutate, un munte de heroină şi tu ai de gând s-o aştepți într-o cafenea de doi bani ? Rahat, chiar c-ai luat-o razna. E-acolo, îl tute de nu se vede pe tipu-ăla, iar tu molfăi aici de zor la Chuckles până când ți se lipesc de toți dinții, uitându-te la o porcărie de film făcut de nişte dobitoci. Se foi din nou şi bombăni. Tyrone continua să se uite la ecran, dar întinse mâna şi—1 bătu pe spate: E-n regulă, frate. Totu' e-n regulă. Se întoarse şi îi arătă un zâmbet larg şi un şir de dinți albi şi—1 bătu din nou pe spate. Harry dădu din cap şi-şi mai îndesă câteva Chuckles în gură.

Big Tim se sprijinea de tocul uşii, gol, mângâindu-se pe piept, zâmbind şi simțindu-se biiiiiine de tot în timp ce o privea pe Marion cum îşi peria părul. într-o mână legăna pachetul cu zece bile. Ştii, dacă renunți la rahatu-ăsta, po' să am grijă de tine şi să scoți nişte bani frumoşi, păpuşă.

Marion zâmbi în oglindă şi continuă să-şi perie părul. Nu azi. Şi eu chiar nu sunt aşa prinsă. Big Tim râse din nou vesel

ca un bătrân Moş Crăciun: Da, ştiu, şi-i aruncă pachetul când ea termină cu pieptănatul. Ce dracu' faci? Marion tresări şi îl privi fix pentru o clipă, după care scutură din cap: Nimic. Eu... La dracu'! râse şi râse, atât de fericit, că Marion începu să zâmbească

fără să aibă nici cea mai vagă idee de ce. La dracu'! Hahahaha, cu ce virgină m-am pricopsit.

Acum cred că glumeşti, bătrâne Tim, trebuie să glumeşti.

Marion continua să zâmbească şi să scuture din cap. Nu şt...

Vrei să zici că n-o să numeri ce-ai acolo şi-o să ți-o pui pur şi simplu-n portofel şi-o să pleci aşa ? ? ? ? La dracu'! Chiar că nu eşti de mult timp în meseri-asta, nu-i aşa, păpuşă ? Iar zâmbetul i se lărgi, expresia feței şi tonul vocii îi erau amuzate şi blânde. Marion roşi şi ridică din umeri, începând să protesteze: Nu sunt tocmai o şcolăriță naivă, agitând portofelul, în timp ce Big Tim continua să-i zâmbească; Eu...

eu... dând din cap şi din umeri, eu am fost prin toată Europa şi... şi... pur şi simplu nu sunt... Big Tim dădea din cap şi zâmbea: Rahat, păpuşă, da' n-ai de ce să-ți fie ruşine, cu toții luăm muie pentru prima oară. Eu nu-ți fac morală.

Vreau doar să te pun la punct ca să nu ți se tragă clapa.

Rahat, tu ai câştigat asta - Marion roşi uşor şi clipi - şi pe bune că nu vrei s-o donezi vreunui ciorditor de poşete. El râse din nou, iar Marion zâmbi. Tu eşti femeia lu' Tyrone ?

Păstrându-şi vocea şi chipul zâmbitoare, Marion scutură din cap. Atuncea-nseamnă c-o să te-aştepte vreo doi tipi, nu ?

Da. Chiar tre... Păi, uite la mine: Intr-un singur loc po' s-ascunzi toată marf-aia fără să-ți faci griji c-ar încăpea pe mâini străine, mă-nțelegi ? Acolo nu te caută nici un ciorditor de poşete şi nici un tâlhar, păpuşă. Marion roşi, apoi zâmbi şi scutură din cap. Când îşi dădu seama ce prostesc trebuie să i se pară lui Tim, roşi chiar mai mult. Şi dacă eşti deşteaptă, faci două pachete-nțelegi ? Şi unu-l păstrezi pentru tine. Râse din nou şi se întoarse-n sufragerie şi-şi turnă un pahar de bourbon. Marion desfăcu pachetul şi puse două punguțe într-un pachețel separat pe care şi—1 vârî în vagin, după care şi le vârî şi pe celelalte. Când se întoarse în

sufragerie, Big Tim era încă dezbrăcat, stătea lângă combină, cu paharul într-o mână, cu o țigară spânzurându-i de buză, calm, dând din cap în ritmul muzicii. Ii aruncă o privire zâmbind: O clipă, vreau s-ascult asta. Ascultă până când nu se mai auzi saxofonul, apoi se îndreptă spre uşă: Ne auzim curând. Păi... eu nu... eu... Marion ridică din umeri şi clipi fără să vrea. Big Tim continuă să zâmbească, deschise uşa: Ne-auzim mai încolo, păpuşă.

Tyrone şi Harry stăteau într-un separeu din fundul cafenelei când sosi Marion. Filmul fusese destul de prost, dar ultima oră sau aşa, sau cât pana mea era, chiar că devenise criminal. într-un fel, filmul se ocupa de o parte a ceea ce se întâmpla înăuntrul său, dar să stai într-o cafenea nenorocită, aşteptând, îl făcea să-şi piardă răbdarea. Isuse, îl scotea din minți. Continuă să-şi caute poziția, să se maseze şi să se scarpine până când Tyrone începu să chicotească:

Ce-ți faci frate ? Arăți de parcă ai vrea să ți-o scoți şi să ştergi masa. Pun pariu cu tine pe cât vrei, iar Harry zâmbi fără să vrea şi-şi puse mâinile pe masă: Aşa-i mai bine. Şi continuă să se agite până când Marion intră în cafenea. Ea şi Harry se priviră o clipă, fiecare dintre ei încercând nerăbdători să înceapă o conversație fără să spună la ce se gândeau. Apoi Tyrone întrebă cum a mers. Marion dădu din cap. Mi-a dat opt punguțe. Harry răsuflă uşurat în sinea lui. Nu-i o afacere proastă. Ce mai face frate-miu Tim ? Marion dădu din cap.

Da, el e gagiu de treabă. Pe bune de treabă. Harry se ridică:

Hai să mergem. Eşti nebun. Bun. Abia aştept s-ajung acasă.

Marion îşi ascunse cele două punguțe imediat ce prinse ocazia, iar când Harry plecă să vândă marfă şi să cumpere alta, le aşeză atent, mângâindu-le, dezmierdându-le, închizând din când în când ochii şi suspinând, pipăind punguțele cu vârfurile degetelor, cuibărită la adăpost pe canapeaua ei, ascultând Simfonia Reînvierii a lui Mahler.

Sara tremura atât de îngrozită când auzi căruciorul cu mâncare venind, în ciuda dozelor masive de tranchilizante care îi fuseseră administrate, că au renunțat şi ei s-o mai oblige să mănânce. O legară de un scaun cu rotile şi-i băgară un furtun de cauciuc pe nas, până în stomac, în timp ce ea icnea şi se zbătea, apoi îi imobilizară capul. Palidele ei încercări de a se apăra şi de a vorbi erau imediat anihilate, pur şi simplu o trânteau de spătarul scaunului şi îi strângeau legăturile. Când terminară, ea ridică mâna să-şi scoată furtunul din nas, îi spuseră să ia mâna de pe furtun şi-i legară mâinile de brațele scaunului: Ne-ai făcut deja destule probleme. O să rămâi legată până când înveți să cooperezi şi n-o să te mai crezi un fel de regină. Ea continuă să icnească până când simiți că i s-a sfâşiat stomacul şi se epuiza într-atât încât nu mai avu destulă energie să icnească şi rămase mută şi nemişcată de groază, holbându-se la lumea din jurul ei cu ochii înlăcrimați, chinuindu-se să străpungă ceața cauzată de lacrimi şi medicamente şi să înțeleagă ce se întâmpla. încercă să-şi țină capul ridicat, dar mereu îi cădea în piept şi se chinuia să şi—1 îndrepte, însă nu mai avea deloc energie şi nu reuşea decât pentru o clipă, după care îi cădea iarăşi, fiecare mişcare necesitând un efort monumental, fiecare înfrângere fiind o moarte. Cu fiecare respirație, lacrimile păreau să o inunde pe dinăuntru şi le auzea clipocitul, simțind cum amenințau să o înece, timp în care plămânii deveneau un organ inert în pieptul ei. Voia să strige, măcar către sine, dar uita că exista cineva sau ceva către care să țipe. Părea să aibă un crâmpei de amintire undeva în adâncul minții şi, când încerca să şi—1 aducă la suprafață, se simțea din nou epuizată, şi, chiar dacă nu s-ar fi simțit, medicamentele şi şocurile nu i-ar fi permis să recunoască substantivul Dumnezeu.

Legăturile păreau mai strânse, dar nu putea face nimic, îi pătrundeau în încheieturi şi o apăsau atât de tare pe piept, împiedicând-o să respire, dar nu putea nici să spună, nici să facă ceva. Voia cu disperare să meargă la toaletă, dar, când încerca să cheme pe cineva care s-o ducă la baie, se îneca

cu furtunul şi saliva îi şiroia pe bărbie, încercând să țină piept durerii pe care i-o provoca în gât. De câteva ore bune se lupta împotriva vezicii şi, când cineva venea să se uite la ea, ea spera că o vor vedea şi îşi vor da seama că avea nevoie de ajutor, dar ei aruncau o privire, după care plecau mai departe, iar ei îi cădea încă o dată bărbia în piept, după care începea o lungă, lungă bătălie pentru a-şi ridica ochii ca să ceară ajutor, dar ei treceau mai departe, iar ea se tot lupta, din ce în ce mai tare, dar până la urmă natura triumfă, ca întotdeauna, şi vezica se goli, iar ea simți imediat o căldură şi o umezeală, şi ultima fărâmă de demnitate i se spulberă, odată cu lacrimile, pentru că mintea ei cerea ajutor… striga, cerşea, implora, după care intră o asistentă care se opri, o privi o clipă, se apropie, privi iar şi îşi întoarse fața dezgustată: Ar trebui să-ți fie ruşine. Nici măcar animalele nu fac aşa. Păi n-ai decât să rămâi în continuare aşezată acolo. Poate c-aşa te-nveți minte. Două zile mai târziu, Sara stătea tot acolo, dar nu mai încerca să-şi ridice capul, care-i atârna de ruşine, cu lacrimile curgându-i pe față, pătându-i cămaşa şi inundând-i sufletul. Două zile

mai târziu era în continuare legată de scaunul cu rotile şi înlănţuită de lipsa ei de demnitate, până când veniră s-o pregătească pentru un nou tratament cu şocuri.

Marion îl sună pe Big Tim şi se duse să se vadă din nou cu el. Harry era în oraş când l-a sunat, iar când se întoarse, el se uita la televizor. N-o întrebă unde fusese şi nici ea nu-i spuse nimic. Harry cumpărase o pungă, o parte o vânduse pe mulţi bani, şi-avea şi bani, şi heroină. Marion îşi ascunse cele două pungi laolaltă cu celelalte şi simţi o lumină caldă atunci când le privi şi le luă în mână, mângâindu-le. îi dădu lui Harry celelalte opt punguţe, apoi o luă pe una dintre ele şi-şi făcu doza. Veni lângă el pe canapea. Cum a mers în sear-asta ? Destul de bine. Am avut mare noroc. Am dat peste ceva aproape imediat. Bun. Ea îşi sui picioarele pe canapea. Asta chiar că e bună, nu ? Da. Nu găseşti d-asta

pe stradă. Hai să n-o vindem pe-asta, bine, Harry ? Doar pe cealaltă. Doar nu mă vezi c-o dau, nu? Nu, dar... ştii ce vreau să zic. Da. Nu-ţi face griji. Marfa bună n-am de gând s-o dau. Marion se uită la televizor pentru câteva minute, fără să ştie la ce anume şi fără să-i pese, fără măcar să-ncerce, lăsând timpul să treacă şi aşteptând cuvintele... Harry ? Da ?

Trebuie să-i spunem şi lui Tyrone de punguţele-astea ? El o privi, o voce interioară spunându-i: Clar că nu. Noi doi suntem apropiaţi. El a aranjat totul. Ştiu, ştiu, Marion îl privi pe Harry în ochi, dar eu sunt cea care a mers acolo. Harry simţea cum tot şuvoiul acela arzător se scurgea pe undeva dinăuntrul său şi spera, pentru Dumnezeu, să nu se înroşească. Dădu din cap: OK. Bănuiesc că ceea ce nu ştii nu-ţi poate face rău.

Tyrone stătea întins pe canapea, singur, uitându-se la televizor. Alice plecase, se întorsese la familia ei dintr-un oraş de doi bani din Georgia. Nu suporta nici frigul, nici tensiunea. Era o femeie ca lumea, dar Tyrone era fericit şi uşurat că nu mai avea încă o venă de hrănit. Da' ei nu-i era niciodată la fel de rău. Zic aşa, ca s-o sperie rău. Rahaaat, io nu vreau să am parte de d-astea. Şi nici de stres. Dar nu-i chiar aşa de rău. Noaptea trecută am pus mâna pe nişte marfă a-ntâia. O să fie bine, nu mai e mult. Acum nu s-ar mai zice că e la fel de mult stres. Tyrone C. Love se uită la televizor pentru o vreme, întrebându-se, anticipând, chicotind, folosindu-se de imaginile şi sunetele de la televizor, ca şi de heroina din organismul său, ca să-şi calmeze acea nelinişte creată de confuzia care-l făcea să-şi pună întrebări şi care îl zgândărea uneori. îşi petrecuse multe ore în fiecare zi bătând străzile şi îndurând frigul ăla nenorocit, şi panic-aia-i nasoală, frate, nasoală rău. Da... nasoală, păpuşă, şi el e băgat până peste cap în toată asta. Bătrânul Ty era băgat în asta de atâta vreme, că nici nu i se mai părea un lucru rău. Părea că e din ce în ce mai puţin stresant. Dar ce pana mea, până la urmă nu-i un stres aşa de mare. O obişnuinţă îşi creează

propriile obişnuinţe. Şi stătea întins pe canapea, holbându-se la televizor, pregătindu-şi doza, iar când se întrebă de ce era fericit singur, renunţă pur şi simplu să se mai întrebe, întorcându-se la lingură şi schimbând canalul. Lucrurile astea îl măcinau din când în când, dar el le alunga din conştiinţă prin dependenţa sa şi prin televizor, şi nu-şi mai făcea probleme că nu mai avea deloc energia - dorinţa să-şi mai ia o femeie. Lasă, o să aibă grijă de el pentru o vreme, până se mai aranjează lucrurile. Pentru moment o să rămână pe poziţii şi-o să se ocupe de verzişorii pe care-i învârtea acum. Femeile, mai târziu,

frate. Da, pă mine mă cheamă Tyrone C. Love şi nu iubesc pă nimeni decât pă Tyrone C, şi-o să am mare grijă de tine, păpuşă.

Sara era legată în fiecare dimineaţă de scaunul cu rotile, unde stătea tăcută şi docilă, privind cu ochii-nlăcrimaţi cum veneau şi plecau oamenii, cum le dădeau medicaţia, le acordau îngrijiri, făcând paturile, spălând podelele, făcându-şi treburile lor de fiecare zi. Vocile şi zgomotele se amestecau şi se încâlceau în salon, dar Sara nu le băga de seamă. Stătea tăcută. Ei continuau să treacă mai departe, în vreme ce ea aştepta... aştepta să vină cineva la ea să-i vorbească. Ei veneau s-o pregătească pentru un alt tratament cu şocuri.

Sara plângea.

Harry şi Tyrone păstrau cu fiecare zi din ce în ce mai multă pentru ei. Dar dacă unul spunea că e în criză şi-i curgeau nasul şi ochii, iar corpul îi tremura şi-l ruga pe celălalt să-i dea o doză, celălalt se jura pe tot că nu avea nimic, că tocmai îşi injectase din tampoanele de vată, şi începea să tremure, încercând să-şi păcălească prietenul.

Băteau străzile prin zăpadă, prin lapoviţă, împotrivindu-se vânturilor îngheţate, uneori mergând dintr-un loc în altul toată noaptea, nereuşind să-şi mai prindă sursa, iar altă dată reuşind să găsească în doar două ore. Oriunde s-ar fi dus, erau mii de drogaţi în criză, încercând să cumpere sau să

găsească bani ca să-şi cumpere şi care, de fiecare dată când puneau mâna pe câte ceva, plecau imediat să-şi bage-n venă, dar nu reuşeau de fiecare dată şi unii mai mureau, iar cadavrele putrezeau în ganguri şi printre ruinele clădirilor abandonate. La fel ca toţi ceilalţi, Harry şi Tyrone ignorau cadavrele şi continuau să se cuibărească în hainele şi nevoile lor, fără să-şi spună unul altuia nici un cuvânt, păstrându-şi energia ca să găsească pe cineva care vindea. După care îşi injectau şi diluau bilele, vindeau cât puteau, apoi îşi începeau din nou căutările.

Când Marion rămânea singură acasă, îşi scotea marfa ascunsă şi se uita la punguţele ei, bucurându-se de sentimentul de p utere şi de siguranţă pe care-l trăia. Se întâlnea cu Big Tim de două ori pe săptămână. Acum îi spunea lui Harry că primeşte numai şase punguţe şi că din cauza asta mergea atât de des. Harry nici măcar nu se deranja să se întrebe dacă o credea sau nu, ci lua pur şi simplu trei punguţe, fără să-i spună despre ele lui Tyrone şi, de fiecare dată când cumpăra, îşi păstra câteva punguţe deoparte, iar când începeau să-l deranjeze mustrările de conştiinţă, le dizolva rapid cu heroină.

Din când în când, Marion îşi regăsea schiţele şi creioanele şi planurile pentru cafenea, şi alte amintiri înceţoşate începeau să-şi croiască drum prin conştiinţa ei, dar ea le alunga şi se holba la televizor, gândindu-se la heroina ei. De câteva ori, mustrările de conştiinţă începură să o tulbure, de fiecare dată când privea scena cu însorita Italie din reclama la Cinzano, dar abia dacă-şi mai aducea aminte să fi fost acolo, iar o punguţă de heroină era mult mai bună decât o adunătură de italieni care duhnesc a usturoi.

Harry şi Tyrone stăteau în zăpada udă, îngheţând, aşteptându-şi legătura, din nou, şi ascultându-i pe ceilalţi tipi cum spuneau că toate legăturile serioase sunt în Florida, unde stau toată ziua cu burta la soare, în timp ce ei stăteau aici în zăpadă până la brâu. Da, şi bulangii-ăia stau cu curu' pe marfă, doar ca să crească preţu', frate, ş-ăsta-i singura' motiv

pentru care-o fac. Rahat, tre' să fie nişte bulangii drogaţi, adică nişte bulangii drogaţi rău, frate. Harry şi Tyrone auziseră aceleaşi porcării de un milion de ori, la fel ca

toți ceilalți, dar nu obosiseră să asculte sau să dea din cap, la fel ca toți ceilalți, înjurându-i pe nenorociți pentru c-au început toată panica doar ca să facă ei mai mulți bani, când ei erau deja multimilionari. Intensitatea furiei lor nu numai că făcea timpul să treacă mai repede, dar îi ajuta să-şi creeze puțin mai multă căldură interioară, de care-aveau atâta nevoie.

Când au reuşit să cumpere ceva în seara aceea, erau deja amorțiți din cauza frigului şi făcură o anevoioasă plimbare nocturnă. Harry se opri la Tyrone să-şi injecteze ceva înainte de a-şi continua drumul spre Marion. Se aşezară să fumeze şi să se relaxeze, când Harry începu să se gândească la toți bulangiii-ăia care stăteau cu burta la soare şi să se întrebe cum ar fi să mergi chiar acolo ca să cumperi. Tyrone îl privi cu ochii mijiți: Ce tot zici acolo? Ce zic aici? Tocmai ce spuneam. Toată lumea aici se chinuie să supraviețuiască şi e jefuită şi omorâtă, dar nimănui nu i-a venit ideea să meargă direct la sursă, frate. Ce pana mea spui ? Să mergi la recepție la vreun hotel şi să-ntrebi de legături ? Rahaaat. Haide, Ty, susține-mă, da ? Tu-mi spui mie că nu simți când e rost de ceva prin preajmă ? Da' asta se-ntâmplă aici. Oraşu' ăsta e ograda mea. Ce pana mea ştiu io de Miami ? Bulangii-ăia de italieni chiar pe mine m-aşteaptă, frate. Mă ocup io de asta.

Ştiu io cum operează bulangii-ăia. Cu asta nu-i greu. Tyrone îl privi pentru câteva secunde: E un drum al dracu' de lung, frate. Nu dacă conduci tu. Uite, frate, e frig de mori şi străzile-s mai fierbinți ca niciodată. Oamenii primesc gloanțe-n cap ca şi când s-ar primi timbre poştale cu fiecare toxicoman mort. Frate, n-avem nimic de pierdut, iar entuziasmul lui Harry creştea pe măsură ce vorbea despre asta. Tyrone se scarpină în cap: Dacă-i o idee-aşa de bună, de ce nu s-a mai gândit nimeni niciodată la asta ? Pentru că-s dobitoci. Harry stătea pe marginea scaunului, cu fața acoperită de sudoare.

Exact, nimeni altcineva nu s-a gândit la asta. E clar. Tyrone

continuă să se scarpine şi să dea din cap: Şi, dac-ajungem înaintea tuturor, putem să ne punem prețul nostru şi să stăm cu cracii-n sus, să ne vedem de treabă şi să-i lăsăm pe fraierii-ăia să bată străzile pentru noi. Tyrone continua să se scarpine:

Vara trecut-a fost mişto, frate, spuse încruntându-se şi înclinându-şi capul, parcă au trecut o mie de ani de astă-vară.

Rahaaat. O să fie din nou aşa dacă punem mâna pe o cantitate serioasă. De ce n-am lua noi avionu' pân-acolo ? Ne-am duce şi ne-am întoarce într-o zi. Harry scutură din cap: Nu, frate. Nu-i bine deloc. Când o să ne-ntoarcem aici o s-avem nevoie de un short, nu? Tyrone dădu din cap. Şi-o putem vinde uşor într-o zi. Noi luăm suficientă cât să ne țină şi putem să luăm şi nişte energizante de la Marion. Nici o problemă. Tyrone se scărpinase şi acum privea în tavan. Gogit ne-ar putea face un short destul de uşor, dacă-i promitem nişte heroină trăsnet. Bulangiu-ăla poa' să găsească orice, chiar şi morți. Harry râse şi continuă să dea din cap energic, disperarea făcându-i să li se pară totul simplu. Şi-n Florida e cald, frate.

Harry îi spuse lui Marion că auziseră de o marfă trăsnet şi-i ceru nişte bani. Cu cât luăm mai multă, cu atât o să ne fie mai bine. De unde-o iei ? Harry ridică din umeri: Nu prea pot să spun, dar e din alt stat. O să-mi ia vreo câteva zile sau aşa. Marion se gândi pentru câteva secunde: Nu ştiu, Harry, tocmai am intrat şi-n banii de chirie. Nu-ți face griji.

In câteva zile o s-avem o plasă plină de marfă şi o grămadă de bani. Marion se mai gândi un moment, ştiind că ar putea să dea o sută de dolari fără probleme şi se gândi că ar fi minunat să aibă mai multă heroină decât avea deja. Şi, de asemenea, ar fi complet liberă

pentru câteva zile şi ar fi putut să țină doar pentru ea ce lua de la Tim, iar dacă s-ar vedea cu el în fiecare zi, ar strânge nişte provizii frumuşele. OK, Harry, pot să-ți dau o sută de dolari, dar am nevoie de ei înainte de sfârşitul lunii, am nevoie de ei pentru chirie. Harry îi alungă îngrijorarea printr-o fluturare de mână: O să avem

mult de mers cu maşina, aşa c-ar fi bine să ne dai nişte energizante. Vrem să fie o călătorie rapidă.

Marion îl sună pe Big Tim după ce plecă Harry şi-n scurt timp era deja în drum spre centru, gândindu-se la câte punguțe va avea până se-ntoarce Harry de care acum se simțea independentă.

Lui Gogit nu-i luă mult să le găsească o maşină. Nu era cine ştie ce, dar mergea. Un văr era-nchis o vreme la Rickers, şi el îi suflase mătuşă-sii maşina, spunându-i că o să aibă el grijă de ea, să nu i se dezumfle roțile şi să nu i se consume bateria sau să i-o spargă nişte copii noaptea.

Harry şi Tyrone îşi puseră marfa la un loc şi îşi injectară chiar înainte de plecare, în jur de nouă scara. S-au gândit că aşa vor evita traficul aglomerat şi, cu energizante, vor putea să conducă toată noaptea fără probleme şi să ajungă la Miami cât ai zice peşte. Lui Harry îi era din ce în ce mai greu să-şi găsească o venă şi era nevoit să-şi bage-n degete, dar nici ele nu erau bune. Zilele-astea, o punguță de marfă e foarte prețioasă. Aşa că, din când în când, era nevoit să revină la o înțepătură de pe braț, care se infectase şi în locul căreia se făcuse acum o gaură. De fiecare dată se hotăra să nu se mai atingă de ea, dar când trebuia să-şi injecteze, nu putea să suporte tot stresul de a-şi căuta un loc nou, aşa că, mai devreme sau mai târziu, îşi înfingea acul în gaura de pe braț şi îşi vărsa lichidul înăuntru. Tyrone scutură din cap:

E nasoală rău chesti-aia, prietene, ar trebui să-nveți să-ți găseşti venele ca mine. Asta-i problema cu voi, albii, sunteți prea blegi. E OK, frate, atâta vreme cât heroina intră unde trebe... şi atâta vreme cât ajunge acolo unde trebe.

Când plecară, era frig şi bătea vântul, dar era un aer uscat.

Chiar sper să meargă radiatoru-ăsta, frate. Harry conducea, Tyrone se holba la butoanele de pe bord, dădea drumul la căldură, pe urmă, după câteva clipe dădea drumul la aerul rece care începea să-i vâjie pe lângă picioare. Aproape că intraseră pe autostrada New Jersey şi aerul era dat la cald,

rahaaat, hai că ne-am pornit, ere' c-o să fie o excursie foarte tare, frate.

Radioul nu era chiar atât de rablagit, aşa că în primele ceasuri degetele le dansară pe muzică, în vreme ce goneau cu toată viteza pe autostradă cu ochii-n patru la polițai, fiindcă nu voiau să-i oprească nimeni pentru nimic în lume. Noaptea era blândă. Şi cumva neclintită. Luminile farurilor de la maşinile care mai treceau când şi când îi încălziră şi le dădură o stare de bine, cum stăteau ei aşa, la adăpost, în maşina lor încălzită. Luminile caselor din depărtare sau de la fabricile de pe marginea şoselei clipeau în aerul înghețat, dar ei stăteau cu ochii la drum, socotind cât mai aveau pînă la Miami. Din când în când Harry îşi aducea aminte de durerea din braț, şi-l mişca uşurel şi-şi mai ajusta cotiera. Din cînd în când Tyrone se uita la contorul de parcurs şi anunța câte mile îi mai despărțeau de Miami şi de soare şi de marfa a-ntâia. Da, frate, şi când ne-ntoarcem cu toată marfa-aia o să fie ca lumea. Păi da, păpuşă. Da' n-o să spunem la nimeni c-avem marfă pură, decât o s-o amestecăm şi-o dăm numai noaptea cu târâita doar la câțiva şi le zicem că de-abia am

făcut rost de ea de la alții. Corect, frate. Io n-am nevoie să vină toți distruşii cu nasurile curgând să-mi bată la uşă. Tyrone se scarpină în creştet şi se uită pe geam la zăpadă şi la zloata cenuşie înghețată stropită cu noroi, la rarele petice de zăpadă curată luminate de faruri, de pe care vântul suflase primul strat de nea. De cam cât crezi că facem rost ? Ştiu şi eu, frate, de vreo două bucăți ? Pe bune, aşa mult, au crescut prețurile ca dracu' să n-am parte! Ştiu, da' ere' că pentru o mie de parai luăm două bucăți, chiar şi pe nebunia asta. Facem rost de marfă şi ne şi-ncălzim. Nu-i de ici, de colo. Cre' şi io, Tyrone zâmbi şi se lăsă pe spate, şi o să fim OK până trece dracu' criza şi iarna-asta. Păi poate că-mi iau un solar şi stau cu burta-n sus să mă prăjesc ca voi, albiturilor, Tyrone îşi rânji fasolele. Harry se uită la el şi începu să râdă cu sforăituri, chinuindu-se să se abțină şi să stea cu ochii la drum.

Stai potolit, păpuşă, că mai avem o groază de mers.

După ce mai merseră vreo câteva ore se opriră la un Howard-Johnson şi se dădură jos din maşină strângându-şi hainele pe lângă ei. Comandară apă minerală şi plăcintă şi pe urmă se duseră la toaletă. Harry îşi scoase uşurel haina şi-şi suflecă mânecile cămăşii. Gaura din braț îl durea aşa de tare, că nu mai era în stare nici să râdă sau să vorbească despre toată marfa aia pe care aveau să pună mâna. Se uitară amândoi la gaura aia şi Tyrone clătină din cap: Arată naşpa, frate. Nasol rău. Harry ridică din umeri: Pizda mă-sii, o să văd care-i treaba când ne-om întoarce. Da, da' mai bine să nu mai bagi în gaura aia. Găseşte-ți alt loc. Âhă. Intrară fiecare în câte o cabină să-şi injecteze. Şi Harry încercă să găsească o venă în brațul drept, dar oricît s-a chinuit n-a reuşit să dea de nici una pe gustul lui, aşa că se întoarse la vechea gaură din brațul stâng, ca să nu strice o doză aiurea.

II duru ca dracu' în primul minut, dar merită pentru că în curând durerea se mai domoli. Băură cîteva pahare de apă minerală după ce-şi mâncară plăcinta şi se înveseliră din pricina drogului şi a chelneriței şi se hlizíră şi se scărpinară şi mai băgară o amfetamina şi se aprovizionară cu cafea şi o luară din loc spre Miami şi sursele de-acolo. Pentru o vreme nimeni nu mai spuse vreun cuvânt, ascultară muzică şi le era cald şi bine gândindu-se la marfă şi la viitor, şi zâmbiră în sinea lor că de-acum s-a terminat cu stresul şi cu panica.

Şi pe urmă amfetaminele le dezlegară limbile şi începură să dea din cap în ritmul muzicii, şi să fredoneze şi să răpăie de nu se mai opreau, şi Tyrone începu iar să anunțe câte mile îi mai despărțeau de Miami şi de marfă.

Când începu să răsară soarele, tot Harry conducea. Drace, noi am condus toată noaptea şi tot mai e zăpadă pe jos, prietene. Oare cât tre' să mergi spre sud ca să nu mai găseşti zăpadă ? Foarte departe, frate. Blestemu-ăsta al panicii şi-al frigului se-ntinde până în Florida. Se opriră să bea o cafea şi mai luară vreo două energizante, mai luară cu ei două cafele şi plecară. Tyrone se aşeză la volan, iar Harry îşi întinse scaunul, încercând să-şi odihnească brațul şi să-şi oprească

durerea. Acum, că tocmai îşi injectase, nu mai era aşa rău, tot îl mai sfredelea din când în când.

Tyrone continua să se uite la bornele kilometrice, anunțând cât mai aveau până la Miami, când, dintr-odată, îşi dădu seama cât de departe erau de New York. Mai luară nişte energizante şi mai băură nişte cafea şi se gândiră la distanța dintre ei şi casa lor. Conduseseră toată noaptea şi-şi dădeau seama că nu mai puteau pur şi simplu să ia

metroul sau taxiul şi să ajungă unde voiau. Oricum s-ar fi simțit, când îşi dădură seama că acum erau deja angajați în ceva, trecuseră de punctul de unde nu mai exista întoarcere.

Radioul mergea în continuare, dar în maşină era linişte, iar Harry îşi masa în continuare brațul, încercând să-şi calmeze durerea. Tyrone îşi sprijini cotul stâng de portieră şi se mângâia pe bărbie. Nici unul dintre ei nu mai părăsise niciodată statul New York şi, singura dată când Harry ieşise vreodată din oraş a fost când era mic şi a mers în tabăra pentru cercetaşi. Erau din ce în ce mai copleşiți de imaginea peisajului. Deveneau din ce în ce mai tăcuți. Zona din jurul autostrăzii părea să se apropie cumva. Se agitau, încercând să-şi găsească o poziție comodă pe scaune. Se uitau amândoi prin parbriz. încercau să-şi amorțească mințile cu energizante şi heroină, dar disperarea situației continua să-i apese. Fiecare simțea din ce în ce mai mult în sinea lui că ceea ce făceau era nebunie curată. Se aflau foarte departe de cartier. Erau terminați, gând care le dădea târcoale de multă vreme, dar pe care acum îl simțeau fix în stomac. Erau terminați şi mergeau cu maşina pe o stradă nenorocită, încercând s-ajungă la Miami şi să-i găsească pe marii distribuitori. I-ar putea mirosi. Ştiau că urmau legăturile. Dar ce pana mea o să facă ei când vor ajunge acolo ? Ce pana mea se-ntâmpla ? Se agitară, îşi schimbară poziția. Harry îşi masa brațul. Durere-aia nenorocită era aşa de puternică dintr-odată, încât îl orbea.

Făceau pe ei de frică. Dar le era şi mai frică să cedeze în fața celuilalt. Nu voiau decât să vireze şi să se-ntoarcă. Să bați străzile-alea nenorocite pe panic-asta generală era moarte

curată, frate, dar era mai bine decât asta. Unde pana mea se duceau, pentru Dumnezeu ? Ce-avea să se întâmple ? Şi dacă rămâneau fără marfă până la-ntoarcere ? Şi dacă-i prindea poliția aici, în sud ? Fiecare aproape că se ruga sau măcar încerca să se roage, atât cât ştia, ca celălat să sugereze că ar fi mai bine să se-ntoarcă, dar continuau să se uite prin parbriz şi să se agite pe măsură ce maşina înainta. Tyrone nici nu se mai uita la borne. Harry nu reuşea să stea nemişcat mai mult de câteva minute. Din când în când durerea îl copleşea, îşi masa brațul, încercând să-şi calmeze durerea. Nu cred c-o să reuşesc, frate. Brațu-ăsta mă omoară. îşi scoase geaca şi-şi suflecă mâneca şi clipi de câteva ori. Tyrone îi mai aruncă o privire, încruntându-se: Rahat, chiar c-arată nasol, păpuşă, în jurul găurii se formase o umflătură alb-verzuie, cu nişte fire roşiatice care se întindeau spre braț şi încheietură. Abia dacă mai pot să-l mişc. Tre' să fac ceva, frate.

Big Tim îi spuse lui Marion că-i va aranja să facă rost de o cantitate ca lumea de marfă pentru câteva ore de muncă:

Deşi e mai mult o joacă, păpuşă. Ce-nțelcgi prin cantitate ca lumea ? Big Tim râse ca un Moş Crăciun: Drace, da' ştiu că te lăcomeşti când vine vorba de heroină. Marion zâmbi şi ridică din umeri. O să fiți şase care-o să-mpărțiți o bucată.

Şi e bună, zâmbi pe măsură ce ochii lui Marion deveneau din ce în ce mai mari şi mai scânteietori. Când ? Zâmbetul lui se lărgi: Mâine-noapte. Aşteptă un moment, întrebându-se dacă ea va vrea să ştie ce trebuia să facă, dar nu era prea sigur că-l va întreba. E vorba de-o mică petrecere pentru nişte cunoscuți. Am să te duc eu acolo. Cine-o să-mpartă bucata cu mine ? Alte cinci gagici. O să fiți animatoare...

ştii, adică să vă bucurați una de alta, înțelegi ? Şi zâmbi, apoi râse ca un Moş Crăciun, când văzu cum efectele a ceea ce spusese apăreau pe fața lui Marion. Şi bărbații ?

Ei vin mai târziu, iar Tim râse atât de tare, că începu şi Marion să chicotească. La ce oră ? Tu să vii aici la opt. Marion zâmbi şi dădu din cap, iar Tim râse ca un Moş Crăciun.

Harry şi Tyrone opriră la o benzinărie şi ieşiră din maşină să-şi întindă oasele. Vânzătorul era în spate, vorbind cu mecanicul, îi priviră pe Harry şi pe Tyrone pentru o clipă, după care vânzătorul îşi lăsă sticla de Cola şi se îndreptă spre ei.

Harry se sprijinea de maşină, masându-şi braţul stâng: Ne faci plinul cu benzină normală ? Unde-i toaleta pentru bărbaţi ? Nu mai avem benzină. O, rahat. E-n regulă, prietene, ne-ajunge pentr-o vreme. Harry îi făcu semn din cap lui Tyrone: Eu trebuie să ajung la baie. Vânzătorul îl ţintui pe Harry cu privirea: E defectă. Harry îl privi o clipă, apoi observă expresia ostilă de pe faţa tipului. O maşină opri la cealaltă pompă, iar vânzătorul se duse la ea: Bună dimineaţa, Fred, plinul ? Da. Vânzătorul începu să alimenteze maşina cu benzină, iar mecanicul ieşi din spate, se sprijini de perete şi îl privi sfidător pe Harry, după care scuipă. Durerea şi confuzia lui Harry se transformară în furie, iar Tyrone deschise portiera: Hai să ne calmăm, păpuşă. Harry îl privi pe Tyrone pentru o clipă, după care urcă în maşină. Mecanicul continua să-i privească şi să scuipe până plecară. Ce pana mea a fost tot rahatu-ăla, frate ? Suntem în plin sud, păpuşă.

Isuse Kristoase, parcă suntem într-un film prost. Credeam că s-a terminat Războiul Civil. Rahat, pentru bulangii-ăştia, nici vorbă. Amândoi se uitară la indicatorul de benzină. Ce pana mea ne facem, frate ? Ce pana mea ştiu io ? Ne calmăm şi găsim nişte benzină nenorocită, ce putem să facem ? Harry dădu din cap şi-şi strânse şi mai mult braţul şi continuara să conducă în tăcere, fiecare ţinându-se bine, nevrând să se dea de gol, dorindu-şi, pentru Dumnezeu, să fi fost în cu totul altă parte. Timpul părea că trece din ce în ce mai greu, foarte greu pe măsură ce continuau să privească înainte, fără să observe copacii şi stâlpii pe lângă care treceau. Continuau să privească indicatorul de benzină, după care din nou înainte, spre orizont, unde marginile drumului se întâlneau şi le rămâneau inaccesibile. Harry îşi masa braţul şi, din când în când, Tyrone ridica mâna şi se scărpina în cap, apoi îşi sprijinea braţul stâng pe portieră şi-şi rezema bărbia-n palmă.

Uite una. Da. Deveneau din ce în ce mai conştienţi de sudoarea care le şiroia pe spate şi pe braţe pe măsură ce se apropiau de benzinărie. Rămaseră în maşină, iar Harry se aplecă uşor pe geam şi-i spuse tipului să facă plinul. Normală.

Tipul se sprijini de pompă, ignorându-i, în timp ce rezervorul se umplea cu benzină. Când se umplu, Harry îi plăti şi plecară, rămânând tăcuţi câteva minute lungi, după care Tyrone dădu drumul la radio. Tensiunea începu să le mai iasă din pori, odată cu transpiraţia. Drace, da' barem ştiu că mi-ar prinde bine-o doză. Da, nu zici rău. Da' tre' să fie vreun restaurant pe undeva.

Se opriră într-un local mic de la marginea drumului şi unul se duse la toaletă în vreme ce celălalt rămase lângă tejghea, cu ochii-n patru. După ce şi-au injectat, s-au liniştit şi s-au gândit să-şi ia ceva de mâncare, poate chiar şi o cafea, iar Harry o chemă pe chelneriţa care stătea de cealaltă parte a tejghelei, vorbind cu un client, dar ea îl ignoră. El o chema din nou, iar bucătarul scoase capul şi-i spuse să tacă din gură.

Harry închise ochii pentru o clipă, inspiră adânc, apoi expiră, privindu-l pe Tyrone şi scuturând din cap. Tyrone ridică din umeri şi se ridicară amândoi, după care plecară.

Sara îşi termină seria de tratamente cu şocuri. Se aşeză pe marginea patului şi se uită pe geamul cenuşiu la cerul cenuşiu, pământul cenuşiu şi copacii dezgoliţi. Uneori se

dădea jos din pat şi mergea împleticindu-se la biroul asistentelor şi se sprijinea pe peretele din fața uşii şi se uita. Vreți ceva, doamnă Goldfarb ? Sara se strâmba uşor şi aproape că zâmbea, după care clipea de câteva ori şi se uita iar în gol. Asistenta ridica din umeri şi se întorcea la treaba ei. Sara aluneca pe perete şi se ghemuia pe podea, încercând să-şi păstreze zâmbetul. Muşchii feței i se convulsionau, colțurile gurii îi tremurau. In cele din urmă, fața i se contorsiona într-un rânjet crispat, chinuitor, deschizându-i larg ochii.

Reuşea cu greu să se ridice şi se târa până la uşa biroului asistentelor şi continua să rânjească până când una dintre

ele o vedea. Foarte bine, acum duceți-vă în pat, şi îi întorcea din nou spatele, reluându-şi munca. Sara se târa până la pat, se aşeza pe marginea lui şi începea să privească pe fereastra cenuşie.

Sara fu aşezată pe un scaun cu rotile şi scoasă din salon, dusă la lift, apoi pe un coridor lung şi întunecat, până la o sală de aşteptare unde erau alți pacienți docili, cu însoțitorii lor care stăteau într-un colț fumând, glumind, mai aruncând câte-o privire pacienților. Sara se uită la cei din fața ei şi clipi de câteva ori, privi mai întâi cu coada ochiului, după care se uită fără reținere. Din când în când, cineva deschidea uşa şi striga un nume şi unul dintre însoțitori ducea înăuntru câte un pacient, după care păreau să dispară, deşi Sarei i se părea că sunt mereu atâția oameni înaintea ei. Timpul îşi văzu de mersul lui şi numele Sarei fu strigat. însoțitorul ei o conduse pe uşă şi ea încercă să zâmbească. In fața ei stătea un om la birou. Mai erau şi alții în cabinet. Omului din spatele biroului i se spunea domnule judecător. Cineva se ridică şi deschise un dosar din care îi citi câteva lucruri judecătorului.

El o privi pe Sara. Ea încercă să zâmbească şi fața începu să i se schimonosească, iar saliva i se scurse pe bărbie. El semnă o hârtie pe care i-o întinse bărbatului. Era încredințată Spitalului de Boli Mintale.

Sara fu trezită devreme şi sculată din pat, dusă în subsolul spitalului, unde fu aşezată pe o bancă şi lăsată să aştepte. Şi aşteptă. întrebă dacă putea primi ceva de mâncare, dar era prea devreme. Când întrebă din nou, i se spuse că e prea târziu, în cele din urmă, fu aliniată la o coadă şi lăsată să aştepte.

Stătea pe bancă şi privea în gol. Se aşeză la următoarea coadă.

Şi aşteptă. I s-au dat hainele. Le privi îndelung. îi spuseră să se-mbrace. Ea privea în gol. O îmbrăcară ei cu ceva. Ea se zbătea, vrând să scape. O conduseră spre altă bancă. Aşteptă.

O suiră într-un autobuz şi ea rămase acolo, privind cum erau aşezați ceilalți la locurile lor. Merseră pe străzile cu atâtea imagini şi sunete cunoscute de-o viață, dar Sara privea înainte.

Coborâră din autobuz, le verificară numele pe o listă, după care îi conduseră printr-un tunel cenuşiu, umed şi înghețat care lega celelalte tunele, până ajunseră în cele din urmă într-o aripă îndepărtată a clădirii şi îi închiseră într-un salon înțesat cu oameni care se târau, stăteau aşezați, se lăsau pe vine, se ridicau, priveau în gol. Sara rămase nemişcată cu privirea țintă la pereții cenuşii.

Ada şi Rae îi făcură o vizită. Stăteau într-un colț al salonului de vizite şi se uitau la Sara care înainta târându-şi picioarele. Ştiau că era Sara, dar nu o recunoşteau. Oasele-i ieşeau de peste tot. Părul îi atârna mort. Avea ochii încețoşați şi nu vedea. Pielea cenuşie.

Sara se aşeză, iar Ada începu să scoată mâncare dintr-o pungă mare de cumpărături. Ţi-am adus nişte file de somon şi cremă de brânză, şi bageluri şi blintz' cu smântână şi nişte pateuri cu caşcaval, pastrama şi pâine de secară cu ficat şi muştar şi ceapă şi un termos cu ceai cald... Cum te mai simţi, dulceaţă ?

Sara continua să privească în gol: Da, şi încercă să zâmbească şi luă o muşcătură zdravănă din sendviş şi, în timp ce mestеca, bombănea şi plescăia, iar muştarul i se scurgea pe la colţurile gurii. Ada clipea des, iar Rae o şterse atent de muştar şi salivă. O priviră pe prietena lor de atâţia ani, încercând să înţeleagă. Rămaseră o oră care părea să nu se mai sfârşească, după care, şovăind, dar răsuflând uşurate, plecară. Priviră atent pereţii cenuşii şi copacii lipsiţi de viaţă şi nu ridicară ochii din pământ până când nu urcară în autobuz, cu ochii plini de lacrimi. Se îmbrăţişară.

Harry şi Tyrone priveau tăcut prin parbriz, teama şi neliniştea crescându-le cu fiecare milă. Harry se chircise ca un fetus. Durerea şi panica aproape că-l sufocaseră. Cu cât se apropiau mai mult de Miami, cu atât li se întipărea mai adânc în minte distanţa dintre ei şi cartier. Mai aveau o grămadă de heroină şi de energizante, dar frica era atât de

1 Clătită subţire (idiş).

puternică, încât aproape căpătase substanţă. Harry încerca să-nchidă ochii şi să uite tot, în afară de faptul că oamenii de legătură se aflau la Miami, dar imediat cum îşi văzu braţul, roşu ca focul, apoi verde, şi auzi pe cineva cum i-l tăia cu fierăstrăul, îl apucară spasmele şi-şi apucă imediat braţul şi încercă să se legene cât putea. Frate, nu mai rezist. Tre' să iau nişte penicilină sau ceva pentru braţu-ăsta nenorocit.

Parcară maşina după colţ, lângă un dispensar şi se duseră la primul cabinet pe care-l văzură. In sala de aşteptare erau câţiva oameni, iar Tyrone se duse la asistentă să-i spună despre Harry. Aveţi programare ? Tyrone scutură din cap, Nu. E o urgenţă. Şi de ce nu vă duceţi la spital ? Nu ştiu unde e şi el e... Harry se apropie: Mi s-a infectat rău braţul şi mi-e teamă c-o să-l pierd. Nu mă poate vedea un doctor ?

Vă rog. Harry îşi întinse braţul şi ea îi aruncă o privire, după care se uită la ei: Luaţi loc. După câteva minute, asistenta se întoarse şi deschise uşa de la cabinetul de consultaţii şi—1 strigă pe Harry: Pe aici.

Harry păşi înainte, ţinându-se de braţ, încercând, din când în când, să se aşeze, dar nereuşind să stea nemişcat mai mult de un minut. In cele din urmă doctorul veni şi se uită scurt la Harry: Care-i problema dumneavoastră? Braţul; mă omoară. Doctorul îi apucă braţul cu putere, iar Harry gemu de durere, îi aruncă o privire şi-i dădu drumul: Mă-ntorc imediat. Doctorul ieşi din cabinet şi se duse la el în birou, închise uşa şi sună la poliţie: Bună ziua, sunt dr. Waltham.

O maşină pe Russell Street ? Am un tânăr aici pe care cred c-ar trebui să-l vedeţi. Are o infecţie la braţ care mie mi se pare că provine de la un ac şi are pupilele dilatate. Cred că e dependent de droguri. Are accent de vagabond din New York, da' mai e c-un cioroi. închise, după care îşi sună asistenta şi-i spuse că în câteva minute va veni poliţia, aşa că ar fi bine să fie cu ochii pe cioroiu-ăla din New York. Doctorul mai aşteptă câteva minute înainte să se întoarcă la Harry. îi apucă din nou braţul, cu violenţă, i-l întoarse, în timp ce Harry se sufoca şi genunchii i se îndoiau de durere.

O să-mi ia ceva timp ca să-l curăț. Mai am un pacient de tratat, după care mă voi putea ocupa de tine. Plecă înainte ca Harry să apuce să mai spună ceva sau să-şi tragă măcar sufletul.

Tyrone încercă să se uite pe o revistă, dar îi tot venea să se ridice şi să o ia la goană din cabinet. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi dădea seama ce anume. O privea din când în când pe asistentă cu coada ochiului, iar ea părea că se holbează tot timpul la el de parcă tocmai şi-ar fi omorât mama sau aşa ceva. II făcea să se simtă dubios. Se întoarse la revistă şi întoarse capul ca să n-o mai vadă, privind în gol la poze, uneori mai aruncând câte-o privire textului şi dorindu-şi să fi fost în cartier, cu sau fără panică, pe frig sau nu. Aici era mult prea cald şi nu-i plăcea. Se întrebă ce se întâmplă cu Harry. Avea impresia că Harry, odată intrat pe acea uşă, pătrunsese în altă lume. Pe bune că nu-i plăcea deloc cum se simțea şi nici cum se uita gagic-aia la el. Drace, cât şi-ar fi dorit să fie din nou la New York. Dac-ar fi acolo, s-ar tăvăli bucuros şi-n zăpadă. Şi la urma urmei ce căuta aici ?

Rahaaat, el n-a vrut niciodată s-ajungă în nenorocitu-ăsta de suci. La dracu', ar ti vrut ca Harry să se grăbească şi să-şi rezolve brațul odată, ca să se care mai repede de-aici şi să se-ntoarcă - îşi dădu dintr-odată seama că stătea cineva lângă el şi imediat ceva din stomac îi coborî în genunchi. înainte să întoarcă ochii ştiu că e polițist. Ce faci aici, băiete ? Tyrone întoarse încet capul şi îl privi pe polițist în față.

Colegul lui intră în încăperea unde aştepta Harry. Auzind sunete de paşi, Harry avu un sentiment de uşurare şi, când uşa se deschise, aproape că zâmbi — polițistul apăru în uşă, îl privi şi intră în încăpere. Harry muri. De unde eşti ? Harry clipi, scuturând din cap fără să se poată controla: Hă? Hă, ce ? ? ? ? Ce-ați pățit cu toții ? Nu poți să vorbeşti ? şi-l apucă pe Harry de bărbie şi-l privi drept în ochi, după care-l lăsă să cadă. Te-am întrebat de unde eşti. Din Bronx... ă, New York. New York, zici ? îl împunse pe Hary cu degetul în piept, proptindu-se de masa de consultații: Vrei să ştii ceva ?

Nouă nu ne prea plac toxicomanii de New York. M,u ales toxicomanii care se înhăitează cu negrii. I lan y dădu să spună ceva, dar polițistul îl lovi puternic peste față şi-l puse la pământ, iar Harry căzu pe brațul bolnav. Se apucă de braț şi gcmtl de durere, încercând cu disperare să-şi regleze respirația şi să-şi înghită lacrimile. Să nu-ți mai aud piuitul, iubilorulc de cioroi. Polițistul îl înşfacă pe Harry de brațul rănit şi-l târî, pe jumătate leşinat, până la maşină, îi puse cătuşele şi-l împinse înăuntru, unde se afla deja Tyrone, şi el încătuşat.

Când ajunseră la secție, Harry îl întrebă pe ofițerul care îi lua în primire dacă putea să consulte un doctor, iar el râse:

Vrei şi room service ? Brațul meu. Trebuie să-l rezolv. Ai timp berechet. Şi-n orice caz, pentru o vreme n-o să-ți mai folosească la nimic brațul ăla. Probabil c-o să vină un doctor aici luni. Poate că o să te vadă şi pe tine.

Tyrone se aşeză într-un colț al celulei, cu ochii la Harry care se plimba de colo-colo şi amintindu-şi de toxicomanul ăla bătrân cu care fusese închis atunci, cel care şi-a injectat ce ascunsese în umerii sacoului. Ei nu aveau nimic. Decât pe ei înşişi şi dependențele lor. La milioane de kilometri de cartier. Ce dracu' căuta el acolo ? Era vina nenorocitului de Harry. El şi cu ideile lui nenorocite. Hai să urmărim legăturile. Hai să mergem la Miami. Facem rost de-o bucată ca lumea şi până dă căldura nu ne mai doare capul. Chiar şi dacă au dreptul la un telefon, pe cine să sune ? Bulangiu-ăla de Harry! Din cauza lui am pus-o

io aicea într-un orăşel vai de curu' lui. Rahat! îl vedea pe Harry cum îşi ținea brațul şi încerca să se-aşeze. Câțiva bețivi zăceau întinşi pe jos.

WC-ul din colț era acoperit cu vomă. Putea. Rahaaat! Vineri.

N-o să ia rahatul până luni. Pân-atunci murim. Tyrone îşi lăsă capul pe genunchi şi şi-l acoperi cu mâinile. Ce s-a-ntâmplat, frate ? Ce pana mea s-a-ntâmplat ?

Harry se legăna de durere. Trecuseră vreo două ore de la ultima doză şi asta i-a pus capac. Măcar dac-ar fi ştiut că avea să fie ultima lui doză. Ar fi aruncat vreo două bile-n lingură şi s-ar fi făcut muci. Dac-ar fi avut măcar un tampon de vată.

Căcat! Corpul i se încorda de la cele mai bine de douăzeci şi patru de ore fără somn şi de la combinația de energizante şi heroină şi de la durerea copleşitoare din braț. Acum, că ştia că nu mai avea de unde să ia heroină, răul se instala şi mai rapid. Se holbă la pereții de oțel până când ochii începură să-l ardă şi să se-nchidă, dar şi-i deschise imediat, invadat de coşmaruri chiar dinainte de a adormi. Ii ardea capul. Avea limba aşa de uscată, că i se lipea de cerul gurii. încercă să rămână în picioare ca să mai facă câțiva paşi, dar era amețit şi genunchii îl lăsară. Se sprijini de un perete şi alunecă uşor pe podea, cu capul între genunchi, lcgănându-se, închizând şi deschizându-şi ochii usturători, cu brațul cangrenat atârnându-i ca o pendulă.

Din când în când mai aruncau câte un bețiv înăuntru, dar Harry şi Tyrone rămâneau singuri în celula lor mică, învăluiți în singurătatea şi durerea lor, în timp ce Harry se afunda încet, dar sigur, din ce în ce mai adânc, în delir, iar Tyrone încerca să se-ncălzească prin furie. Vreo doi bețivi se încăierară pentru toaletă, unul aplecându-se deasupra vasului, vomitând, celălalt vomitând peste el, până când în cele din urmă leşinară amândoi şi rămaseră lați în vomă.

Duhoarea umplu toată celula. Tyrone începu să aibă crampe la stomac şi diaree şi încercă să curețe nenorocitul ăla de WC y Cel S3," 1 folosească, dar în timp ce-l ştergea cu hârtie igienică, din cauza mirosului i se făcu atât de rău, încât începu să vomite şi, cum se opri, trebui să se întoarcă, aproape alunecând în voma de pe jos, şi se aşeză deasupra vasului, lăsând lichidul urât mirositor să i se scurgă din corpul dureros, şi chiar şi când stătea aşa aplecat, simți cum îl apuca greața şi trebui să-şi încleşteze gura, în timp ce un spasm îi contorsiona tot corpul. în cele din urmă termină şi se retrase imediat la locul lui pe podea şi se sprijini de metalul rece, fiori înghețați îl străbătură gata să-i sfărâme oasele, apoi se chirci de durere şi transpirația i se scurgea prin fiecare por, arzându-i nările cu acel miros dat de folosirea îndelungată a heroinei, un miros grețos care-i încețoşa mintea cu senzația morții.

Harry încercă să se retragă în el însuşi, strângându-şi picioarele, dar nu putea să folosească decât de un braț, în timp ce transpirația cauzată de heroină şi febra îi inundau corpul şi tremura, dârdâia tot, străbătut de frisoane înghețate şi durere agonizantă. Din când în când, durerea devenea aşa de puternică, încât leşina pentru o vreme, iar pe urmă mintea şi corpul îl târau cu greu înapoi la starea de conştientă, iar el se făcea ghem, încercând să se-ncălzească, încercând cu disperare să găsească o soluție pentru braț ca să oprească durerea, iar febra îl ardea şi—1 răcea, făcându-l să cadă uneori într-un delir reconfortant.

La un moment dat, luni dimineață, celula a fost golită.

Primii ieşiră bețivii, apoi Tyrone şi Harry. Brațul lui Harry începu să se-nverzească şi să miroasă. Gardianul îl apucă de brațul rănit şi i-l suci la spate ca să-i pună cătuşele, iar Harry urlă de durere şi leşină, căzând în genunchi, iar gardianul îi tot suci brațul până când reuşi să-i lege mâinile la spate. Când Harry urlă, Tyrone întinse mâna să-l prindă şi un alt gardian îl pocni în cap cu un baston, după care-l lovi în coaste şi în stomac până-l lăsă lat: Să nu ridici niciodată mâna la mine, cioară. Ii legară mâinile la spate şi-l ridicară-n picioare şi-i puseră un plasture pe frunte, înainte să-l ducă pe el şi pe Harry în sala de judecată. Fură împinşi pe nişte scaune, iar Harry continua să geamă şi căzu, polițistul îi spuse să tacă din gură şi-l trânti la loc pe scaun. Un tip îmbrăcat la costum se aşeză lângă Tyrone şi începu să explice că era numit din oficiu să-i reprezinte şi citi apoi capetele de acuzare, iar corpul lui Tyrone începu să se convulsioneze de durere şi greață şi din cauza crampelor, iar sudoarea îi ardea ochii, iar el încerca să-şi şteargă transpirația din ochi cu umărul, dar la fiecare mişcare gardianul îl lovea în cap şi ochii lui Tyrone se încețoşau, iar capul îi cădea în față, apoi tipul acesta îi spuse: Dacă vei pleda vinovat pentru vagabondaj, vei sta doar câteva săptămâni în tabăra de muncă.

Când vei ieşi, îți vor da un bilet de autobuz până la New York. Unde-s banii noştri ? Aveați ceva ? Tyrone îl privi o

secundă, clipind des, încercând să-l vadă mai bine: Aveam peste o mie de dolari, frate. Nu reiese asta din procesul-verbal. Tyrone îl privi încă o clipă, după care ridică din umeri.

Şi cum rămâne cu Harry ? E bolnav. O, amândoi veți fi examinați de către un medic înainte de a fi trimişi în tabără.

O, rahaaat, cât şi-ar fi dorit să fie încă vara trecută. Fără nici un stres. Când toate mergeau bine şi fiecare zi părea o sărbătoare. Rahaaat!

Marion se aşeză la ea pe canapea, singură, să se uite la televizor. Când se terminase în sfârşit distracția, când plecase în cele din urmă spre casă, trebui să se lupte din greu ca să nege ceea ce simțea. Fusese naivă. Nu a avut nici cea mai vagă idee despre ceea ce trebuia să facă cu celelalte fete. Cu bărbații ştia ce să facă, dar fetele veniră ca un şoc. Aproape că vomită. Dar ştia de ce făcea ceea ce făcea, iar ăsta era motivul pentru care totul era posibil. Doar după ce începuse treaba îşi aminti de puținele cărți pe care le citise şi de fotografiile la care se hlizise. Nu o deranja numai ceea ce făcuse, ci şi uşurința cu care o făcuse. Iar când îşi primi partea, îşi dădu seama că a meritat. Când ajunse acasă îşi injecta, şi heroina dizolvă imediat orice sentiment neliniştitor, nici măcar nu se mai obosi să facă baie, putea s-aştepte până dimineață. Se întinse pur şi simplu pe canapea, în fața televizorului, ignorând mirosul corpului şi al buzelor, gândindu-se încontinuu că Big Tim avea dreptate, chiar e bună marfa.

Proviziile-astea o să mă țină multă vreme. Zâmbi în sinea ei. Şi acolo de unde-am luat-o mai e şi nici nu trebuie s-o împart. Pot să iau când vreau cât de mult vreau. Se cuprinse cu brațele şi zâmbi: Voi putea să mă simt mereu aşa.

Harry şi Tyrone aşteptau la rând cu alți douăzeci într-o încăpere dosnică din închisoare. Primiseră trei luni în tabăra de muncă, în loc de câteva săptămâni. Autobuzul către tabără era parcat în fața uşii deschise. Prizonierii se târau, unul după altul, până la gardian, care stătea lângă doctor, cu un dosar

şi o foaie pe care erau tipărite numele lor. Doctorul şi gardienii făceau glume între ei, râdeau şi beau Coca Cola, în timp ce prizonierii se târau legați cu lanțuri. îşi spuneau numele şi numărul gardianului, el îi căuta pe listă, iar doctorul se uita la ei şi le punea aceeaşi întrebare: Mă auzi ? Mă vezi ? Ei dădeau din cap, iar doctorul le dădea câte o palmă pe spate şi le dădea permisiunea să meargă în tabără. Ca de obicei, Harry şi Tyrone erau ultimii. Harry delira aproape continuu şi se tot împiedica, iar de fiecare dată când Tyrone încerca să-l sprijine, era lovit sau împins. Când Tyrone ajunse în fața doctorului, acesta se uită la bandajul de pe fruntea lui, la umflături şi la vânătăi şi zâmbi: Ai intrat în vreo belea, băiete ? Gardienii râseră. Mă auzi, băiete ? Mă vezi, băiete ?

Tyrone dădu din cap şi doctorul îl plesni în față, în timp ce gardianul îl împunse în burtă cu bastonul: Spune domnule, cioară ce eşti. Ciorile-astea drogate din New York n-au pic de maniere. Râseră. Lasă că-i învățăm noi acuşica. în timp ce se târa spre autobuz, corpul lui Tyrone se contorsiona de furie, de frustrare şi de abstinență. Voia să le piseze capetele bulangiilor ăstora, dar ştia că ei abia aşteptau să-ncerce, ca să-i vină de hac şi chiar nu voia să înrăutățească lucrurile, avea de gând să-şi execute pedeapsa şi să se-ntoarcă acasă, iar răul provocat de abstinență îl ajuta să nu facă nimic...

abia dacă putea să se mişte.

Pe Harry îl aduseră pe brațe în fața doctorului. Ăsta-i alt toxicoman, tot din New York. E un iubitor ce cioroi, nu-i aşa, băiete} Harry mormăi ceva, iar genunchii i se îndoiră, aşa că îl ridică gardianul: Zice c-a pățit ceva la braț.

Da ? Doctorul îi suflecă mâneca, iar Harry urlă şi se prăbuşi, iar ei îl ridicară din nou: Nu poți măcar să te comporți ca un om şi să stai pe picioarele tale ? Doctorul aruncă o privire brațului, după care chicoti: Nu cred c-o să mai bagi multă heroină-n brațu-ăsta, băiete. Le făcu semn celorlalți gardieni, Ia uitați aici, nu-i aşa că e nasol? Gardienii priviră şi-şi întoarseră capetele scârbiți. Drace, pute mai rău ca el. Da, pute mai rău ca o cioară, şi izbucniră cu toții-n râs. Duceți-l

mai bine la spital, înainte să-mpută toată închisoarea. Alte râsete. Nu cred că apucă săptămâna viitoare. Alții ? Nu, ăştia-au fost, doctore. Bun. Trebuie s-ajung la cabinet. Ne vedem săptămâna viitoare.

Sara se târa la coada pentru medicamente laolaltă cu ceilalți. Stătea nemişcată o clipă, după care mai înainta câtiva paşi, stătea iar nemişcată puțin, apoi înainta iar până când ajunse în fața unui însoțitor care îi puse Thorazinul în gură şi o privi cum îl înghite înainte s-o lase să plece. Se aşeză într-un colț, cu brațele încrucişate, privindu-i pe ceilalți cum se târau şi-şi luau tranchilizantele. Apoi zona fu evacuată.

Goală. Ea continua să privească înainte, apoi întoarse încet capul şi se uită în toate direcțiile, după care plecă şi ea. In vreme ce îşi târşâia picioarele în papucii ei de hârtie, rămase cu brațele încrucişate şi se îndreptă spre camera cu televizor.

Câțiva dintre ceilalți stăteau cu bărbia în piept, simțind deja efectele medicamentelor. Unii râdeau, alții plângeau. Sara privea în gol ecranul.

Când îl duseră în scaunul cu rotile la sala de operații, Harry era inconştient. Ii amputară brațul de la umăr şi imediat începură terapia cu antibiotice, încercând să-i salveze viața. îl hrăneau intravenos prin brațul drept şi prin ambele glezne şi fusese legat de pat, pentru ca acele să nu-i sfâşie venele în cazul în care ar fi început să aibă convulsii. Avea un furtun în nas, pentru ca plămânii săi să poate primi constant oxigen. Avea ataşate două drene, conectate la o mică pompă de sub pat, în efortul de a-i elimina lichidele

otrăvitoare din corp. Din când în când, Harry se mişca şi gemea, încercând să se elibereze din ghearele vreunui coşmar, iar asistenta care stătea la căpătâiul său îi tampona fruntea cu o cârpă rece, umedă, şi-i vorbea liniştitor, iar Harry se calma şi rămânea iar nemişcat, părând aproape mort, pe măsură ce se lăsa purtat de un vis şi avea o senzație de imponderabilitate ... apoi era înconjurat de lumină, o lumină aşa

desăvârşită şi de strălucitoare, încât o trăia cu toată ființa lui, făcându-l să se simtă aşa cum nu se mai simțise niciodată, de parcă el ar fi fost ceva deosebit, ceva cu adevărat deosebit.

Harry simți căldura luminii şi zâmbi aşa de larg, aproape că râse, pe măsură ce simțea cum bucuria îi invada întreaga ființă. De parcă lumina ar fi spus te iubesc, iar Harry ştia că era bine, că totul era în regulă şi începu să păşească fără să ştie de ce. Apoi îşi dădu încet seama că pornise în căutarea locului de unde izvora lumina. Ştia că nu putea veni de pretutindeni. De undeva tot trebuia să vină, aşa că încercă să caute sursa, ştiind că, pe măsură ce se apropia şi mai mult, se va simți din ce în ce mai bine, aşa că merse şi merse, dar lumina nu se schimba. Rămânea la fel. Nici mai strălucitoare, nici mai blândă, aşa că se opri să se gândească, dar parcă nu putea gândi... nu prea. Simțea cum încearcă să se încrunte, dar zâmbetul rămânea neschimbat şi bucuria continua să-i inunde toată ființa. Apoi avu o vagă senzație de disconfort şi deveni dintr-odată conştient de faptul că se încrunta şi că lumina pălea şi, deşi nu putea vedea, simțea cum se îndrepta spre el un monstru hidos, venit dintr-un nor întunecat care se forma undeva în spatele lui, dar oricum s-ar fi mişcat, tot nu găsea norul. încercă disperat să-şi dea seama unde se află ca să poate fugi de el şi căută să rămână în lumină, dar cu cât se întorcea mai mult şi fugea, cu atât rămânea pe loc; încercă să-şi regleze respirația ca să poată prinde viteză şi să fugă, să fugă, să tot fugă... dar rămânea în acelaşi loc şi acum pământul de sub el părea să devină din ce în ce mai amorf, iar el începu să se scufunde din ce în ce mai adânc şi întreaga lui luptă nu părea decât să-i accelereze viteza coborârii, iar acum deveni înfricoşător de conştient de faptul că lumina se îndepărta şi, deşi nu putea vedea acel nor negru, ştia fără îndoială că se scufunda din ce în ce mai adânc în el, din ce în ce mai aproape de mosntrul care-ncerca să-l facă să urle îngrozit, dar el nu reuşea să scoată nici un cuvânt.

Simțea şi, într-un fel chiar vedea, cum îşi mişca buzele, fără să rostească însă nici un cuvânt, iar acum simțea gustul atât

de intens al întunericului şi simțea ghearele monstrului nevăzut şi nemişcat, în timp ce se chinuia să dea glas groazei sale, iar monstrul îi sfâşia carnea şi oasele, aşa că se chinui să deschidă şi mai mult gura şi simți cum i se strâmbau şi i se întindeau buzele, după care auzi, în cele din urmă, un sunet uşor, şi cenuşiul străpunse o parte a întunericului, iar el îşi dădu seama că se chinuia să-şi deschidă ochii, aşa cum se luptase de nenumărate ori să-i deschidă înainte ca ghearele monstrului să i-i sfâşie... lumina se afla dintr-odată acolo, nu era aceeaşi lumină, dar era lumină, iar el încercă să se mişte, fără să izbutească, încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să scuipe câteva sunete de neînțeles. Asistenta văzu frica şi panica din ochii lui şi-i zâmbi: E-n regulă, băiete, eşti la spital. Ii luă mult timp să prelucreze informația... Un timp nesfârşit... Harry încercă să-şi mişte buzele. Totul i se părea atât de apăsător. Nu putea mişca nimic. Asistenta îi plimbă uşor un cub de gheață pe buze. Te simți mai bine aşa ? Harry încercă să dea din cap, dar nu reuşi. Clipi. Ea îi şterse fața cu o cârpă rece, umedă. Vedea cum teama şi panica se

risipesc, îi zâmbi cu blândețe în timp ce îi umezi buzele. Eşti la spital, băiete. E totul în regulă. încet, dureros, mintea lui Harry procesă realitatea stării sale şi dădu din cap ca să-i transmită că a înțeles. Apoi gemu: Brațul meu, brațul meu aproape că plângea -, mă doare ca dracu'. Nici măcar nu pot să-l mişc. Asistenta continua să-i şteargă fața cu cârpa aia rece şi umedă: încearcă să te linişteşti, băiete, durerea va trece curând. Harry o privi pentru o clipă, simțind cârpa rece pe frunte, apoi simți cum i se închid ochii şi se împotrivi din toate puterile ca să evadeze din întunericul şi din ghearele monstrului şi să se întoarcă la visul de lumină, pe măsură ce se afunda în inconştiență.

Timp de câteva săptămâni, Tyrone crezu că va muri dintr-o clipă-ntr-alta, şi uneori i se făcea teamă că, dimpotrivă, nu va muri. în nopțile reci tremura, oasele îl dureau şi i se sfărâmau, avea crampe musculare, durerea îl punea la pământ,

iar durerile din picioare îl trezeau aproape instantaneu din scurtele şi vrednicele de milă momente de somn, şi rămânea chircit în patul său de campanie, clănțănind din dinți, implorând în sinea lui să primească puțină căldură, sperând că nu va veni niciodată ora cinci, iar el nu va mai trebui să petreacă douăsprezece ore pe autostradă alături de colegii de muncă.

Gardianul îl privea mereu cum tremura, după care izbucnea în râs în timp ce-l împingea pe Tyrone jos din pat: Mişcați curu', băiete, ai treabă, şi începea din nou să râdă, îndreptându-se spre barăci ca să le dea prizonierilor trezirea.

Tyrone îşi petrecu prima săptămână îngenuncheat de dureri şi slăbit din cauza diareei şi a spasmelor pe care le avea când icnea, fără să mai scuipe nimic altceva în afară de câteva picături de bilă amară. Când se prăbuşi din pricina epuizării şi a crampelor, gardianul râse: Ce-ai pățit, băiete, nu mai suporți ? Ciorile-astălalte se descurcă foarte bine, băiete, tu ce-ai pățit ? Şi râdea împingându-i bărbia cu piciorul, terminându-şi sticla de Coca Cola şi aruncând apoi sticla goală în jgheab, după care-l scula pe Tyrone în picioare şi-l apucă de bărbie, aproape ridicându-l de la pământ: Ştii ceva, băiete, nouă nu prea ne plac cioroii din New York care fac pe deştepții, ştii asta, nu ? Ştii ? Tyrone atârna în mâinile lui, în vreme ce trupul îi era cutremurat de spasme. Şi nu vrem să mai vină nici unu' ca tine pe-aici, ne-am înțeles, băiete ?

Ne-am înțeles ? Nu ne place neamu' vostru şi, dacă te mai întorci vreodată la New York, spune-le şi celorlalți cioroi că nouă nu ne place neamu' vostru. M-auzi, băiete ? Ai ?

M-auzi ? Noi ne ocupăm de ciorile noastre, nu-i aşa - le aruncă o privire celorlalți prizonieri -, avem grijă cum trebuie de ei, dar nu ne place să vină de-ăştia ca tine şi să ne facă probleme, m-auzi, băiete ? Ai ? M-auzi ? îl îmbrânci pe Tyrone la pământ, scuipă şi apoi râse: Pun pariu c-ai vrea să mă omori, nu-i aşa, băiete, nu ? Scuipă şi râse şi mai tare:

Să-ți zic io, băiete, ce-am să fac. Am să mă-ntorc cu spatele şi-am să-ți dau o şansă. Ce zici de-asta, băiete ? Ai ? Hai, băiete, nu sta acolo ca un cioroi drogat de doi bani, hai,

ridică-ți curul şi loveşte-m-aici - arătă spre moalele capului -, asta-i şansa ta, băiete, şi se întoarse, privindu-şi umbra prelungă de pe jos şi, văzând că în urma lui nu mai apărea nici una, râse şi se îndepărtă. Hai, hai, puneți-vă cururile negre la muncă, că aici nu suntem la bâlci. Tyrone rămase întins în şanț, chinuindu-se să se ridice în genunchi, capul îi vuia, îi venea să-i smulgă limba din gură jigodiei şi să i-o vâre pe gât, dar neputându-se mişca pe măsură ce îngenunchea, sprijinindu-se de lopată, cu capul atârnându-i şi corpul zguduindu-se spasmotic. Un alt deținut veni să-l ajute: Uşor, frate.

Tyrone respira cu greu în timp ce-l înjura pe bulangiu-ăla de alb, dar toate aceste cuvinte îi rămâneau în gât odată cu convulsiile. Celălalt deținut îl ajută să se ridice după ce convulsiile încetară: Să nu crezi că glumeşte, frate, o să-ți zboare creierii cu puşca automată. Tu stai calm şi până la urmă o să se mai dea pe brazdă. Tyrone se chinui să mai reziste o zi cu ajutorul câtorva dintre deținuți, apoi se prăbuşi în pat imediat ce se întoarseră în tabără, după apusul soarelui. Din când în când, cădea într-un somn epuizant şi, chiar şi atunci, corpul continua să-l tortureze, apoi se liniştea şi visa că era din nou copil la mama acasă şi îl durea burtica, iar mami îl ținea la piept, încât îi simțea răsuflarea caldă pe față; se simțea aşa de bine, era ca o atingere care-i gâdila nasul, doar aşa puțin, dar îl făcea să uite de durerea de burtică, iar ea îi dădea o lingură dintr-un medicament nesuferit, iar el scutura din cap, nu, nu, nu, şi întorcea capul, dar ea îi vorbea aşa de frumos şi de liniştitor şi-i spunea că era băiatul cel mare al mamei şi că e aşa de mândră de el şi-i zâmbea aşa de larg şi de cald, de parcă toată lumina soarelui s-ar fi strâns în privirile ei, iar el închise ochii şi înghiți medicamentul şi zâmbetul mamei iar acum chipul ei era strălucitor, iar ea-l îmbrățişa pe băiatul ei şi—1 legănă şi-i cântă, iar el o cuprinse cu brațele, atât cât ajungea, iar ea îi cânta încetişor, cu o voce ca a îngerilor despre care îi povestise, şi îi era aşa de bine ascultându-o cum cântă, atât de cald şi în siguranță, simțind cum înainta plutind spre lumea

viselor şi, dintr-odată, burtica începea să-l doară rău, rău de tot, iar el începea să plângă din nou, mami, mami, iar mami îl strângea şi mai tare în brațe, iar rochia ei era stropită cu lacrimi de copil, iar Tyrone se zvârcolea şi se contorsiona fără să vrea, fiind târât din lumea somnului şi-a viselor de durere şi lacrimi. Deschise ochii aproape dorindu-şi... sperând... dar nu era decât întuneric. Pentru o fracțiune de secundă, mintea lui fu încă înflăcărată de imaginea mamei care-l îmbrățişa şi-i cânta, apoi întunericul devoră visul şi nu mai auzi decât propriile lacrimi scăldându-i obrajii.

In cele din urmă, spasmele şi stările de vomă încetară, iar el reuşi să treacă de o nouă zi de muncă, ajutat de deținuți, iar în scurtă vreme pentru gardieni devenise un cioroi ca toți ceilalți, aşa că-l lăsară în pace să-şi vadă de munca şi de treaba lui, şi noaptea se întindea în patul lui de garnizoană, gândindu-se la mami a lui şi la dulceața caldă a respirației sale.

La prețul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului

literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România, Cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001, B.C.R. Unirea, Bucureşti

Tehnoredactor MANUELA MĂXINEANU

DTP

DUMITRU OLTEANU CARMEN PETRESCU

Corector ANCA DRĂGHICI

Apărut 2007 BUCUREŞTI - ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.